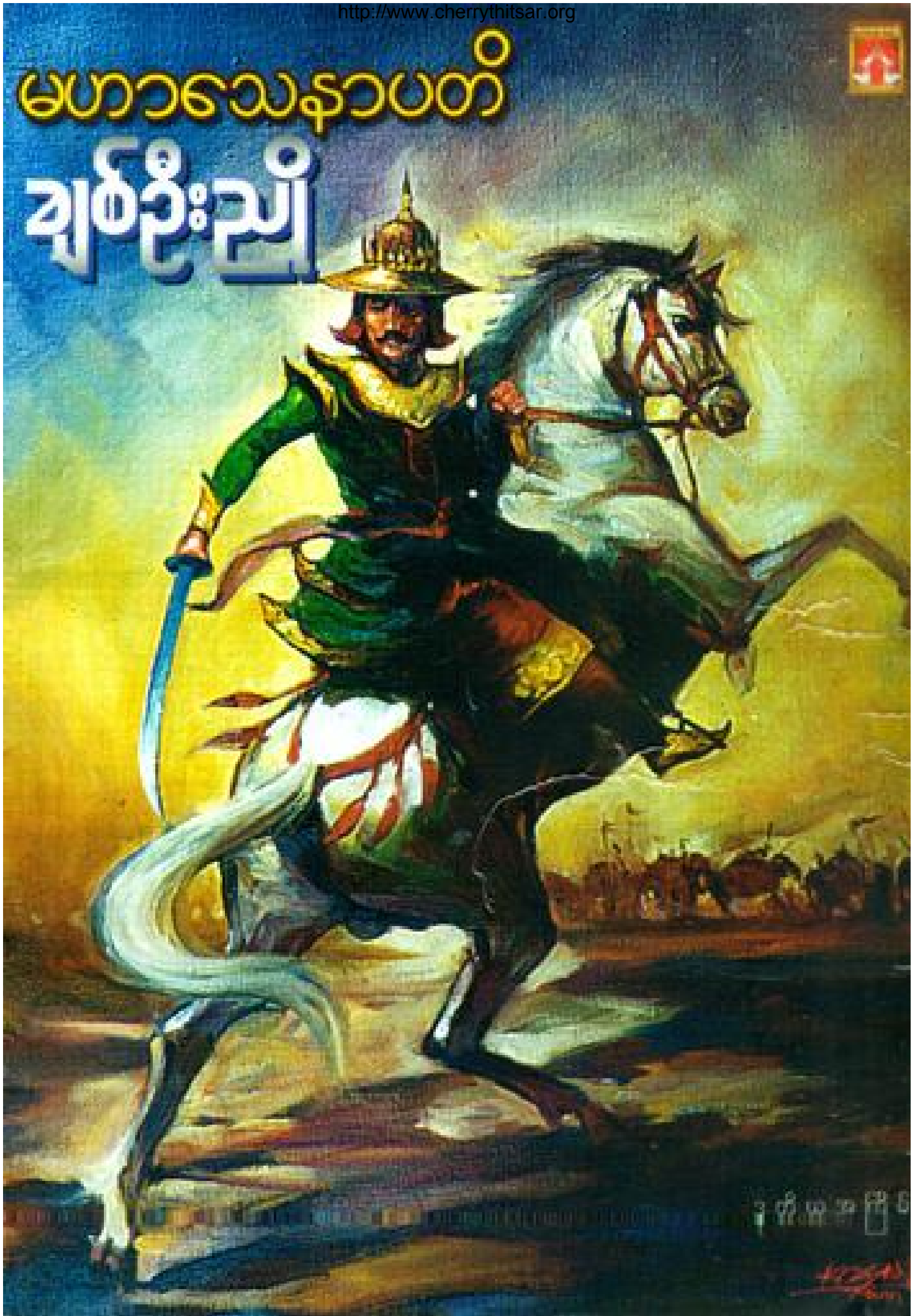

မဟာသေနာပတိ ချစ်ဦးညို

၁၉၉၅ ခုနှစ်
ဇူလိုင်လ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၀၀ (D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၅၄၈၀၅၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

မဟာဓဿနာပတိ

ချစ်ဦးညို

ရတနာပုံစာအုပ် - ၂၁
[၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ]

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၁၄၆၈/၂၀၀၁ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၃၀/၂၀၀၂ (၁)

- စီစဉ်သူ ■ ဦးသိမ်းစိုး၊ မင်းထွဋ်ဝင်း
- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း ■ (ဒုတိယအကြိမ်)
- ထုတ်ဝေသူ ■ အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ၂၀၀၂ ခု၊ မတ်လ
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသန်းဆွေ
- ထုတ်ဝေသူ ■ (စစ်သည်တော်စာပေ)
- ထုတ်ဝေသူ ■ ၁၁၃၁/က၊
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ■ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံတောင်
- အတွင်းပုံနှိပ် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ (ရာပြည်အောင်ဆက်)
- စာအုပ်ချုပ် ■ ၁၉၉၂၊ လမ်း ၅၀၊
- တန်ဖိုး ■ ပုဇွန်တောင်
- တန်ဖိုး ■ ကိုဆန်း
- တန်ဖိုး ■ ကိုမြင့်

အခန်း (၅)

သူနှင့် စတင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရသည့် ပထမဆုံးအကြိမ်မှာပင် သူသည် ထူးခြားသော စိတ်နေသဘောသဘာဝရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိသိမှတ်မှတ် သတိထားခဲ့မိလေသည်။

ထိုနေ့က နှင်းတွေ ဝေနေသည်။

အမရပူရ ရွှေမြို့တော်၏ ကျုံးရေပြင်ထက်တွင် နှင်းတို့ သိပ်သည်းစွာ ဆိုဆီးနေကြသောကြောင့် ရေပြင်ကိုပင် ကောင်းစွာ မမြင်ရ။ နီညိုရင့်ရင့် မြို့ရိုးအုတ်တံတိုင်းကြီးသည်ပင် နှင်းငွေ့တို့အကြား၌ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်။ ကျုံး၏ အခြားဘက်မှ နေပြည်တော် လမ်းမကိုမူ မမြင်ရတော့။

ဆီးနှင်း တဖောက်ဖောက် ကျသံများကလည်း မိုးစက် မိုးပေါက်များလိုပင် ထင်ရတော့သည်။ ကျွန်ုပ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

J

လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လှံရှည်အရိုးသည်
 ပကတိအေးစက်နေသည်။ ကင်းတဲအတွင်းမှာ မီးဖိုထား
 သော်လည်း တကယ်တမ်း အေးလှသော အမရပူရ
 ဆောင်းရာသီဝယ် မီးလှုံ၍ အချမ်းမပြေ၊ မီးတောက်နှင့်
 နီးသော အပိုင်းမှာသာ ပူနွေးပြီး အခြားနေရာများတွင်
 ကား ဆောင်းဒဏ်ကို သိသိသာသာ ခံစားနေရသည်။
 ကိုယ်တွင်း အနွေးဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်တောင့်တမိ
 ချေသည်။

သည်လို ချမ်းချမ်းစီးစီး နံနက်အစောကြီးမှာ
 ထန်းလျက်အရက်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်
 ဗိုက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်ရရဖြင့်...။

သို့သော် အတွေးကို ချက်ချင်းပင် ဖယ်ရှားလိုက်
 ရသည်။

အမှုတော် ထမ်းနေရသည့် အချိန်၊ အရှေ့ဘက်
 မြို့ရိုးမုခ်တွင် ကင်းအလှည့် တာဝန်ယူနေရသည့်အချိန်၊
 ကင်းအလှည့်ကျ ရဲမက်၏ တာဝန်မှာ ကြီးမားလှသည်။
 မပြတ်မလပ်သော နားမျက်စိအာရုံကို အစွမ်းကုန် နှိုး
 ကြားစေလျက် ကင်းစောင့်နေရသည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်မှ စ၍ ကင်းအလှည့်ဝင်ခဲ့

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရသော ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ချိန်မှာ နံနက် အုံးမောင်းခေါက် ချိန်ရောက်မှ ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကင်း စောင့်တာဝန်ကျသော သွေးသောက်ကြီး ရဲမင်းထင်မှာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာသူမဟုတ်၊ အထူးသဖြင့် ယခုလို အအေးဓာတ် လွန်ကဲလှသော ဆောင်းရာသီမျိုးဝယ် သူ့ ပန်းနာရောဂါက ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာတတ်သည်။ သူ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးပြီဆိုလျှင် အရပ်အနားမရှိတော့။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှိုက်ငင်လျက် ချောင်းဆိုးနေရရှာသော သူ့ခမျာ အသက်ရှူချိန်မှ ရပါလေစဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်းတဲအတွင်းရှိ မီးဖိုနားတွင် သူ့ကို အိပ်ရာ ပြင်ပေးပြီး တစ်ချိန်လုံး အနားယူစေခဲ့ရသည်။ စင်စစ် သွေးသောက်ကြီး ရဲမင်းထင်သည် မြို့စောင့်တပ်တွင် အမှုတော်ထမ်းဖို့ မသင့်တော်ပေ။ ခမျာမှာ ပန်းနာရောဂါ အတွက် သက်သာရာ သက်သာကြောင်းရှာရင်း ဘိန်းလည်း စွဲနေရှာပြီ။

ကင်းတာဝန်ကျချိန် ဖြစ်သောကြောင့် သူ ဘိန်းလည်း မမျိုသာ။

ရင်ခေါင်းထဲမှ တရွှီးရွှီးမြည်သံကြီးဖြင့် အသက်ရှူရင်း ရဲမင်းထင်သည် ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာလေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် လုပ်ပေးဖို့မှအပ ကျွန်ုပ်လည်း
ဘာမျှ မတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့အိပ်ရာ၏ တစ်ဘက်တစ်
ချက်စီတွင် မီးဖိုနှစ်ခု မွှေးပေးလိုက်ရသည်။

ယခုမူ ရဲမင်းထင်သည် ဒူးနှင့်ရင်ဘတ် ထိကပ်
အောင်ကွေးကာ မီးဖိုနှစ်ခုအကြား အိပ်ကျော်နေလေပြီ။

မြေကရားထဲက ရေနွေးကြမ်းလည်း သူ ခွဲရှင်း
အာလုပ်ကျင်းသည်နှင့် ကုန်လေပြီ။ အေးစက်နေသော
လှံရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ကင်းတဲအဝ
တွင် ကင်းဆောင့်နေရသည်။ နှင်းစက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်
၏ ‘မောက်တို’လည်း ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ခြံထည်ဝတ်ရုံကို
ရဲမင်းထင်အား ပေးထားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်
ပေါ်တွင်လည်း နှင်းစက်များ ရွဲနေသည်။

ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ငိုက်ခြင်း
အလျင်းမရှိစေကာမူ အအေးဒဏ်၏ ရိုက်ခတ်မှုဖြင့်
မျက်ခွံများ ကျိန်းစပ်နေသည်။

နွေးထွေးစွာ အိပ်ပျော်နေသည့် သွေးသောက်
ကြီး ရဲမင်းထင်။

အကင်းသေစ ပြုနေပြီဖြစ်သည့် မီးဖို။
တဖောက်ဖောက်ကျနေသည့် နှင်းစက်များ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အငွေ့ခြောင်းခြောင်း ထနေသည့် ကျုံးရေပြင်။
 မြူအထပ်ထပ် ဆိုဆီးနေသော မြင်ကွင်း။
 အမရပူရ ရွှေမြို့တော်၏ ပြင်းထန်သော
 ဆောင်းရာသီအောက်ဝယ် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
 ဖြစ်နေသည်။

လှိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းများ
 ထုံကျင်လာသည်။ ခြေသလုံးသားများ နာကျင်ကိုက်ခဲ
 လာသည်။ နှာသီးဖျားနှင့် မျက်ခွံစများတွင် အအေးဒဏ်
 ကို ပို၍ ခံစားနေရသည်။

အချိန်တို့ ကုန်ခဲလှဘိခြင်းဟု တွေးနေမိစဉ်မှာ
 ပင် အုံးမောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အုံး
 မောင်းခေါက်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွား
 သည်ဟုဆိုလျှင် စကားကြွယ်လှချည့်ဟု ထင်ကြမည်။

စကား မကြွယ်ပါချေ။ အမှန်ပင် နွေးထွေး
 သွားချေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကင်းအလှည့်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီး
 နောက် အလှည့်ကျသည့် ရဲမက်များ ရောက်လာကြတော့
 မည်။ နားနေအိပ်စက်ခွင့် ရမည်။

တဲအတွင်း မီးဖိုနှစ်ခုကြားတွင်မူ ရဲမင်းထင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သည် အိပ်ကောင်းနေဆဲ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆီးနှင်းငွေ့များ၏ တစ်ဘက် မမြင်ရသော နေရာဆီမှ လူသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ရပ်... ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ် အော်၍မေးရင်း လှံရှည်ကို အသင့်ပြင် ထားလိုက်လေသည်။

“ငသစ်... ငါတို့ပါ။ ကင်းအလှည့်ပြောင်း ရဲမက်တွေ”

“နာမည်ပြော”

“ငတေနဲ့ ငခါး”

ရဲမက်ငတေ၏ အသံကြောင့် စိတ်ချသွားသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဆီးနှင်းမြူငွေ့များကြားထဲမှ ငတေ ပေါ်လာသည်။ သူ့နောက်မှာ ငခါး။

“ချမ်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်မေးစေ့ ကိုယ် တောင် ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး”

မေးချင်းခတ် သွားချင်းရိုက်နေသော အသံဖြင့် ငတေက ညည်းသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အငွေ့ဖြူဖြူများ ထောင်းထောင်းပျံ့လွင့်နေပေသည်။

“ငါ့များ အားနာပါဦးတော့၊ သန်းခေါင်ကနေ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အခုထိ”

“ရဲမင်းထင်ကော”

ရဲမင်းထင် အိပ်နေရာဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ရသည်။

“ဒီပန်းနာရောဂါနဲ့ ကင်းစောင့်နဲ့တော့ မကိုက်ပါဘူးကွာ”

ရဲမင်းထင်ကို နှိုးရသည်။ ကယောင်ကတမ်း ထလာကာ မီးဖိုကို မီးဆွနေလေသည်။

“ကင်းအလှည့် ပြောင်းပြီ သွေးသောက်ကြီးရဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်၊ ဘိန်းမျိုနိုင်ပြီ၊ ထ...ထ”

ငခါးက ရဲမင်းထင်ကို ဆွဲထူပေးသည်။ ရဲမင်းထင်ဆီမှ ခြုံထည်ဝတ်ရုံကို လှမ်းယူကာ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်လိုက်ရသည်။ ရဲမင်းထင်၏ ကိုယ်ငွေ့၊မီးဖိုမှ အပူငွေ့တို့ဖြင့် နွေးနေသော ခြုံထည်ဝတ်ရုံကို လှမ်းလိုက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှပေသည်။

“ဘာအကြောင်းထူးသေးလဲဟေ့ ငသစ်”

“မထူးဘူး၊ အားလုံးအေးချမ်းငြိမ်သက်”

“တပ်မှူး လာစစ်သေးလား”

“မလာဘူး”

မဟာသေနာပတိ

ထုံးစံအတိုင်း ကင်းအလှည့်ပြောင်းတာဝန်ကို လွဲကြပြီးနောက် ရဲမင်းထင်ကိုတွဲကာ ကင်းတဲမှ ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ငတေနှင့်ငခါးတို့ နှင်းဖြူထု၏ တစ်ဘက်တွင် ပျောက်ကွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“သွေးသောက်ကြီး ဘယ့်နှယ့်နေသေးလဲ”

“အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ၊ ဒီရောဂါမျိုး ဆိုတာကလည်း အေးလေလေ ပိုဆိုးလေလေကိုးကွာ။ စောစောကများဆိုရင် ချောင်းဆိုးရင်းနဲ့ အသက်ထွက် သွားတော့မလား အောက်မေ့ရတယ်”

ရဲမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်ထက် ရှစ်နှစ်ခန့် အသက် ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်ပြီ။ သို့သော် ရောဂါကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြုံလှီဖျော့ တော့နေသည်ဖြစ်ရာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဟု ထင်ရသည်။ သွေးသောက်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်တို့က တရင်းတနှီး ခေါ်နေကြသော်လည်း စင်စစ်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရဲမက် ဆယ်ယောက်အပေါ် အုပ်ချုပ်ရသော ‘အကြပ်’တစ်ဦး သာဖြစ်သည်။ အကြပ်ငါးဦးကို အုပ်ချုပ်ရသော ‘သွေး သောက်’အဆင့် မဟုတ်သေး။ သူ့အသက်ရှိရင်းထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ပို၍ ကြီးရင့်အိုစာနေသောကြောင့် သူ့ကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

၉

ချစ်ဦးညို

သွေးသောက်ကြီးဟု ကျွန်ုပ်တို့က ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသား ကျုံးတံတားတစ်ဘက်ထိပ်
သို့ ရောက်လာကြသည်။

နံနက်ခင်းဘက် ရောက်လာလေလေ အအေး
ဓာတ်က ပို၍ ပြင်းလာလေလေဖြစ်သောကြောင့် စော
စောက သက်သာသွားပါပြီဆိုသော ရဲမင်းထင်မှာ တံ
တားထိပ်အရောက်တွင် ရောဂါဖောက်လာပြန်သည်။
သူ့ ချောင်းဆိုးသံရှည်ကြီးကို နားမခံသာဖွယ် ကြားလာရ
ပြန်သည်။

“ကိုင်း ... သွေးသောက်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဒီ
အတိုင်း အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဟောဟို လမ်း
ထောင့်မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ အကြော်တဲလေးတစ်တဲ
ရှိတယ်။ ဝမ်းထဲ အစာလေးသွင်းပြီး ရေနွေးကြမ်း ပူပူ
လေးသောက်ချလိုက်ဦး။ နည်းနည်းခံသာသွားမယ်။ ကျုပ်
လည်း ဝမ်းဟာနေတယ်။ အကြော်လေးဘာလေး စား
လိုက်ကြရအောင်”

“ငါတော့ အိမ်အမြန်ပြန်ပြီး ဘိန်းမျိုချင်တာပဲ”

“အကြော်စားပြီးမှ ပြန်၊ လာစမ်းပါဗျာ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကင်းတာဝန်ကျပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရဲမက်များအဖို့ နန်းတော်အတွင်း တပ်စခန်းသို့ ပြန်စရာမလို။ ကိုယ်အိမ် ကိုယ်ပြန်နားနေခွင့်ရသည်။ ရဲမင်းထင်မှာ ရွှေမြို့တော် မြောက်ဘက်နေပုဒ်တွင် သူ့ ညီတစ်ယောက်နှင့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

မန်ကျည်းပင်အောက် အကြော်တဲသို့ ရောက်သောအချိန်ထိ နှင်းမကွဲသေး။ ပို၍ပင် ထူထပ်သိပ်သည်းနေတော့သည်။

အကြော်တဲကလည်း ယခုမှ ထွက်လာကာစပင် ရှိသေးသည်။ အကြော်ဒယ်ဘေးရှိ ဗန်းထဲတွင် ပဲစင်းငုံနှင့် ကတိုးဝါကြော် လေးငါးခုသာရှိသည်။

“ထိုင်ကြ၊ ရေခွေးသောက်ကြဦး။ ရဲမက်တို့ စောစောစီးစီး၊ ကင်းအလှည့် သိမ်းလာကြတာနဲ့တူရဲ့”

အကြော်သည် မိန်းမကြီးက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ အကြော်တဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးမှအပ ဘယ်သူမျှ မရှိသေးပေ။ ရေခွေးကြမ်းပူပူ အငွေ့တခြောင်းခြောင်းကို မှုတ်လျက် အားပါးတရ သောက်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် -

“ဟေ့... ကတိုးဝါကြော် ရပြီလား၊ မြန်မြန်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

လုပ်စမ်း”

ငေါက်ငမ်းသံနှင့်အတူ၊ လူလေးယောက် တဲထဲ ဝင်လာကြသည်။ နှင်းများအရွဲ့ရွဲ့၊ ဆံပင်အပြေပြေ၊ ပုဆိုး လျော့လျည်းလျည်း။

“ဘယ်မလဲ အကြော်၊ ဟွန်း... ဒါပဲရှိသလား။ ပေးစမ်း၊ ရှိတာစားမယ်၊ အဖွားကြီး မြန်မြန် ဆက်ကြော် စမ်း၊ ကျုပ်တို့ အမြည်းလိုတယ်”

တစ်ယောက်က ပန်းကန်ထဲမှ အကြော်များကို သိမ်းကျုံးယူကာ ကျန်လူများကို ဝေပေးရင်း သူလည်း ပလုပ်ပလောင်း စားသည်။ စားရင်းဖြင့် ခါးကြားထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ တစ်လုံးတည်းသော စားပွဲ ဝိုင်းပေါ်သို့ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ချလိုက်သည်။

သေရည်ကျည်တောက်။

ကျည်တောက်ကို တစ်လှည့်စီ မော့ကြသည်။ စင်စစ်မူ သူတို့အသွင်မှာ နောက်ထပ် သေရည်သောက် စရာမလိုတော့အောင်ပင် အလွန်အကျွံ မူးယစ်နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။ သည်မျှ ချမ်းချမ်းစီးစီး ဆောင်းနံနက်အခါကြီးတွင် သည်အသွင်မျိုးဖြင့် ရောက် လာကြသော သူတို့ကား တညဉ့်လုံးလုံး တစ်နေရာရာတွင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သောက်စား မူးယစ်လာခဲ့ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

“အဖွားကြီး... မြန်မြန်ကြော်စမ်းဆိုနေ၊ ဘာလဲ ငွေစမရမှာ စိုးလို့လား၊ ပေးမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား အကြော်တွေရှိသလောက် အကုန်စားမယ်။ အကြော်ဖိုး တင်မက ဒီတဲရော ဒီဒယ်ကြီးပါ ကျုပ်တို့ဝယ်လိုက်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ရောင်းရင်းတို့...”

“ဟုတ်...ဟုတ်... များစွာဟုတ်”

သံသေး သံကြောင်များဖြင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ရဲမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်ုပ်က အသာနေရန် မျက်ရိက်ပြလိုက်ရသည်။ အလွန်အကျွံ မူးယစ်နေသူများကို အသာစောင့်ကြည့်နေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေသည်။

အကြော်သည် မိန်းမကြီးကား ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အကြော်ဆက်ကြော်နေရှာလေသည်။ အမူးသမားများကား ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို သတိမထားမိကြ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွန်းထိုးရင်း အော်ဟစ်ရယ်မောနေကြသည်။

“ဖယ်စမ်း...ဖယ်စမ်း အဖွားကြီး၊ ကြော်နေတာ နှေးကွေးလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ဝင်လုပ်မယ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

နှစ်ယောက်က မိန်းမကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်
သဖြင့် မိန်းမကြီးလဲကျသွားသည်။ တစ်ယောက်သောသူ
က သံယောက်မကိုကိုင်၍ ဒယ်ထဲသို့ မွှေသည်။ တစ်
ယောက်က ထင်းစများကို မီးဖိုထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။

“ရောင်းရင်းတို့ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

အကြော်ဒယ်ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်ရပ်လိုက်သည်။
မော်ကြည့်ကြသည်။

ယောက်မကိုင်ထားသူက မျက်ထောင့်နီကြီးများ
ဖြင့်ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်
ပေါ်မှ ရဲမက်အဝတ်အစားကို တွေ့သွားလေသည်။ သူ
မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွားကာ ကျွန်ုပ်ကို ဂရုမထား
သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟား ရဲမက်လေးပါလား၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့
တပ်မှူးလား၊ ဗိုလ်လားလို့”

“ဟုတ်သကွ၊ ကြည့်ရတာတော့ သေနတ်တောင်
မကိုင်ရသေးတဲ့ အငယ်စား အဆင့်လေးပဲ။ ဟား...
ဟား”

“ရဲမက်က ကျုပ်တို့ကို အမိန့်လာပေးတာလား”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းအော်ကြပြန်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သည်။ တစ်ယောက်ကမူ ကျွန်ုပ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လျက် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ-

“တပ်မှူးကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ ကြောက်လှပါပြီ ဘုရား...” ဆိုကာ နောက်ပြောင်၍ အရိုအသေပြုဟန် လုပ်နေသည်။ ဒေါသကို ချုပ်ရင်း သူတို့ မျက်နှာများကို ကျွန်ုပ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟ...ဟ တပ်မှူးကြီးက ကြည့်တယ်ဟေ့၊ ဒေါသထွက်နေပြီ။ ကြောက်စရာပါလား၊ ချမ်းသာပေးတော်မူပါဘုရား...”

ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ရှိနေသူက မြေပေါ်တွင် ပစ်လှဲ၍ ကိုရိုကားရား တွန့်လိမ်ပြနေသည်။ ကျန်လူများက တဝါးဝါး ရယ်ကြလေသည်။ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူတို့၏ မူးယစ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို ဤသို့ မပုတ်ခတ်သင့်။ ခြေထောက်ရှေ့တွင် ရောက်နေသော ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်ဒူးနှင့် တိုက်ချလိုက်သည်။ ကစဉ့်ကလျား ပက်လက်လန်ကျသွားလေသည်။

“ဟာ... ဒူးနဲ့တိုက်တယ်”

လဲကျနေရာမှ ထိုလူ ပြန်ထသည်။ အခြေအနေ ပြောင်းသွားပေပြီ။ ကျန်သုံးယောက်က ထိုလူ့ဘေးသို့

ဝင်ရပ်ကြသည်။ စောစောက မူးယစ်နေသည့်အသွင်များ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... ရဲမက်အစုတ်၊ အိမ်ရှေ့မင်း အကြီးတော်ရဲ့ ညီကို စော်ကားတဲ့အတွက် မင်း ဘယ်လို အပြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိစေ့မယ်။ အခုချက်ချင်းလည်း ဟောဒီလို... ဟောဒီလို”

ထိုသူ ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးဝင်လာသည်။ သို့သော် သူပင် ဒုတိယအကြိမ် လွင့်စင်သွားရလေသည်။ သံ ယောက်မ ကိုင်ထားသူက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ခုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ တစ်ယောက်က ကျည်တောက်ဖြင့် ရိုက် ရန်ဝင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းချုပ်ရန် ကြိုးစားရင်း တဲအတွင်းမှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်နှင့် လက်သီးဆုပ်များက သူတို့ကို ထိသည် လည်းရှိသည်။ သူတို့ ထိုးကြိတ်ချက်များ ကျွန်ုပ်ကို ထိ သည်လည်းရှိသည်။ သူတို့ လေးယောက်စလုံး ကျွန်ုပ် ထက် သန်စွမ်းကြသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ လေးယောက်အလယ်တွင် ကျွန်ုပ်အားကုန် လှုပ်ရှားနေရ သည်။ ရဲမင်းထင်ကိုလည်း အားမကိုးသာ။

ကျွန်ုပ် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ တစ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ယောက်က ကျွန်ုပ်အပေါ်မှ ဖိကာ ခေါင်းနှင့်မြေကြီး
ဆောင့်ရန် ကြိုးစားသည်။ ထို့နောက် လေးယောက်စလုံး
ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ဝိုင်းချုပ်ကြတောသည်။ ညဉ့်တစ်ဝက်
နီးပါး ကာလမျှ ချမ်းအေးသော ရာသီအောက်မှာ ကင်း
စောင့်ခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အားအင်ကုန်ခန်းကာ
မူးဝေနောက်ကျိနေသည်။ ကျွန်ုပ်အရေးနိမ့်တော့မည်ဟု
သိလာသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝိုင်းဖိထားကြသူ
များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လွင့်သွားကြကြောင်း
တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲမင်းထင် ဝင်ကူသည်ဟု ထင်မိ
သော်လည်း ပန်းနာရောဂါသည် ရဲမင်းထင်သည် ဤမျှ
မသန်စွမ်းရာ။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက် လွင့်သွားအပြီးတွင်
ကျွန်ုပ် ပြန်ထလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် နှင်းကွဲစပြုပြီ။ ပါးစပြုပြီဖြစ်
သော နှင်းထုအောက် တဲတံစပ်မြိတ် အစပ်တွင် လူတစ်
ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို လှောင်ပြောင်ခဲ့
သော၊ ကျွန်ုပ်ဒူးနှင့် တိုက်ခဲ့သော လူသည် ထိုသူ
လက်ရုံးထဲတွင် မလှုပ်သာ မရုန်းသာ ဖြစ်နေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“နိဗ္ဗာန်ထက်စီးနင်း လုပ်ချင်ကြတဲ့လူတွေ ထွက်
သွားကြစမ်း”

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲမှလူကို
ကျန်လူများထံသို့ တွန်းဆောင်၍ ပစ်ပေးလိုက်သည်။
အားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟေ့... ဘယ်ကကောင်”

တစ်ယောက်က အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရန် ပြင်လိုက်
သော်လည်း စကားမဆုံးမီမှာပင် လူစိမ်းသည် မီးတရဲရဲ
ထင်းစနှစ်ခုကို ဖျတ်လတ်စွာ ဆွဲယူကာ တစ်ဘက်စီ
ကိုင်ရင်း...

“မျက်နှာ မီးမလောင်ချင်ရင် ထွက်သွားကြစမ်း”

ခက်ထက်သော အသွင်နှင့် ထင်းစကို ဝှေ့ယမ်း
နေပုံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အမူးသမားများ
နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့်အမျှ လူစိမ်းက ရှေ့တိုးသွား
သည်။ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ရင်း တဲအပြင်သို့ ရောက်သွား
ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ဒူးနှင့်တိုက်ပစ်ခဲ့သောသူက လက်သီး
လက်မောင်းတန်းလျက် ကြုံးဝါးနေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ပစ္စန္ဒရစ်က တောသား၊ အိမ်

ရှေ့မင်းအကြီးတော်ရဲ့ ညီကို ဖော်ကားတဲ့အတွက် မင်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ထိပ်တုံးနဲ့ ကြိမ်ဒဏ်သင့်စေမယ်၊ နားလည်လား”

“မတရား စော်ကားမော်ကားတဲ့လူဆိုရင် အိမ်ရှေ့မင်းအကြီးတော်မကလို့ အိမ်ရှေ့မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေပစေ၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းတို့ အကြီးတော်ကို ပြောလိုက်၊ ငါ ဒီအမရပူရမှာပဲ ရှိနေမယ်။ ငါ့နာမည် ငရစ်၊ မုံရွာနယ် ပန်းရင်းခေါ် ငပရင်းရွာသား၊ မင်းတို့ ရွှေမြို့တော်က တံခါးမှူးကြီး ဦးအောင်ဆိုတာ ငါ့အဘိုးပဲ။ သွား အကြောင်းကြားလိုက်”

အမူးသမားများ နေပြည်တော် လမ်းမဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ လူစိမ်လည်း တဲထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲက မီးရဲရဲ ထင်းနှစ်ချောင်းကို မီးဖိုထဲ ပြန်ထည့်ကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများကို သိမ်းသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ရောင်းရင်း၊ သင်းတို့က လေးယောက်အားနဲ့ ဝိုင်းချုပ်တော့ ကျုပ်လည်း ရုတ်တရက် မခုခံနိုင် ဖြစ်သွားတာ”

လူစိမ်းက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူ့အကြည့်မှာ တစ်မျိုးဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ သူ့မျက်စိ စောင်းယောင်ယောင် ရှိဟန်တူ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သည်။ ပစ္စည်းများကို သိမ်းရင်း တဲထောင့်မှာ ထိုင်နေ
သော ရဲမင်းထင်ကို သူတွေ့သွားသည်။

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ရန်ပွဲတွင် ရဲမင်းထင် ဘာကြောင့် ဝင်မကူသည်
ကို သူမေးကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်သဖြင့်...

“သူက မကျန်းမာဘူး၊ ပန်းနာသည်”

“ပန်းနာဝေဒနာသည်ကို ရဲမက်ထားရသတဲ့
လား၊ မဟုတ်လိုက်တာ။ တပ်မှူးတို့၊ ဗိုလ်တို့ ညံ့သကိး”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။
တပ်မှူးတို့၊ ဗိုလ်တို့ ညံ့သကိးဟူသော စကားမှာ ရာဇဝတ်
သင့်နိုင်သည့် စကား။ ပြီးတော့ ရဲမက်တစ်ယောက်ရှေ့
တွင် မဆင်မခြင် ပြောသည့်စကား။

သူကမူ ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင်
မှောက်ခုံလဲနေသော စားပွဲဝိုင်းကို ပြန်ထောင်နေသည်။

“အရီး... ကျုပ်ခရီးဝေးက တစ်ညည့်လုံး
အပြင်းနှင်လာခဲ့ရတာ၊ ကျုပ်လည်း ဆာလှပြီ”

အကြော်ဒယ်ရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချကာ
ဗန်းကိုပြင်ပေးသည်။ စောစောက ရန်ပွဲ၏ အငွေအသက်
ကိုသော်မျှ သူ့ထံ၌ မတွေ့ရတော့။ ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သလို

မဟာသေနာပတိ

ပင်။ အကြော်စားရန်သာ အရေးကြီးဆုံး သဘောထား
ဟန်မျိုး။

ထိုအခါမှပင် သူ့ကို ကျွန်ုပ်အကဲခတ်ခွင့်ရတော့
သည်။

သျှောင်ကို အညာတဘက်ဖြင့် ပတ်ထားသည်။
ဖျင်ကြမ်းခါးတိုအင်္ကျီမှာ နှင်းများ ရွဲစိုနေပြီး အောက်ပိုး
ကျိုက်ထားသည့် မဲပုဆိုးမှာလည်း ရွံ့စက်များ ပေကျံနေ
သည်။ သူ့မှာ ဘာပစ္စည်း၊ ဘာအထုပ်မျှလည်း ပါဟန်
မရှိ။ ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်စင်းကိုဟောင်းနွမ်းလှသော
ဓားအိမ်ဖြင့် လွယ်ထားသည်။ ပါးလွှာလှသော နှုတ်ခမ်း
များမှာ စကားတစ်လုံးတစ်လေ ထုတ်ဖော်ရန် ခဲယဉ်း
သည့်အလား တင်းတင်းစေ့နေသည်။ ထိုင်နေသော
ကြောင့် သူ့အရပ်အမောင်းကို ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းသော်
လည်း ကျစ်လျစ်လှသည့် ကြွက်သားများကိုမူ သူ့လက်
မောင်း လက်ဖျံများဆီတွင် အထင်းသားတွေ့ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဤလူစိမ်းကား ကျွန်ုပ်၏
အခက်အခဲကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးသူ၊ အနိုင်ကျင့်စော်
ကားခြင်းကို မခံတတ်သူ၊ သူ့ကို ကျေးဇူးစကား ဆိုရဦး
မည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ရောင်းရင်း ကျုပ်နာမည်က ငသစ်ပါ။ ရဲမက် တစ်ဦးပါပဲ။ စောစောက ပြောသံကြားလိုက်တာကတော့ ရောင်းရင်းနာမည်က...”

“ငသစ်တဲ့လား၊ ကျုပ်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ ကျုပ်နာ မည်က ငရစ်၊ မုံရွာနယ်က ပန်းရင်းခေါ် ငပရင်း ရွာ သား”

“ဆုံရတာ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဗျာ။ အခု ရွှေမြို့ တော်ကို လာခဲ့တာက...”

“ရွာမှာ နှမ်းခင်း လုပ်တယ်လေ။ အလုပ်အကိုင် မကောင်းလှပါဘူး။ မကောင်းတာထက် ကျုပ်ကဝါသနာ မပါတာ ခက်တယ်။ ကျုပ်က မင်းမှုထမ်းပြီး စစ်တိုက် ချင်တာ။ ဒီအမရပူရက တံခါးနီမှူးကြီး ဦးအောင်ဆိုတာ ကျုပ်အဘိုးပဲ။ အဘိုးဆီလာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးနီမှူးကြီး ဦးအောင်ကို ကျုပ် ကောင်းစွာ သိသည်။ တံခါးမှူးများအနက်တွင် အခက်ထန် အကြမ်း တမ်းဆုံး၊ မဟုတ်မခံစိတ် အရှိဆုံး အဘိုးကြီးပင်။ ယခု သူ့မြေးနှင့် လာတွေ့နေရသောကြောင့် ပို၍ အံ့ဩနေမိ သည်။

မဟာသေနာပတိ

“အေးဗျာ၊ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပေါ့”

“အကူအညီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီ ယူတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခု လိုချင်ရင် ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ရအောင် ယူတာပဲ။ ရောင်းရင်းဆီလည်း တောင်းခွင့်ကြုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကား သူ့လေသံ မာကြောပြတ်တောင်းသောကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ကနဲ ကျွန်ုပ်ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအစုံကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ မျက်စိစောင်းသယောက် ရှိသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ စူးရှလွန်းလှသည်။

“ဒီ အမရပူရမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာတုန်း”

“ဗျာ...”

သူ့အကြောင်း တွေးနေမိသဖြင့် သူ့အမေးကို မရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဝေဒနာသည်ကို ရဲမက်ထားတယ်။ နန်းတွင်းသားတွေက အချိန်မဲ့၊ စည်းမဲ့ အရက်သေစာ မူးယစ်ပြီး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အားနည်းသူကို စော်ကားတယ်။ မင်းနေပြည်တော်မှာ ဒီလို မဖွယ်မရာမျိုး နောက်ထပ် ဘာတွေများ ရှိသေးလဲ”

ကျွန်ုပ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ကျုပ်သာ အကြီးအမှူးဆိုရင် ဒါမျိုးတွေ လုံးဝ သည်းမခံဘူး”

အကြော်များကို ကောက်ဝါးရင်း သူ့ဘာသာသူ ပြောနေသည်။

“နေပွင့်တော့မယ်၊ ကျုပ်သွားမယ်။ ဒီမှာ အကြော်ဖိုး”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ထထွက်သွားသည်။ တဲအပြင်ရောက်မှ ပြန်လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လျက်-

“ဗျို့... ကိုရင်ငသစ်၊ ဆုံကြဦးစို့”

နှင်းထုထဲသို့ ထိုးဖောက်လာနေကြပြီဖြစ်သော နေခြည်တန်းများကို သူဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သည်အထိ မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်ုပ်၏ ခံစားရမှုအတွက် စကားလုံးနှစ်လုံးကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းရလိုက်ပေသည်။

ခင်မင်လေးစားဖွယ်...သူ။

အခန်း (၂)

မုံရွာနယ်၊ ပန်းရင်းခေါ် ငပရင်းရွာသား ငရစ် ဆိုသူနှင့် ဆောင်းရာသီ တစ်နံနက်တွင် ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင်သူ့ကို ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်တစား သတိတရ ရှိနေခဲ့သည်။ သူပြောသွားသလို သူ့အဘိုး တံခါးမှူးကြီး ဦးအောင်ထံသို့ သူ့ရောက်မှ ရောက်ပါလေ မလား။ သူ ဝါသနာပါသည့် မင်းမှုထမ်းစစ်သည် ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါလေမလားဟု ကျွန်ုပ် တွေးနေမိသည်။

သူ့ကို အမှတ်ရနေသော်လည်း သူနှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့။ သူ့သတင်းကိုလည်း မကြားရ။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်မှာလည်း အမရပူရ ရွှေမြို့တော်ရှိ မြောက်မြားလှစွာသော တပ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တော်သားတို့အနက် မြို့စောင့်တပ်၏ သာမန် ရဲမက်ငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် နန်းတွင်းတွင် ကျွန်ုပ် ၏ လှုပ်ရှားနှံ့စပ်နိုင်မှုမှာ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်လှပေသည်။

ထို့အပြင် သူ့အကြောင်းကို တခုတရ စုံစမ်း ဖို့ ထားဘိဦး၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တပ်မတော်သား တို့၏ မပြတ်မလပ် လေ့ကျင့်ရသော ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ ဓားလှံ အဲမောင်းနှင့် မီးပေါက်သေနတ် လေ့ကျင့်ရေးများ ဖြင့် မအားမလပ်နိုင်ရှိခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့်မူ မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတကာမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက်သာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ လောကတွင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ခင်တွယ်စရာ မရှိဖြစ်လေရာ မိမိ၏စစ်ရေးအတတ် ကျွမ်းကျင်မြင့်မား ရေးနှင့် အမှုတော်ထမ်း အရာအဆင့် တိုးတက်ရေးသည် သာအဓိက ဖြစ်လေသည်။ ရွှေမြို့တော်ရှိ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ်တို့မှာလည်း ဘိုးတော်မင်းတရား ကြီး၏ အမိန့်တော်ဖြင့် တရံမနား တိုးချဲ့လေ့ကျင့်နေကြ သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာကိုမျှ အထူးအထွေ စိတ်ပျံ့လွင့် ဝင်စားချိန်မရနိုင်။ အားလပ်ချိန်မျိုးမှာပင် လျှင် ကျွန်ုပ်ကြိုက်တတ်သော ထန်းလျက်အရက်ကို အလျင်ကလို မှန်မှန်မမှီဝဲဖြစ်။ အားလပ်ခွင့်ရချိန်များတွင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရဲမက်သွေးသောက်များနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ သေယစ်မည့် အစား ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီး လက်ထက်က မင်းကြီး လက်ဝဲသူနွဲ့ရ စီရင်ခဲ့သော ‘သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်သမိုင်းနှင့် ဗျူဟာစက္ကိပျို့’ ကိုသာ အထပ်ထပ် ဖတ်ရှုလေ့လာနေမိ သည်။ သာမန် ရဲမက်ငယ်ဘဝဖြင့် ကျွန်ုပ် မကျေနပ်နိုင်။ အမှုတော်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ ထမ်းရင်း အကြပ်၊ သွေး သောက်စသည်ဖြင့် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် အရာတိုး တက် မြင့်မားရေးသည်သာ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်မိမိ မအားမလပ်အောင် မောင်းနှင် စေခိုင်းနေသည့် အချိန်တိုင်းတွင် ဆောင်းတစ်နံနက်မှာ ဆုံခဲ့ရသော ပန်းရင်းခေါ် ငပရင်းရွာသား ငရစ်ဆိုသူကို သတိရနေမိသည်ကတော့ ဆန်းသည် ဆိုရမည်။

သူ့ကို ဘာကြောင့် မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေရသလဲ ဆိုခြင်းကို မူလက သဘောမပေါက်သော်လည်း တဖြည်း ဖြည်း သဘောပေါက်နားလည်လာသည်။ စင်စစ် ဤသို့ နားလည်လာခြင်းမှာလည်း သွေးသောက်ကြီး ရဲမင်းထင် ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ရဲမင်းထင်သည် လက်ရုံးအရာ တွင် ညံ့ဖျင်းလှသော ရောဂါသည် ရဲမက်ကြီးတစ်ယောက်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သော်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အဇ္ဈတ္တနှင့် ပတ်သက်၍မူကား စေ့စေ့စပ်စပ်မြင်တတ်သော သူပေ ပင်။

ငရစ်ကို သတိရ,ရနေကြောင်းကျွန်ုပ်က ပြော သောအခါ ရဲမင်းထင်က မျက်လုံးများကို စဉ်းငယ်မှေး ယောင် ပြုလျက် ပြောလေသည်။

“အင်း...ဒီလူကို မင်း ခဏခဏ သတိရရနေ တယ်ဆိုတာ အမှန်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ တွေ့ကြုံ ဆုံး ဆည်းရပုံလေးကိုက အမှတ်တရ ဖြစ်စရာကိုး...”

အကြော်တဲ အဖြစ်သနစ်ကို သူရည်ရွယ်ပြော ခြင်းဖြစ်သည်။

“တွေ့ကြုံဆုံးဆည်းရပုံက အမှတ်တရ ဖြစ်စရာ မို့လို့ ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ခင်းဗျားလည်း ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကျတော့ ငရစ်ကို သတိရတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါလား။”

“အေးလေ၊ ငါကလည်း မင်းလူကို သတိမှ မရဘဲ”

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် သတိရနေရသလဲဗျာ”

“ဟ... ကောင်လေးရ၊ သူတော်ချင်းချင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆိုတဲ့စကား ရှိသား
မဟုတ်လား။ ငရစ်ကို မင်း အမှတ်ရနေတဲ့ အကြောင်း
ရင်းက ငရစ်ကို မင်းစိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့။ စိတ်ဝင်စားရ
အောင်ကလည်း ငရစ်နဲ့မင်း တူတာရှိလို့ပေါ့။”

“ဘာတူတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလိုပြော
နိုင်သလဲ သွေးသောက်ကြီး”

“ငါပြောမယ်၊ လူလူချင်းမှာ မနောဓာတ်ချင်း
ဆက်သွယ်မိတတ်တာ ရှိတယ်ကွ။ ဓာတ်ခံချင်း ဆင်တူရင်
စိတ်ဝင်စားတာချင်း ဆင်တူရင် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် သတိရနေတတ်တယ်...”

“ခင်ဗျားပြောတာ ရှုပ်လိုက်တာဗျာ”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ မင်းနားလည်အောင် ပြောရယင်
ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးရဲစားသနာဖြစ်ကြရော
ဆိုပါတော့၊ သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်
စားနေကြလေတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိရ
ရနေတာမျိုးပေါ့၊ ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေး ဓာတ်ခံချင်းက
တူနေတယ်လေ”

နားလည်သလိုလိုတော့ရှိသည်။ သို့သော်
သဘောမပေါက်သေး။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ရဲစားသနာအကြောင်း ဥပမာထည့်မနေစမ်း ပါနဲ့၊ ကျုပ်မလဲ ရဲစားမရှိပါဘူး”

“နားဝေးသကိုးကွ၊ ကိုင်း... ငါမေးမယ်၊ တို့ အခုမြို့စောင့်တပ်မှာ မင်းလိုသာမန်ရဲမက်ငယ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ထောင်ချီရှိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလဲ သိသားနဲ့”

“အေး... အဲဒီထောင်ကျော်ရှိတဲ့အထဲမှာ မင်းဟာတခြားရဲမက်တွေနဲ့မတူ စစ်သည်အတတ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်အပတ်တကုတ်ကြိုးစားနေသလဲ”

“ကျုပ်က ရဲမက်ဘဝနဲ့ ကျေနပ်မယ့်အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်၊ အဆင့် ဆင့် တက်ချင်တာ လက်ရုံးစွမ်း ပြချင်တာ၊ စစ်သည်တော် ကောင်း ဖြစ်ချင်တာ”

“မင်းလူ ငရစ်လဲ ဒီလိုပဲရှိမှာပဲပေါ့၊ စီးပွားလက် ငုတ် နှမ်းခင်းကိုပစ်ပြီး အမရပူရတက်လာတာကြည့် တော့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီလိုဓာတ်ခံချင်းတူနေလို့၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ခံချင်းတူနေတာကိုလဲ မင်းကအလိုလို သိလိုက်လို့ ငရစ်ကို မင်းစိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ ဒါပဲပေါ့ကွ...”

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

“ကျုပ်... သူ့ကို အတော်သဘောကျနေတာ
ဗျ

“သဘောကျစရာပါပဲ၊ လူပုံကြည့်ရတာကတော့
ဟေ့၊ အတော်ရည်ရွယ်ချက်ကြီးပြီး၊ အတော်ပြတ်သားမယ့်
ပုံ၊ ဒါပေမယ့် သဘောမနောကတော့ ဖြောင့်စင်းမယ့်ပုံပဲ”

“နေစမ်းပါအံ့၊ ခင်ဗျားပြောတာ ဘာတဲ့၊ ဓာတ်ခံ
ချင်းတူတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကသတိရနေသလို၊ သူကကော
ကျုပ်ကိုများ သတိရနေမလား မသိဘူးဗျာနော်”

“ငါ့အထင်တော့ သူလဲ အလားတူ ရှိမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့်... ဒီလူ့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ
မသိရတာက ခက်တယ်ဗျာ”

“တံခါးနီမှူးကြီးဆီ သွားမေးပါလားကွ”

“အဘိုးအောင်လား၊ ဒီလူကြီးနဲ့ စကားပြောရမှာ
တော့ လန့်တယ်ဗျာ”

“အင်းလေ၊ မင်း စုံစမ်းနေစရာတောင် လိုမယ်
မထင်ပါဘူး၊ တစ်နေ့တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြ
အုံးမှာပါပဲ”

သွေးသောက်ကြီးရဲမင်းထင်၏စကားမှန်လှ

ကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရပုံမှာလည်း ပထမအကြိမ်ကဲ့သို့ပင် အမှတ်ထင် ထင် ရှိလှသည်။ သို့သော် ပထမအကြိမ်လို ဆောင်း တစ်နံနက် နှင်းဖြူတွေ ပိတ်ဆို့နေချိန် နေပြည်တော် လမ်းထောင့်က အကြော်တဲလေးမှာ အမူးသမားများနှင့် ရန်ပွဲဖြစ်နေစဉ် ဆုံပုံမျိုးနှင့် လုံးဝမဆိုင်။

ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ညီလာခံသဘင်၊ မှူးမတ် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်။

၂

ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး၏သားတော် သီရိမဟာ
ဓမ္မဘိဇယသီဟသူရ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ခံ အိမ်ရှေ့စံ
ကိုယ်တော်ကြီးသည် (၁၁၇၀)ပြည့်နှစ်တွင် ကံတော်
ကုန်ခဲ့လေသည်။ တန်ခူးလအတွင်းမှာဖြစ်သည်ဟုသာ
မှတ်မိသည်။ နေ့ရက်ကို ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့။ ကံတော်
ကုန် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဘိုးတော်
ဘုရားက မြေးတော်စစ်ကိုင်းမင်းကလေးအား လွှဲအပ်
လိုက်သည်။

စစ်ကိုင်းမင်းသည် ယောက်ျားကောင်း မင်းမြတ်
တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိလှပေသည်။

စစ်ကိုင်းမင်းကလေး၏ ညီလာခံသဘင်ကို တက်
ရောက်ခွင့်ရသူများအနက်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း အပါအဝင်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရှစ်နှစ်တာကာလအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်
လည်း မနားမနေကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သော လုံ့လဥဿဟ
ကြောင့် ရဲမက်ငယ်အဖြစ်မှသည်အကြပ်၊ သွေးသောက်မှ
တဆင့် တပ်သားငါးဆယ်၊ အကြပ်ငါးဦးနှင့် သွေးသောက်
တစ်ဦး၊ စုစုပေါင်းငါးဆယ့်ခြောက်ဦးအပေါ် အုပ်ချုပ်
ရသော တပ်မှူးငယ်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တပ်မှူး
ငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ တပ်မဗိုလ်ချုပ်
ရွှေတောင်စန္ဒာရတနာ၏ လက်ရုံးကိုယ်ရံတော်အဖြစ်
အမှုထမ်းခွင့်ရသည်အထိ အခြေမြင့်မားလာခဲ့သည်။
ဗိုလ်ချုပ်သည် အိမ်ရှေ့စံ၏ညီလာခံသဘင်သို့ တက်
ရောက်ရသူဖြစ်ရာ ငါးရက်တစ်ကြိမ် ဗိုလ်ထုအစုံအလင်
ညီလာခံသဘင်နေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်
နန်းတော်သို့ ဝင်ခွင့်ရလာခဲ့သည်။

ဤငါးရက်တစ်ကြိမ်သဘင်၏ တစ်ခုသော
ညီလာခံသဘင်တွင် သူနှင့်ထပ်မံ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြခြင်းပေ
သတည်း။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဏိပူရစော်ဘွား၊ မဟာရာဇာ ဂျော်ဂျစ်ဆင်း
 မခန့်မညားရှိသည့်အရေးကို အကြောင်းပြု၍ ဘိုးတော်
 ဘုရား၏ အမိန့်ဖြင့် အိမ်ရှေ့စံစစ်ကိုင်းမင်းကလေး သည်
 တပ်မဗိုလ်ချုပ်များ၊ ဗိုလ်များ၊ မြို့စားနယ်စားဝန်ကြီးများ
 ကို ညီလာခံခေါ်လေသည်။ စစ်ရေးညီလာခံဖြစ်သော်
 လည်း ထိုနေ့က နန်းတော်ခန်းမဆောင်၌ အခြားသော
 မြို့ဝန်၊ အမှူးအမတ်၊ အမှုထမ်းများလည်း တက်ရောက်
 ကြသဖြင့် ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဒူးမရွေ့သာ
 လောက်အောင် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း
 အိမ်ရှေ့စံ၏ ပလ္လင်နှင့် လေးတိုင်မြောက်အခန်းဝယ်
 ဗိုလ်ချုပ်ရွှေတောင်စန္ဒာနော်ရထာ၏ ကိုယ်ရံတော်
 တပ်မှူးငယ်အဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်နောက်ပါးမှ ဒူးတုပ်ပျပ်ဝပ်
 ခစားနေရသည်။

သဘင်ခန်းမအတွင်းမှာ အိမ်ရှေ့စံသည်
 မဏိပူရ စစ်ချီတပ်မများ၏ အကြီးအချုပ်ဖြစ်သော
 နေမျိုးမင်းလှ မဟာနော်ရထာကို အမှူးပြုလျက် အခြား
 ဗိုလ်ချုပ်များ၊ ဝန်ကြီးများ စစ်ရေးဆွေးနွေးနေကြသည်။

“စော်ဘွားအငယ် မာဂျစ်ဆင်းက ကျွန်ုပ်တို့
 လက်အောက် ခိုလှုံလာတာကတော့ ဟုတ်ပြီ၊ စော်ဘွား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အကြီးသူ့နောင်တော် ဂျော်ဂျစ်ဆင်းရဲ့ အရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ကြရမယ်။ အခု ဂျော်ဂျစ်ဆင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူ့နောက်ဆုံးသတင်းကို သိချင်တယ်”

အိမ်ရှေ့စံက စကားအပိုအလိုမသုံးဘဲ တိုက်ရိုက် မေးလေသည်။

နေမျိုးမင်းလှ မဟာနော်ရထာက အသံဝါကြီးဖြင့် အစီရင်ခံသည်။

“နောက်ဆုံး သတင်းအရတော့ ဂျော်ဂျစ်ဆင်းဟာ ကချာနယ်ကနေတဆင့် ကလကတ္တားကို ထွက်ပြေးပြီး မျက်နှာဖြူတွေဆီမှာ ခိုလှုံသွားတယ်လို့ သိရပါတယ် အိမ်ရှေ့စံဘုရား”

“ဗြိတိသျှတွေဆီက ဘာအရေးဆိုသံ ကြားသလဲ”

“ဗြိတိသျှတွေဟာ ဥရောပမှာ ဖရန်စစ် ပြင်သစ်တွေနဲ့ စစ်ပြုနေရလို့ လောလောဆယ်မှာတော့ ဂျော်ဂျစ်ဆင်းကို အကူအညီမပေးနိုင်သေးပါဘူးဘုရား”

“တပ်မင်းကြီး၊ လောလောဆယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး သင်သုံးသွားတယ်။ ဒီစကားရဲ့တစ်ဘက် အနက်အဓိပ္ပာယ်က နောင်တစ်ချိန်ဆိုယင်တော့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရနေတယ် ဟုတ်သလား”

မဟာသေနာပတိ

“မျက်နှာဖြူ ဗြိတိသျှတွေကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ယုံစားဖို့မရှိပါ ကိုယ်တေယျာကြီး”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ မဏိပူရဟာ စစ်ကြောင်း တစ်ခုဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

ဤတစ်ခါ ဝင်ပြောသူကား ကျွန်ုပ်၏ဗိုလ်ချုပ် ရွှေတောင်စန္ဒာနော်ရထာဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့စံသည် တစ်ခုခုကို လေးနက်စွာ တွေးတောဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့စံက တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ညီလာခံခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးတွင်လည်း ပကတိငြိမ်သက်သွားသည်။ သက်ပြင်းရှိုက်သံအချို့ကိုသာ မသဲမကွဲကြားနေရသည်။

ထိုသို့ သဘင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသည့်နေရာ၏ နောက်ဘက် ကျကျ ဝဲထောင့်နေရာဆီမှ...

“အောင်မယ်လေး... သေပါပြီဗျ” ဟူသော စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏အလယ်ဗဟိုတွင် ထွက်ပေါ်လာသော အော်သံဖြစ်သောကြောင့် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းနေ အောင် မြည်ဟည်းသွားသည်။ ပရိတ်သတ်အားလုံးရှိ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရာသို့ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများ ပြေးသွားကြလေသည်။

တစ်နေရာဆီတွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရွှေတောင်စန္ဒာနော်ရထာ၏ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ကျွန်ုပ်လည်းဗိုလ်ချုပ်၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရမည်ဟူသော အသိချက်ချင်းဝင်ကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေရာဆီသို့ တစ်ဟုတ်ထိုးပြေးသွားလိုက်သည်။

စစ်ရေးညီလာခံဖြစ်သောကြောင့် ဓားကိုိုင်ဆောင်ခွင့်ရထားသော်လည်း ဓားအိမ်မှဓားကို မချွတ်သာ၊ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးများ ဝိုင်းအုံနေကြသည့်နေရာဆီသို့သာ ပြေးဝင်ယင်း လူအုပ်ကို တွန်းထိုးဖယ်ထုတ်ပစ်ရတော့သည်။

ခြင်းရာခပ်သိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နန်းရင်ပြင်တွင် လူတစ်ယောက် မှောက်လျက် သား လဲကျနေသည်။ သွေးစသွေးနု မတွေ့ရသော်လည်း လဲကျနေသူသည် မပီမသ အော်ဟစ်ညည်းတွားဆဲပင်။ လဲကျနေသူ၏နောက်တွင် ရေညှိရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ် ကိုယ်ရံတော်အဆင့်ရှိသူ တစ်ယောက်သည် သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ထားသူများလက်ထဲမှာ ရုန်းကန်နေလေသည်။ သူပင်လျှင် အန္တရာယ်ရှိသူဟု ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ဝိုင်းချုပ်သူများလက်မှ လွတ်ထွက်သွားသော သူ့လက်
 မောင်းကို ကျွန်ုပ်ဝင်၍ ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ အထွေးထွေး
 အယှက်ယှက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ရုန်းကန်နေသူ၏
 မျက်နှာကို ကောင်းစွာမတွေ့ရ။ အင်အားသန်စွမ်းစွာ
 ရုန်းကန်နေသောကြောင့် အားစိုက်ပြီးချုပ်ရန်သာ
 ကြိုးစားနေရသည်။ အနားတွင်လည်း တိုးဝှေ့လဲပြိုနေသူ
 များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ် မိမိရရဖမ်းချုပ်လိုက်ချိန်မှာ
 ပင် ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တွင် နောက်ထပ်မကြုံနိုင်တော့
 သော အံ့ဩစရာ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
 သည်။

“ကျုပ် ဘယ်မှမပြေးပါဘူး၊ ချုပ်မနေစမ်းပါနဲ့
 ငသစ်ရယ်”

အသံရှင်ကား သူမှသူ။ ကျွန်ုပ်၏လူ ငရစ်။

“အလိုလေး... ခင်ဗျား...”

အတိုင်းမသိအံ့ဩလွန်းသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘာမျှ
 မပြောနိုင်။

ငရစ်က ကျွန်ုပ်ကိုမသိမသာ ပြုံးပြကာ...

“ကျုပ် လက်ရုံးကို ဖမ်းကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့စံ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရှေ့မှောက်အထိ ခေါ်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို သူကပင်ရှေ့ဆောင်၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩနေကြသော မျက်နှာများရှေ့မှဖြတ်ကာ အိမ်ရှေ့စံ၏ ပလ္လင်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်သည်ဆိုရုံမျှသာကိုင်၍ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်က ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူက အဖမ်းခံခဲ့ခြင်းပင်။

အိမ်ရှေ့စံရှေ့မှောက်သို့ မရောက်မီ လမ်းခွတ်လပ်တွင် သူက ကျွန်ုပ်ကို တီးတိုးပြောလေသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီးရှေ့ရောက်ရင် ရာဇဝတ်သားကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပါပြီ ဘုရားလို့သာလျှောက် ငသစ်ကြားလား၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်”

ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်သော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူပြောသလိုသာ လိုက်နာရတော့သည်။

“ရာဇဝတ်သားကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပါပြီဘုရား”

မော့မကြည့်ရသဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း စစ်ကိုင်းမင်း၏ မျက်လုံးအစုံ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကျောထဲ စိမ့်နေမိသည်။ ငရစ်အဖို့ ကား မည်သို့ရှိလေမည်မသိ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ညီလာခံ နန်းမဆောင်အတွင်း သဘင်အချိန် အခါမှာ ဘယ်လို မဖွယ်မရာအမှုမျိုး ဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း...”

ကျွန်ုပ်ကိုမေးသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိရသည့်အထဲ အိမ်ရှေ့စံ၏ ခက်ထန်သော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ဝင်ဖြေလိုက်သူကား ငရစ်ကိုယ်တိုင်။

“ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား၊ ထားယင်လဲ ရှင်ရပါမယ်။ သတ်ရင်လည်း သေရပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုး နာမည် ငရစ်ဖြစ်ပါတယ်။ နတ်ရွာစံအိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကြီး လက်ထက်ကတည်းက အရှင့်လက်ထက်အထိ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးငယ်အဖြစ် အမှုထမ်းနေသူပါ ဘုရား...”

“ငရစ်... ဪ... တံခါးနီမှူးကြီးရဲ့မြေး ဆိုတာလား...”

အိမ်ရှေ့စံက ခက်ထန်နေဆဲအသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

ထိုအချိန်မှာပင် တပ်မှူးငယ်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ငရစ်ဟာ သူ့ရှေ့က လူတစ်ယောက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထောင်းကြိတ်လိုက်ပါတယ် ဘုရား၊ အထောင်းခံရသူဟာ သတိလစ်သွားပါတယ်”

ခန်းမတစ်ခုလုံး အသံတဝေါဝေါဆူသွားလေသည်။

“အထောင်းခံရသူဟာ အကြီးတော်ရဲ့ညီ ငသာခြံပါဘုရား”

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငရစ်ကမူ အမူ အရာ တစ်ရွေးတစ်စေ့မယွင်း။

“မင်း... ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ငရစ်”

“မှန်ပါဘုရား၊ အမှုတော်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း မြဲမြံခိုင်လုံစွာ ထမ်းရွက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုး ငရစ် ဟာ အမည်နာမနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွဲပြီး အသိအမှတ်ပြုမခံရ၊ ရှေ့တော်မှောက်မှာ မထင်ပေါ်ရတဲ့အတွက် အရှင့်နား အရှင့်မျက်စိမှာ ပေါက်ကြားအောင် အခုလို ပြုမူလိုက်ရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

အသံများ ဆူညံသွားပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့စံကား ဘယ်သို့ရှိလေမည်မသိ။ စကားတစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီကို တုန်ယင်ထစ်ငေါ့ခြင်းကင်းစွာ ပြောသွားသည့်သူ့အသံ အဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ ငရစ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရူးသွပ်နေပြီလော။

အိမ်ရှေ့စံ၏အသံ ဟိန်း၍ထွက်လာပြန်သည်။

“ဗိုလ်ပုံအလယ် ထင်ပေါ်ချင်လို့၊ ငါ့နားပေါက် ကြားချင်လို့၊ ငရစ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

“တစ်ဘက်သားကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်တာဟာ နည်းမှန်သလား”

“အခြား အရေးအရာလဲ မပေါ်ပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ငရစ်ဖြစ်ကြောင်း အရှင်သိစေဖို့ ဒီနည်းသာ ရှိပါတော့တယ်ဘုရား...”

“မဏိပူရအရေး ဆွေးနွေးနေတဲ့ညီလာခံဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“မဏိပူရအရေး ဆွေးနွေးတဲ့ ညီလာခံမို့လဲ ဒီလို လုပ်တာပါဘုရား”

“ဘာ...”

“သစ္စာဖောက်စော်ဘွားဂျော်ဂျစ်ဆင်း အကြောင်းကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ သွေးပိုဆူလာပြီး ချက်ချင်း ထထောင်းဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား...”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တပ်မင်းကြီးများဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံများ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်သက်သာ ရာ ရသွားသည်။

“မင်း... အရူးပဲ”

“အမှုတော်ကို သည့်ထက်ဆတိုး ထမ်းရွက်ခွင့် မရခဲ့ယင်လဲ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တွင်းမှာ စစ်စိတ်စစ်သွေး တွေ ပေါက်ကွဲပြီး ရူးသွပ်သွားမှာ အမှန်ပါပဲဘုရား”

“မင်း... ဘယ်သူနဲ့စကားပြောနေသလဲ ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“မှန်ပါ၊ ထားယင်နေ၊ သတ်ယင်သေပါမယ် ဘုရား”

“သတ်ပစ်ရမယ့် အပြစ်မျိုးမှ မဟုတ်ပေတာပဲ”

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာပင် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ငရစ်အရဲကိုး လွန်းလှချည့်ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်လည်း လျော့သွားသည်။

“ဒါပေမယ့်...”

အိမ်ရှေ့မင်းက စကားမဆက်သေးဘဲ ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး မှ...

မင်းထထောင်းခဲ့တဲ့လူဟာ သတိမေ့နေပြီ၊ ထိုက်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သင့်တဲ့ ပဏ္ဏာနဲ့တကွ သူ့ကို မင်းရှိခိုးတောင်းပန်ရမယ်”

“ကျွန်တော်မျိုး ပိုင်ဆိုင်သမျှပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးကို ပေးလျှော်ပါမယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ရှိခိုးတောင်းပန်ခြင်းတော့ မပြုပါရစေနဲ့ဘုရား”

“ဘာ...”

“အထောင်းခံရသူဟာ ကျွန်တော်မျိုးရှိခိုးထိုက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘုရား...”

“ဟေ့...မင်းထောင်းလိုက်တဲ့လူဟာ အကြီးတော်ရဲ့ ညီအရင်းကွ၊ နားလည်လား...”

“မှန်ပါ၊ ငသာခြံဟာ နောင်ရင်းဖြစ်တဲ့အကြီးတော်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို အားပြုပြီး သေရည် မူးယစ်သောက်စား အားနည်းသူများအပေါ် သော့သွမ်းဆိုးရွားနိုင်ထက်ကလူ ပြုနေသူပါဘုရား...”

“ဟေ့... လူမိုက်၊ ငါအမိန့်တော် ချနေတယ်”
ငရစ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြင်းထန်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံကြီးတစ်ခု သူ့ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါဘုရား...”

“သွားနိုင်ပြီ”

တိုးတိုးသဲ့သဲ့ စကားပြောသံများ၊ အထူးအဆန်း
မျက်လုံးအကြည့်များကို ဖြတ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့နောက်ပြန်
ဆုတ်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးများက ငရစ်ဖြတ်
လျှောက်သွားတိုင်း ကပျာကရာ ရှဲ့ပေးကြလေသည်။
သူ့အသွင်ကား စစ်ပွဲပြန် အောင်နိုင်သူတစ်ဦး
အသွင်မျိုး။

၃

“နေစမ်းပါအုံး ရောင်းရင်းရာ၊ ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူဟာ ဟိုအကြော်တဲမှာ ဆုံခဲ့ရတဲ့လူဆိုတာ ရောင်းရင်း အစကတည်းက သိထားလို့လား”

ဘယ်က သိရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကဒီညီလာခံမှာတော့ နီးတဲ့လူ ထထောင်းမဟဲ့လို့ အစကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထား တာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ အထောင်းခံရတဲ့ လူဟာ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်နေတာကိုး...

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုရင့်လုပ်ပုံ အရဲ ကိုးလွန်းလှတယ်”

“အိမ်ရှေ့စံအမျက်ထွက်ပြီး သတ်လဲ သေမယ်လို့

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဟာကိုး၊ အသက်ကိုစွန့်ထားပြီးသားလေ”

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဖြင့်အသက်ကို မရှုရဲဘူး၊ ကိုရင့်ဟာက အိမ်ရှေ့စံကို တစ်ခွန်းတင်တစ်ခွန်းကျ ပြောနေတော့တာကလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အခုအပြစ် မြူတမှုန်မှ မတင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီပွဲဟာ လူရူးလူမိုက် ဆန်ပေမယ့် ကျုပ်အဖို့ကောင်းသော အကျိုးရလဒ်နှစ်ခု ရလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရင့်ကို ရွှေနှန်းတော်က သိသွားပြီ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်ချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ အဲမောင်းသွားဟာ စက်တိုင်ကို ဝင်စွဲတဲ့သဘောမျိုးပဲ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်တာကတော့ ငသာချို့”

“အင်း... ဟိုလူတော့ တစ်ချက်ပဲ အော်နိုင်တယ်”

“သူမှန်းအစက မသိခဲ့တာ သူကံကောင်းသွားတယ်၊ နို့မို့ဆိုယင် ပွဲကျောင်းတုန်းက ကျုပ်သင်ခဲ့ရတဲ့ အနက်တုန့် နည်းနဲ့ထောင်းလိုက်ရယင် သင်းနေရာမှာ တင် သွေးအန်ပြီးအသက်ပျောက်မယ်၊ ငသာခြံဟာ အင်မတန်ယုတ်မာသိမ်ဖျင်းတဲ့ လူတိရစ္ဆာန်ပဲ၊ အိမ်ရှေ့စံ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကို ကျုပ်ပြောဖို့ မသင့်လို့ သင်းဟာ သူရာမေရိယတင်
မကဘူး ကာမေသုသမားလဲ ဖြစ်တယ်”

“ဒါနဲ့... အိမ်ရှေ့စံက သူ့ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ဖို့
အမိန့်တော် ချလိုက်တာကော...”

“ငသာခြံ ဒီတိရစ္ဆာန်လား အမိန့်တော်မို့ ကျုပ်
သင်းကို တောင်းပန်ဖို့သွားပါတယ်။ ကျုပ်ကို မတွေ့ရဲဘူး
လေ၊ ဘီလူးသရဲထင်ပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ သင်းထွက်
ပြေးသွားလိုက်တာ အမရပူရမှာတောင် မရှိတော့ဘူး...
တဲ့”

“ကောင်းပါလေဗျာ... ကောင်းပါလေ့”

ထို့နောက် သူနှင့်ကျွန်ုပ် အဆင့်ဆင့် ရာထူး
တိုးတက်ခဲ့သည့်အကြောင်းများနှင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူး
ငယ်ဘဝအထိ ရောက်ခဲ့ပုံများအကြောင်း အသီးသီး လဲလှယ်
ပြောဆို ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုရင် ငသစ်ရဲ့ ကိုရင်နဲ့ကျုပ်နဲ့လဲ အကြော်
တဲမှာ တွေ့ပြီးကတည်းက လူချင်းမဆုံဖြစ် သွားလိုက်တာ
တကယ့်နေ့ကျတော့မှ ရာဇဝတ်သားနဲ့ ဖမ်းဆီးသူအဖြစ်
ဆုံရတော့တာကိုး...”

သူက ရယ်ယင်းပြောသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“မဆုံဖြစ်ပေမယ့် ကိုရင့်ကို ကျုပ်အမြဲ သတိရ
နေသဗျ”

“ကျုပ်လဲ ကိုရင့်လိုပဲ အကြော်တဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့
ရဲမက်ငယ်လေးရဲ့အသွင်ကို မြင်မြင်နေမိတယ်...”

တစ်ကောင်ကြွက် သံယောဇဉ်မဲ့ ကျွန်ုပ်အဖို့
တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားစေသည့် စကားပင်ဖြစ်တော့
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား နာမည်ချင်း အသံတူရုံမျှသာမက
ရဲမင်းထင်ပြောသလို ဓာတ်ခံချင်းလည်း တူသူများ
ဖြစ်နေကြပြီထင်သည်။

“ကျုပ်တို့ သွေးသောက်ညီနောင်ရင်းတွေ
ဖြစ်ကြပြီ ကိုရင်ငရစ်”

“အသက်ထက်ဆုံးပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ
...၊ ကိုရင် ငရစ်”

“ကျုပ်လား၊ လေးဆယ့် လေးခုဖွား လေ”*

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ လေးဆယ့်
လေးခုဖွားပဲ၊ ဘယ်လဲ”

“တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း နှစ်ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့”

“ဟာ... ကျုပ်က ပြာသိုလဆန်းရှစ်ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

နေ၊ ကြည့်စမ်း ခင်ဗျားကျုပ်ထက် နှစ်လပဲကြီးတယ်၊
နေ့ချင်းလဲ အတူတူပဲပျို။”

“သွေးသောက်ကြီးရဲမင်းထင်ရေ၊ ခင်ဗျား
ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်နေပြီ” ဟုသာ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှ
အထပ်ထပ်အခါအခါ ရေရွတ်မိလေသည်။

* မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၄၊ တန်ဆောင်မုန်းလ
ဆန်း (၂)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သည် မဟာဗန္ဓုလ၏ မွေးနေ့
မွေးရက်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

မတည်မမြဲ ရွှေ့လျော့ ပြောင်းလဲတတ်သော အနိစ္စတရားကို ကျွန်ုပ်သည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မှာပင် သဘောပေါက်နားလည်လာခဲ့လေသည်။

ပြောင်းလဲမှုများကလည်း အရှိန်အဟုန် လျင်မြန် လှသည်။ မျက်နှာဖြူ ဗြိတိသျှများနှင့်ပတ်သက်သော အရေးအရာသည် ရွှေ့နန်းတော်အတွင်း တစ်နေ့မပြတ် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဗြိတိသျှတို့နှင့် စစ်ဆက်ဖြစ်ပွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ပြည်ရေးပြည်ရာကို နားလည်ကြသော နန်းတွင်းအကြီးအကဲများက ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သေနင်္ဂီဗျူဟာ စစ်ပညာမှအပ နိုင်ငံ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

တော် အရေးအရာများ၌ ကျွမ်းဝင်နှံ့စပ်သူ မဟုတ်သော
 ကြောင့် သူတစ်ပါးပြောဆိုနေကြသမျှကိုသာ နားထောင်ရ
 လေသည်။ ဆင်ကျုံး၊ လှံစက်ပစ်ကွင်း၊ မြင်းဇောင်း၊ ဓားရေး
 လှေကျင့်ကွင်းနှင့် မီးပေါက်သေနတ်လှေကျင့်ကွင်းများ
 တွင်သာ ဝင်စားနှံ့စပ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှုပ်ထွေးလှ
 သော နိုင်ငံအရေးများကို လိုက်မမီနိုင်။ စိတ်လည်း မဝင်
 စားလှ။ ကျွန်ုပ်သိသည်မှာ မိမိ၏အထက် အဆင့်ဆင့်
 သော တပ်မင်းဗိုလ်ချုပ်များ၏ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း
 နာခံခြင်းနှင့် မိမိအောက်အဆင့်ဆင့်သော သွေးသောက်
 အကြပ်ရဲမက်များကို တိကျစွာ အုပ်ချုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သွေးသောက်ကြီးရဲမင်းထင်လည်း
 ရဲမက်ဘဝကိုစွန့်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း
 ၌ ကပ္ပိယဝင်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အမရပူရ
 ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး၌ စကားပြောဆိုနှိုးနှော
 တိုင်ပင်ဘက်ဆို၍ ကိုရင် ငရစ်တစ်ယောက်သာ ရှိလေ
 သည်။ သို့သော် သူကလည်း သူ့တာဝန်နှင့်သူ။

ကိုရင်ငရစ်သည် လူအများစုနှင့် အကျိုးပေးသူ
 ပင် ဖြစ်လေသည်။ ညီလာခံသဘင်၌ ငသာခြံကို
 ထထောင်းပြီး အိမ်ရှေ့စံအား တစ်ခွန်းတင်တစ်ခွန်းကျ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရဲဝံ့စွာ စကားဆိုခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အမည် သတင်း
မှာ နန်းတော်တပ်မတိုင်းတွင် မွေးပျံ့လာခဲ့သည်။ သူသည်
လည်း အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်၏ အိမ်တော်ဝင်းမှူးအဖြစ်
အရာတိုးမြှင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ‘အိမ်ရှေ့နန်းတော်မှာ
ဘီလူးစောင့်နေတယ်’ ဟု နန်းတွင်းသားများက တင်စား
ဆိုကြသည်အထိ သူ့အရှိန်အဝါ ကြီးမားလာသည်။

သူနှင့်ကျွန်ုပ် ဥပုသ်တစ်ပတ်တွင် တစ်ရက်သာ
တွေ့ဆုံကြရသည်။

တွေ့ဆုံကြသည့်နေရာမှာလည်း အိမ်ရှေ့စံကိုယ်
တော်ကြီး၏ စံအိမ်တော်ဝင်းအတွင်းရှိ သူ့အတွက် သီးသန့်
ပေးထားသော အဆောင်တွင်ဖြစ်သည်။ သူ့အဆောင်
ကား နန်းတော်၏အခြားတပ်မှူးငယ်များ၏ အဆောင်လို
သေရည်တကောင်းများ၊ ပိုးပဝါ ခါသာအုပ်များ၊ ရွှေရေးချ
အဆောင်အယောင်များမရှိ။ တစ်ခန်းလုံး လက်နက်
ပေါင်းစုံဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် လက်နက်များကို
ချိတ်ဆွဲထားသို့ပုံမှာ သပ်ရပ် ရှင်းလင်းသည်နှင့်အမျှ
သိုက်မြိုက်ခမ်းနားလှသည်။ ကိုရင်ငရစ်သည် လက်နက်
မျိုးစုံကို အကိုင်းအတွယ် အပစ်အခတ် အထိုးအခုတ် ကျွမ်း
ကျင်ရုံမျှမက လက်နက်များအပေါ် တရိုတသေထိန်းသိမ်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

စောင့်ရှောက်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ထက်မူ ကျွန်ုပ်အံ့ဩရသည့် မြင်ကွင်းကား တကယ့်စစ်ရေး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းမှာသာ တွေ့နိုင်သော စစ်မြေပြင်စစ်ကြောင်းပြ မြေပုံကားချပ်များကို စုံလင်စွာချိတ်ဆွဲထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မဏိပူရ အာသံ၊ ကချာဒေသ စစ်မြေပြင်ပြမြေပုံများ၊ အမရပူရ ရွှေမြို့တော်၏ အသေးစိတ်မြေပုံ၊ နိုင်ငံတော်မြေပုံစသည့် သားရေကားချပ်များသည် နံရံထက်၌ အစီအစဉ်တကျ ရှိနေကြသည်။ ထို့ပြင် ထူးခြားသော ရုပ်ပုံကားချပ်များကို တွေ့ရသေးသည်မှာ ဗျူဟစက္ကိပို့တွင် ကျွန်ုပ်စာအားဖြင့် ဖတ်ရှုခဲ့သော စစ်ချီ၊ စစ်ခံ၊ စစ်တက်၊ စစ်ပြန်၊ စစ်နိုး၊ စစ်လှန့်ခြင်း၊ သေနင်္ဂများကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ သရုပ်ဖော် ရုပ်ပုံများဖြင့် ရေးဆွဲထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ... ကိုရင့်အဆောင်က တကယ့်တပ်မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ စစ်ရေးဆောင်ကြီးလိုပါပဲလား” ဟု ကျွန်ုပ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သောအခါ သူက...

“စစ်သည်တစ်ယောက်အဖို့ ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ ဓားခုတ် လှံထိုး သေနင်္ဂမှာ ကျွမ်းကျင်ရုံနဲ့တင် မပြည့်စုံ သေးဘူး ကိုရင့်၊ မြေပုံကားချပ်ပေါ်မှာ သေနင်္ဂဗျူဟာကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

စီစဉ်ရေးဆွဲပြီးတော့လဲ စစ်တိုက်နိုင်ရမယ်”

ဟု ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ပြန်ဖြေတတ်သည်။

ထို့နောက် စားပွဲရှည်ပေါ်တွင် စစ်တုရင် ရုပ်လေးများကို တပ်မခင်းဖြန့်သလိုချ၍ စစ်ထိုး၊ စစ်ချိပုံများကို နှုတ်က ပြောလိုက်၊ အရပ်များကို ရွှေ့လိုက်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား လုပ်ပြသည်။

“ဟာ ကိုရင့်ဟာက တပ်မင်းမိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့ အရာပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ အံ့ဩမှုကား မကုန်ဆုံးနိုင်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စစ်ပြုကြတယ်ဆိုရာမှာ ဆင်မြင်း ဓားလှံသေနတ်စွမ်းရည်၊ ပြောင်မြောက်တဲ့ စစ်သည်တော်တွေရဲ့ တစ်ဦးချင်း လက်ရုံးရည်လိုအပ်သလို၊ အမိန့်နာခံခြင်း၊ ယုံကြည်မှုရှိခြင်းဆိုတဲ့ နှလုံးရည်လိုအပ်သလို အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ စစ်အစီအမံ အခင်းအကျင်းဟာလဲ အဓိကလိုအပ်တာပဲ...”

စစ်နှင့်ပတ်သက်သော သူ့ခံယူချက်မှာ မြင့်မားလှကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့လာရသည်။ ကိုရင်ငရစ်ကား တကယ့် စစ်သားကြီးပေပင်။

“ကိုရင်ငသစ်ကတော့ ကျုပ်ကိုအတွင်းသိ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

အစင်းသိမ့် ပြောရအုံးမယ်၊ စစ်နဲ့ပတ်သက်ယင် ကျုပ်က တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ခေါင်းဆောင်နေရာကပဲ ထားပြီး စဉ်စားတယ်၊ ရန်သူ့အင်အား၊ စစ်မြေပြင် အနေအထား၊ ခရီးလမ်းအခြေအနေ၊ ပြီးတော့ စစ်မျက်နှာ၊ ဒါတွေကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး ဘယ်လို သေနင်္ဂချရမလဲ၊ ဒါကိုကျုပ်က အဓိက စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သေနင်္ဂအစီအမံကောင်းယင် ကောင်းသလောက် အောင်ပွဲဟာ သေချာတယ်”

ထူးခြားသော စစ်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလာရပြန်သည်။

“အခု ကျုပ်တို့မှာ မဏိပူရ စော်ဘွားအရေးက လောလောဆယ် ပူနွေးနေတယ်မဟုတ်လား၊ မဏိပူရ၊ အာသံနယ်ခြားဒေသတွေရဲ့ မြေပုံအသေးစိတ်ကို ကျုပ် အခု ကားချပ်မကြည့်ရဘဲ အလွတ်ရနေပြီ၊ တောတောင် ချောင်းမြောင်းရေတံခွန်တွေ ဘယ်နားမှာ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာကအစ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်”

သူပြောနေပုံမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်မျိုး လုံးဝ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ကိုရည်ညွှန်းပြောနေပုံမျိုးလည်းမဟုတ်။ သူ ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေရွတ်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ကျုပ်တို့ အမရပူရစစ်သည်တော်တွေ၊ အင်း... ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်သားတွေမှာ ကိုယ်ပိုင် တစ်ဦးစီရဲ့ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ပြောစရာမရှိပေဘူး၊ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သွေးကောင်းကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ သို့သော် သေနင်္ဂအစီအမံကို စစ်ပညာရဲ့ နက်နဲတဲ့အနှစ်သာရတစ်ရပ်အနေနဲ့ လေ့လာလိုက်စားသူကတော့ အင်မတန်ရှားတယ် ထင်တာပဲ၊ ကျုပ်က ဒီပညာရပ်ကို အထူးဝါသနာပါတာ၊ ဝါသနာပါသည်နှင့်အမျှ အပတ်တကုတ်လဲ လက်လှမ်းမီသလောက် လေ့လာလိုက်စားခဲ့တယ်၊ အင်း... ဒီပညာရပ်ကလဲ လိုက်စားလေလေ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလေလေပါပဲ”

သူ့အသွင်မှာ တပ်မှူးအဆင့်ရှိ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ တကယ့်တပ်မင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေသည်။ အနည်းငယ်စောင်းစွေသယောင်ရှိသော မျက်လုံးအစုံတို့မှာ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းနေသယောင်ပင်။

သူက လုံလျင်တစ်ချောင်းကို နံရံမှဖြုတ်ယူကာ မြေပုံသားရေချပ်တစ်ခုအပေါ်သို့ လှံသွားဖြင့် ထောက်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

လိုက်သည်။ လုံသွားကျရောက်သည့်နေရာမှာ ‘အမရပူရ’။
လုံသွားသည် တိကျသေသပ်စွာ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလာ
သည်။ သူ့နှုတ်မှ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော စကားသံများ
လည်း လုံသွားရွေ့လျားသည့်အတိုင်း ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့နေပြည်တော်”

မြေပုံ၏ဝဲဘက်သို့ လုံသွားရွေ့သည်။

“ဒီမှာ ဧရာဝတီ၊ အနောက်ဘက်အရပ်ကို ဖြတ်၊
ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်၊ ဟောဒါ ချင်းတောင်တန်းကြီးတွေ”
စိတ်ဝင်စားမှုများဖြင့် ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“အနီစက်ခြယ်ထားတဲ့ နေရာတွေကိုပဲ ကြည့်၊
ဒါစစ်တကောင်း၊ ဟောဒါက တမူးပဲ၊ ဒီအဝန်းက မဏိပူရ၊
မြောက်ဘက်... အဲ... အနောက်မြောက်ဘက်ကဟာ
က အာသံ၊ နယ်စပ်ချင်းထိစပ်နေကြတဲ့ ဒေသတွေ၊ တော
တောင်၊ အင်းအိုင်၊ ချောင်းမြောင်းထူထပ်ပြီး အင်မတန်
တောနက်တဲ့နေရာတွေ”

လုံသွားကို မြေပုံချပ်ပေါ်မှ ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး
နောက်ထပ်မြေပုံလိပ်တစ်ခုကို ကြိုးစဖြည့်ချလိုက်သည်။

“ဒီမြေပုံက မဏိပူရဒေသကိုပဲ အဆချဲ့ပွားပြ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ထားတဲ့ မြေပုံ”

မြေပုံချပ်ပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်မျဉ်းကြောင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“ကိုရင် အခုတွေ့နေရတဲ့ အစိမ်းရောင်မျဉ်းကြောင်းတွေက စစ်ချီလမ်းကြောင်းတွေပဲ၊ တကယ်လို့ မဏိပူရကို စစ်ချီရပြီဆိုယင် အချိန်အတိုဆုံး၊ ခရီးလမ်းအသင့်ဆုံးနဲ့ စစ်ချီစစ်ထိုးလမ်းကြောင်း အပြေဆုံးလမ်းတွေကို ကျုပ်ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဒါကို ကိုရင်တို့ တပ်မင်းကြီး စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူ့စကား၏ ဆိုလိုရင်းအနက်ကို ကျွန်ုပ် သဘောမပေါက်သေး။ သူက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“စော်ဘွားမာဂျစ်ဆင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးတော်တစ်ခု ပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တွက်ထားတယ်၊ မာဂျစ်ဆင်းဟာ သူ့အစ်ကို ဂျော်ဂျစ်ဆင်းရဲ့ နမူနာအတိုင်း လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ရွှေနန်းတော်နဲ့ ဝေးကွာလွန်းတဲ့ နယ်စပ်ဒေသလက်အောက်ခံ ဖြစ်နေလေတော့ သူတို့မှာ ပုန်စားဖိဆန်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေရနေတယ်၊ ကြံစည်နိုင်ဖို့ အခြေအနေပေးနေတယ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သူသည် သာမန်တပ်မှူးတစ်ယောက်မဟုတ် ဟူသော အသိက ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲမှာ ပို၍ခိုင်လုံသွားသည်။ သူကား နိုင်ငံတော် အရေးအရာနှင့် စစ်ရေးစစ်ရာကို တွဲဖက်သုံးသပ်နိုင်သူ ဖြစ်နေလေသည်။

“နောက်ပြီးတော့...”

သူ့အသံ အနည်းငယ်တိုးသွားသည်။ သို့သော် မျက်လုံးများက ပို၍တောက်ပလာကြသည်။ တစ်ခုခုကို မုန်းတီးရွံရှာသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် မျက်လုံးများ မသိမသာ ကျဉ်းသွားကြသည်။

“ကျုပ်တွေ့ထားတာ မလွန်ဘူးထင်တာပဲ၊ ဒီ မဏိပူရဇော်ဘွားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဗြိတိသျှတွေဟာ လက်သည်းဝှက်ထားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လို ပုန်းအောင်းနေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တကယ့်ရန်သူဟာ မဏိပူရဇော်ဘွားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကွယ်က ဗြိတိသျှတွေ”

မျက်နှာဖြူတို့အရေးသည် ရင်မအေးစရာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိထားသော်လည်း ‘တကယ့်ရန်သူ’ ဟု သူပြောသလောက်အထိ ကျွန်ုပ် မြင် မထားသော ကြောင့် အံ့အားသင့်မိလေသည်။ သူက တက်ကြွစွာ ဆက်ပြောသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“လူစွမ်းလူစနဲ့ စစ်အရည်အသွေးကိုတော့ သူတို့ကို ကျုပ်တို့က မှုလောက်စရာမရှိပါဘူး၊ သို့သော် စစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်သူအကြောင်းကို တွေးဆရာမှာ မုန်းတီးမှု၊ အထင်သေးမှုစတဲ့ အတ္တနောမတိတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းမျိုသိပ်ထားရမယ်၊ ပကတိ အဖြစ်သဘာဝကို မြင်တတ်အောင်ကြည့်တတ်ဖို့ လိုတယ်၊ ကိုရင်သိမှာပါ၊ ဗြိတိသျှတွေရဲ့ ရေကြောင်း စစ်အင်အား ဟာ တောင့်တင်းခိုင်မာတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အမြောက်စိန်ပြောင်းတွေဟာ အခြားနိုင်ငံရဲ့ စစ်တပ် တွေထက် ပိုကောင်းတယ်၊ ဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ မပေါ့ မလျော့ ဆင်ခြင်းနှလုံးသွင်းအပ်တယ်”

သူကို ကြည့်နေယင်းမှာပင် သူသည် ရှိရင်းစွဲ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားထွားကျိုင်းလာသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိတော့သည်။ ထိုခဏမှာပင် သူသည် ကျွန်ုပ် နှင့် အရာအဆင့်ချင်း တူညီသော်လည်း ကျွန်ုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိလေသည်။ သေနင်္ဂနှင့် ပတ်သက် ၍ သူ့အတွေးအယူများ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းပုံကိုလည်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကျွန်ုပ် ပြောမပြတတ်အောင် လေးစားမိတော့သည်။
 သူကား တကယ် ပြည့်ဝထက်မြက်သော စစ်သည်တော်
 ကောင်းကြီးဖြစ်ရန် လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာသူ
 ဖြစ်သည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်တထစ်ချ ယုံကြည်မိတော့သည်။

တပ်မှူးအဆင့်ချင်း အတူတူဖြစ်စေကာမူ သူ
 သည် ကျွန်ုပ်ထက်လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းတော် တပ်မများ
 ရှိ အခြားတပ်မှူးများအားလုံးတို့ထက်လည်းကောင်း၊
 အရည်အသွေး ပိုမိုပြည့်ဝစုံလင်သောသူ ဖြစ်သည်ဟု
 ကျွန်ုပ် အကြွင်းမဲ့ဝန်ခံမိလေသည်။

၂

သူ့စကားမှန်ခဲ့ပေပြီ။

ဘိုးတော်ဘုရား ကံတော်ကုန်သည်။ အိမ်ရှေ့စံစစ်ကိုင်းမင်းသည် ဘကြီးတော်ဘုရားအဖြစ် အမရပူရထီးနန်းပုလ္လင်ထက်သို့ စိုးစံအုပ်ချုပ်ပြီဖြစ်သည်။ ရွှေနန်းတော်တွင် ပြည့်ရှင်ဘုရင်အသစ် ပြောင်းလဲသလိုပင် နိုင်ငံတော်၏အရေးအရာများလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီ။

ဘကြီးတော်ဘုရား၏ ဘိသိက်သွန်းပွဲတွင် လက်အောက်ခံ ပဒေသရာဇ်မင်းငယ်များစုံညီ တက်ရောက်သစ္စာတော်ခံကြသည်။ သို့သော် ပျက်ကွက်သူ တစ်ယောက်ရှိသည်။

မင်းတရား၏ ဘိသေကသဘင်သို့ မလာရောက်ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ၊ မင်းတရား၏ အာဏာတော်ကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

မသိကျိုးကျွန်ပြုခြင်း၊ မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်း၊ အသိအမှတ်
မပြုခြင်း၊ တနည်းဆိုသော် ပုန်စား ဖီဆန်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ မဏိပူရဇော်ဘွား
မာဂျစ်ဆင်းပေတည်း။

မဖွယ်မရာသော အမှုပင်။

မာဂျစ်ဆင်းသည် နတ်ရွာစံဘိုးတော်ဘုရား၏
ကျေးဇူးကြောင့် ဇော်ဘွားအရိုက်အရာကို ရခဲ့သူ။ သူ့
အစ်ကို ဂျော်ဂျစ်ဆင်းနှင့် မသင့်မတင့်ဖြစ်ကြစဉ်က
ဘိုးတော်ဘုရားထံသို့ သူ့ခိုဝင်ကာ အသနားခံအကူအညီ
တောင်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတပ်မင်းကြီး နေမျိုးမင်းလှ
မဟာနော်ရထာကို အကြီးအချုပ်ခန့်၍ မြင်းတစ်ထောင့်
ငါးရာ၊ သူရဲနှစ်သောင်း၊ တပ်မနှစ်ဆယ်တို့ဖြင့် မဏိပူရ
သို့ ချီတက်သိမ်းယူကာ မာဂျစ်ဆင်းကို မဏိပူရထီးနန်း
ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကို ဂျော်ဂျစ်ဆင်းက
ကာလကတ္တားသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ယခု မြေးတော်
စစ်ကိုင်းမင်း ‘ဘကြီးတော်ဘုရား’ ဖြစ်လာသည့် ဘိသေက
သဘင်သို့ သူမလာ၊ သစ္စာတော်မခံ။

ဘကြီးတော်ဘုရားသည် နေပြည်တော်ကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အမရပူမှ အင်းဝသို့ ပြန်လည်ရွှေ့ပြောင်းကာ နန်းမြို့
 တည်၍ စံခဲ့သည်။ နန်းမြို့အသစ် တည်ဆောက်ရေးဖြင့်
 မအားမလပ် ရှိကြသည့်အတွက် အင်းဝဘိသေကသဘင်
 သို့ မာဂျစ်ဆင်း မလာရောက်သည်ကို စောစောပိုင်းက
 မည်သို့မျှ အရေးအရာ မထားခဲ့ကြ။ သို့သော် မဏိပူရ
 စော်ဘွားသည် မင်းတရား၏ သစ္စာတော်ကို ဖီဆန်ပြီဟု
 တိတိလင်းလင်း ပြလာတော့သည်။

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ အခွန်ဘဏ္ဍာ မဆက်သွင်း
 တော့။

ကျွန်ုပ်၏ကိုရင်ငရစ် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့
 သည်မှာ မှန်ခဲ့ပြီ။ တပ်တော်များ အားလုံးဆီသို့
 အမိန့်တော် တစ်ချိန်တည်းရောက်လာသည်။ မဏိပူရသို့
 စစ်ချီရန်အမိန့်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများဖြင့်
 တက်ကြွ လှုပ်ခုန်နေသည်။

အကြောင်းမူ ဤစစ်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏
 ကိုရင်ငရစ် နှစ်ဦးစလုံး ‘တမူးစစ်ကြောင်း’ မှာ အတူပါ
 ဝင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

၃

ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် ထူးထူးခြားခြား
ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသောနေ့ တစ်နေ့ရှိခဲ့သည်
ဆိုပါလျှင် ထိုနေ့ကား အခြားနေ့မဖြစ်နိုင်။

မဏိပူရသို့ တပ်တော်များမချီမီ၊ သုံးရက်
အလိုကျ ရောက်သောနေ့သာ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဘကြီးတော် စစ်ကိုင်းမင်းသည် စစ်ချီမည့်
တပ်တော်များမှ စစ်သည်တော်များကို ကြီးစွာသော
အဆောင်အယောင်ဖြင့် အရိုက်အရာများ ချီးမြှင့်အပ်နှင်း
လိုက်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်တွင် အခါကတည်း
က အမှုတော်ကို မပြတ်မလပ် ထမ်းရွက်ခဲ့သည့် အကြပ်၊

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သွေးသောက်၊ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးများ၊ အားလုံးလုပ်ရည်
 ကိုင်ရည်နှင့် လူစွမ်းလူစာအပေါ်တည်၍ မြင့်မားသော
 အဆင့်များကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဤစစ်သည်တော်များ
 အနက်တွင် ကျွန်ုပ်ငသစ်သည်လည်း ‘နေမျိုးရဲခေါင်
 ကျော်’ ဟူသော ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ‘သပြေငါးရွာစား’ ဖြစ်လာ
 လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တပ်မှူးမဟုတ်တော့။ တပ်မှူး
 ငါးယောက်အပေါ် အုပ်ချုပ်ရသော ‘ငါးရာဗိုလ်’ ဖြစ်ခဲ့
 ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်လက်အောက်တွင် တပ်မှူးငါးယောက်၊
 သွေးသောက်ဆယ်ယောက်၊ အကြပ်ငါးဆယ် ရှိလာသည်။

ညီလာခံနန်းမဆောင်တွင် တစ်ယောက်စီ၏
 တိုးမြှင့်သော အရာအဆင့်နှင့် ဘွဲ့အမည်ကို သံတော်ဆင့်က
 ဖတ်ကြားတိုင်း ဖတ်ကြားတိုင်း ကောင်းချီးပေးသံများ
 တအံ့အံ့ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တပ်မှူးငသစ်အား နေမျိုးရဲခေါင်ကျော် ဘွဲ့
 မည်ဖြင့် ငါးရာဗိုလ်အဆင့် မြှင့်တော်မူသည်။ သပြေ
 ငါးရွာကိုလဲ စားစေ...”

အနီးရှိတပ်မှူးများက ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်
 ဆုပ်ကိုင်ကာ ဂုဏ်ပြုစကား ဆိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ
 တွင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိများဖြင့် ပြည့်လျှံသွားသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သို့သော်...

မိမိ၏ ဝမ်းသာမှုကို မိမိပြန်လည်ခံစားနေဖို့
သတိမရနိုင်သေး။

ဗိုလ်အဆင့် များကို ကြေငြာသွားသည်။
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

“တပ်မှူးငပြည့်အား ရွှေတောင်အာကာ”

“တပ်မှူးငသန်စွမ်းအား ဘုရင်စက္က”

“တပ်မှူးငကြန်အား ဇေယျနော်ရထာ”

“.....”

ဗိုလ်အဆင့်များ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ
လှိုင်းထလာသည်။ ဝမ်းမြောက်ပီတိများဖြင့် ပြည့်လျှံ
နေခဲ့သော ရင်မှာ ချက်ချင်းဟာသွားသည်။

သူမပါလာ။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုရင်ငရစ် မပါလာ။
သူ့အမည်မကြားရ။

ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်သော မင်းတရား၏ အမိန့်
တော်အရ ဆက်လက်၍ တပ်ပေါင်းဗိုလ်အရာအဆင့်
ချီးမြှင့် သနားတော်မူသည့် အမိန့်တော်သဘင်သည်
တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ကနွီမြို့ဝန် နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်ထင်၊ စလေ

မြို့စားနေမျိုးမင်းလှကျော်သူ၊ မတ္တရာမြို့စား မင်းလှရွှေတောင်ကျော်၊ ဒလမြို့ဝန် နေမျိုးမင်းခေါင်...။

အမည်တစ်ခုပြီးတစ်ခုသာ ဖတ်ကြားကြေငြာသွားသည်။ သူ့မည်ကို မကြားရသေး။ ကျွန်ုပ်မှာ မိမိသပြေငါးရွာစားဖြစ်ခြင်း၊ နေမျိုးရဲခေါင်ကျော် ဘွဲ့အမည်ခံယူခြင်းတို့အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို လုံးဝမခံစားရတော့။ စောစောက ရရှိသောပီတိများ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား အိမ်ရှေ့နန်းစံစဉ်ကာလမှသည် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အမှုတော်ကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ထမ်းရွက်ခဲ့သော တပ်မှူးငရစ်အား...”

သံတော်ဆင့်က ခေတ္တရပ်၍ အသက်ရှူနေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်း၌ကား လှည့်ပတ်နေသော သွေးများက တဒိုင်းဒိုင်းတိုးဆောင့်နေကြပေပြီ။

“ငရစ် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငရစ်ကို ဘာပေးမလဲ” ဟု အသံကုန်အော်မေးလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားရသည်။

“မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလဘွဲ့မည်ဖြင့် အလုံမြို့ကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

စားစေ..”

ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်နံရံသို့ ရိုက်ခတ်သွားသည်။
ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်သောအသံက အထူအထည်
ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် နှုတ်မှထွက်။ လည်မှာတစ်ဆို့
နေသည်။ သို့သော် ကောင်းချီးပေးသံများအားလုံးထက်
ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ရှိသောအသံကပို၍ ကျယ်လောင်
မြည်ဟည်းလိမ့်မည် ထင်သည်။

“မဟာဗန္ဓုလ၊ သူဟာ မဟာဗန္ဓုလ... မဟာ
ဗန္ဓုလ...”

၄

ရမ္မာဝတီမြို့စား သတိုးမင်းရဲကျော်စွာ ဗိုလ်ချုပ်
အဖြစ် ဦးစီးသော တပ်များက ‘မလိန်ခွေးပူ စစ်ကြောင်း’။

ဝန်သိုမြို့စား သတိုးမင်းရဲသီဟသူ ဗိုလ်ချုပ်
အဖြစ် ဦးစီးသော တပ်များက ‘ဆူးပုံစစ်ကြောင်း’။

မင်းတရား၏ ညီတော် ဒွာရာဝတီမင်းသား
သတိုးမင်းရဲကျော်ထင် ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ဦးစီးသော
တပ်များက ‘တမူးစစ်ကြောင်း’။

ကျွန်ုပ်တို့ မဏိပူရသို့ စစ်ချီခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏
မဟာဗန္ဓုလသည် တမူးစစ်ကြောင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ပြီးလျှင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ဒုတိယအကြီးအချုပ်ဖြစ်သော ‘လက်ဝဲစစ်ကဲကြီး’ အဖြစ် အုပ်ချုပ်လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏တပ်ကား အခြား တပ်နှစ်ဆယ့် သုံးထပ်နှင့်အတူ သူ့လက်အောက်မှ ပါဝင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် အရာကြီးမြင့် သူ ဖြစ်သွားပေပြီ။ ဤသို့ ထိုက်တန်လျှောက်ပတ်စွာ သူ စစ်ကဲကြီး ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ပွားများခံစားရ သော မုဒိတာ စိတ်အလျဉ်ကား ချို့မြိန်လှပဘိခြင်း။

ရောင်းရင်းသွေးသောက်ချင် ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အရည်အသွေးပြည့်ဝ ကုံလုံပေသော သူ့လက်အောက်၌ ကျွန်ုပ် ငါးရာဗိုလ် ဖြစ်လာရခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြီးစွာ ကျေနပ်မိတော့သည်။

အင်းဝနေပြည်တော်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ခြောက်ရက် မြောက်သောနေ့တွင် သူသည်တပ်ဦးမှ ပြန်လှည့်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်များကို လာရောက်စစ်ဆေးလေသည်။

အခြားဗိုလ် နှစ်ဆယ့်သုံးယောက်နှင့် အတူ ကျွန်ုပ်လည်း ‘မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ’ အား တပ်အခြေအနေ ကို အစီရင်ခံရန် အသင့်ပြင်ထားရသည်။

နေ့လယ်လောက်မှ သူရောက်လာမည်ဟု ကျွန်ုပ် တို့ ထင်ထားသော်လည်း သူသည် နေအရုဏ်တက်စမှာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

‘မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလရောက်လာပြီ’ ဟု
 နောက်ကင်းတာဝန်ကျ ရဲမက်မှတစ်ဆင့် တပ်မှူးတစ်
 ယောက်က လာပြောသည်။ မောက်လူကိုဆောင်း၍
 ဆောင်ဓားကိုလွယ်ကာ ကျွန်ုပ်တပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့
 သည်။ အခြားဗိုလ်များလည်း ရောက်လာကြ၏။ မမျှော်
 လင့်သောအချိန်တွင် ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့
 အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က
 ကျန်ဗိုလ်များထက် ဝမ်းသာခြင်းတစ်ခု ပိုလိမ့်မည် ထင်
 သည်။ သူ ‘မဟာဗန္ဓုလ’ ဖြစ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့
 မဆုံဖြစ်ကြသေး။

တင့်တယ်ခန့်ညားသော သူ့အသွင်ကို မြင်ရ
 ပေပြီ။

မြင်းပေါ်မှ သူဆင့်လိုက်သည်။ မယုံနိုင်စရာ
 ကောင်းလောက်အောင် သူ့ကြံ့ခိုင်ထွားကျိုင်းလာသည်ဟု
 ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ သူလျှောက်လာသည်။
 တစ်ဘက်အစွန်မှ ဗိုလ်များကို သူစစ်ဆေးသည်။ တစ်
 ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်နှင့် သုံးယောက်
 ခြားသို့ သူရောက်လာသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်ငဲ့စောင်းကြည့်
 လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ရှိနေမည်ကို သူသိပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ကိုတွေ့ပြီး သူတစ်ခုခု နောက်ပြောင်ကျီစယ်လာလျှင်
မယုတ်မလွန်ဖြစ်ရအောင် ပြန်၍ ကျီစယ်ရမည့်စကားကို
စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

သူ ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

သူ့ကို ကျွန်ုပ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်
မျက်လုံးများ ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်မှာ သေချာသည်။ သူ
ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထား
ပကတိတည်ငြိမ်မာကျောစွာ။

“ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်”

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းကြီး”

အဖြေစကားတွင် ပြုံးရယ်ဟန် အငွေ့အရိပ်
မပါအောင် ကြိုးစားရသည်။

“တပ်မှူး၊ သွေးသောက်၊ အကြပ်၊ ရဲမက် အဖျား
အနာ အသေအပျောက်ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး... စစ်ကဲကြီး”

“စစ်ချီလမ်းကြောင်းမှာ ရှေ့တပ်၊ နောက်ထပ်
အဆက်အသွယ် မပြတ်ရှိသလား”

“အဆက်သွယ် မပြတ်ရှိပါတယ်... မင်းကြီး”

“စစ်ချီ လမ်းကြောင်းကို နားမလည်တာရှိသေး

လား...”

“မရှိပါဘူး... မင်းကြီး”

“ရိက္ခာ မျှတရဲ့လား”

“မျှတပါတယ်... မင်းကြီး”

“ဆင်၊ မြင်း၊ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ် အပျက်အစီး အချွတ်အယွင်း”

“မရှိပါ... မင်းကြီး”

“ရှေ့ဆက်မယ့် စစ်ချီလမ်းကြောင်းမှာ ဗိုလ်ရန်နိုင်သူရကျော်ထင်ကို ရှေ့တပ်၊ ဗိုလ်မင်းလှ မင်းငယ်ကျော်ထင်ကို နောက်တပ်ထားပြီး ချီရမယ်၊ တပ်ဦးတပ်ဆွယ် တပ်မြီးမပြတ်မလပ် ဆက်သွယ်ရမယ်၊ ရိက္ခာတစ်ဆခြူးခြံရမယ်၊ တောနက်ထဲမှာ သားကောင် တွေ့ယင် မပစ်ခတ်ရဘူး၊ ဒီကရှေ့ကို ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ လူသံ၊ အထူးလုံစေရမယ် နားလည်လား...”

“နားလည်ပါတယ်.. မင်းကြီး”

“မေးစရာရှိသလား”

“မ... မရှိပါဘူး မင်းကြီး”

ကျွန်ုပ်ရှေ့မှခွာကာ နောက်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

မဟာသေနာပတိ

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များ ဖိစီးလာသည်။ သူ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိနိုင်စရာမရှိ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ရောင်း ရင်းငသစ်ဖြစ်ကြောင်း...။

သို့သော် သူတစ်ချက်ကလေးသော်မှ ပြုံးရယ် ဟန်မပြ။ ‘ငသစ်’ဟု သူမခေါ်။ ‘ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်’ ဟု ခေါ်ပြီး ပြတ်သားတိကျသောမေးခွန်းနှင့် အမိန့်များသာ ဆိုသွားသည်။ သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ စိတ် မကွက်မိသော်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ သည်ကား အမှန်ပင်။

“ဪ... ခင်ဗျားက အလုံမြို့ဝန်မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလ၊ ကျုပ်က သပြေငါးရွာစား နေမျိုးရဲခေါင် ကျော်မဟုတ်လား၊ ကိုရင် ငရစ်ရယ်...”

ကျုပ်... နားလည်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။

၅

“မင်းကြီးက၊ ဗိုလ်အားလုံး သူနဲ့အတူ နံနက်စာ စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်”

ဟု တပ်မှူးတစ်ယောက် လာပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လား သာလာခဲ့ရသည်။ သူနှင့်ထပ်၍ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင် တော့။ သို့သော် စစ်ကဲကြီး၏အမိန့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ပျက်ကွက်၍မဖြစ်။ နံနက်စာအတူစားရန် ဆင့်ခေါ်သော် လည်း စစ်ရေးဆွေးနွေးသည့်ပွဲ ဖြစ်ပေမည်။

တောင်ဇလပ်ပွင့်များ ရဲရဲနီနေသော တောစပ် မြက်ခင်းပြင်တွင် သူရှိနေသည်။ အခြားဗိုလ်များလည်း ရောက်နေကြပြီ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်မြက်ခင်း
ထဲသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုရင် ငသစ်”

ကျွန်ုပ်ခြေထောက်များမှာ ရွေ့လျား၍မရ။
နေရာတွင် အစွဲအမြဲရပ်နေသည်။

သူထိုင်ရာမှ ထလျက် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာ
သည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်း
ကို ဆုပ်ကိုင်၍ သူထိုင်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သည်။

“သွေးသောက်တို့ မသိကြသေးဘူး၊ ကျုပ်
အမရပူကို စ,ရောက်လာတဲ့ ဆောင်းတစ်မနက်မှာ
နေပြည်တော်က စစ်သည်အဖြစ် ပထမဆုံး စတွေ့ရတဲ့
လူဟာ ဟောဒီ... ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်ခေါ် ကိုရင်
ငသစ်ပေါ့၊ ပြီးတော့.. ငသာခြံကို ကျုပ် ထ,ထောင်းတုန်း
က ကျုပ်ကို ကိုယ်တော်ကြီးရှေ့အရောက် ဖမ်းပြီး
ခေါ်သွားတာလဲ သူပဲ၊ ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်ဟာ
ကျုပ်ရောင်းရင်း”

ဗိုလ်များအားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။
မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် ရောင်းရင်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်က
လည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောဖူးသဖြင့် ဘယ်သူမှမသိကြ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ကိုင်း... ကိုရင်ငသစ်၊ ရော့... ခင်ဗျားက ကြိုက်တတ်ပါတယ်”

ဝါးဆစ်ဗူးတစ်ခု သူလှမ်းပေးသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ မိမိ၏သိမ်ငယ်စိတ်အတွက် ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ သူ့အပေါ် အထင်မှားခဲ့ခြင်းအတွက် ယူကျုံး မရဖြစ်ခြင်း စသော ထွေပြားသည့် ထိခိုက်ခံစားရမှုများ ကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပစ်ရန် သူကမ်းသော ဝါးဆစ်ဗူးကို ကမန်းကတန်း လှမ်းယူ၍ မော့ချလိုက်ရလေသည်။

“ရော့ဗျာ... အမဲခြောက်”

စကားတစ်လုံးမှမဆိုမိဘဲ သူ့အမိန့်အတိုင်းသာ လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲကိုရင်... စကားလဲ မပြောမဆို ပါလား”

ကျွန်ုပ်ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူ့ကိုတောင်းပန် ရမည်ဟူသော သတိဝင်လာပြီး ပြောရန် နှုတ်ပြင်လိုက် ချိန်မှာပင်...

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကိုရင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ရုတ်တရက်တော့ ကိုရင်စိတ်ထိခိုက်မှာပဲ၊ သို့သော်... စောစောက တပ်ဗိုလ်တွေကို စစ်ဆေးစဉ်မှာ ကိုရင်ကို

မဟာသေနာပတိ

ကျုပ် ကိုရင်ငသစ်ရယ်လို့ကို မမြင်ဘူး၊ ဗိုလ်နေမျိုးရဲ
 ခေါင်ကျော်ပဲ၊ ငါးရာဗိုလ်တစ်ဦးပဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ
 လက်ဝဲစစ်ကဲကြီးပဲ၊ စစ်ကာလအတွင်းမှာ ငရစ်မရှိဘူး။
 ငသစ်မရှိဘူး၊ အမှုတော်ထမ်းချိန်အတွင်းမှာ ရောင်းရင်း
 မရှိဘူး၊ အမိန့်၊ တာဝန်၊ သတိတရား ဒါပဲရှိတယ်။ စစ်
 သည်တော်ဆိုတာဟာ စစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ တဒင်္ဂ
 တိုင်းမှာ မိမိရဲ့ဝိညာဉ်ရော၊ နှလုံးသားကိုပါ စစ်ရဲ့ခန္ဓာ
 ထဲကို အကြွင်းမဲ့ မြှုပ်နှံထားရမယ်၊ စစ်ကဲက စစ်ကဲ အလုပ်
 ကိုလုပ်၊ ဗိုလ်က ဗိုလ်အလုပ်ကိုလုပ်၊ တပ်မှူး၊ သွေးသောက်၊
 အကြပ်၊ ရဲမက်တွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စစ်တာဝန်ဆိုတဲ့ အသိ
 ကနေပြီး ဆံခြည်တစ်မျှင်၊ ရွေးတစ်စေ့ မလွဲချော်စေရဘူး၊
 တိကျပြတ်သားမှု ရှိရမယ်၊ ဧကော မနော တစ်ခုတည်း
 သောစိတ်သာ ထားရမယ်၊ ဒါဟာ သူရဲကောင်းရဲ့ သမာဓိ
 တရားလို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်”

ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။
 ကျွန်ုပ်အပေါ် ထွင်းဖောက်သိမြင်တတ်သော သူ့စိတ်ကို
 လည်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာမှ ပြောစရာ
 မလိုတော့။

“ကဲ... ကျုပ်ကို ကိုရင်ငရစ်လို့ အရင်ကလို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ခေါ်ပြီး စကားလေးဘာလေး ပြောစမ်းပါအုံးလေ”

သူက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ဖက်သည်။ သူ့လက်မောင်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်သေးငယ် သွားကာ မြေထဲမြုပ်ဝင်တော့မည်လားဟု ထင်မိ သည်။

‘ကိုရင်ငရစ်’ဟု ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှမထွက်ရဲ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ငရစ်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအတိုင်း ခေါ်ခေါ်သုံးနှုန်းလျှင် သူ့အပေါ် မထေမဲ့မြင်ပြုရာ ရောက် သည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

စူးရှသော အပြုံးရိပ်တစ်ခုကို သူ့မျက်လုံးများထဲ တွင် မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ကျသွားလေ သည်။

“မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလ...”

သူ့မျက်နှာက အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာ ပြေလျော့သွားကာ...

“ကျုပ်ကို ငရစ်လို့ ခေါ်မယ့်သူဟာ မင်းတရား ကြီး တစ်ပါးတည်းပဲ ကျန်တော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဗိုလ်မင်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

၈၂

တို့ရေ...ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှပင် ရှုပ်ထွေး
ပြည့်ကျပ်နေသော ကျွန်ုပ်၏အစိုင်အခဲဝေဒနာတို့
ပျက်ကျေ လျော့ပါးသွားရလေသည်။

၆

ကျွန်ုပ်တို့၏ တမူးကြောင်းတွင် တပ်သုံးဆယ်၊ ဆင်ခုနှစ်ဆယ်၊ မြင်း တစ်ထောင်ငါးရာ၊ သူရဲတစ်သောင်း ငါးထောင်အင်အား ပါဝင်သည်။ ခရီးကား ထင်သည် ထက် ပို၍ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။ ခရီးကား ထင်သည် ထက် ပို၍ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။ ချောင်းစွယ်၊ မြောင်း စွယ်၊ ရေတံခွန်၊ ကျောက်တောင် ထူထပ်လှသည်ဖြစ်ရာ ဆင်တပ်များမှာ ခက်ခက်ခဲခဲချီရလေသည်။

တမူးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ် ပေါင်းစုအထဲမှ တပ်ငါးတပ်၊ မြင်းငါးရာနှင့် သူရဲငါး ထောင်ကို ဆူးပုံကြောင်းသို့ ခွဲဝေချီတက်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တမူးကြောင်းမှ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ဆူးပုံကြောင်းကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
နေမျိုးမင်းလှ မဟာနော်ရထာမှာ တမူးကြောင်းမှာပင်
နေရစ်ခဲ့သည်။

တမူးစစ်ကြောင်းမှ ဆူးပုံကြောင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့
တပ် ငါးတပ်ပြောင်းခဲ့သည်မှာလည်း သူ့အစီအမံဖြစ်
သည်။ ဆူးပုံကြောင်းသည် ရန်သူတပ်များနှင့် ပထမဆုံး
ရင်ဆိုင်ရမည့် စစ်လမ်းကြောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူက
တွက်ချက်၍ သူ့ကို ဆူးပုံကြောင်းသို့ ခွဲပေးပါရန် ဗိုလ်ချုပ်
ထံ သူကပင် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒွာရဝတီမင်းသား သတိုးမင်းရဲကျော်ထင်က
သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တပ်ခွဲပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြင့်ပင်
ကျွန်ုပ်တို့တပ်ငါးတပ်သည် သူ့ဦးစီးမှုဖြင့် ‘အိုင်မွန်ချောင်း
ရွာ’ အနီးရှိ တောစပ်သို့ ချဉ်းကပ်မိခဲ့ကြသည်။

သူ၏သေနင်္ဂ ကျွမ်းကျင်မှုသည် ထင်ရှားပေပြီ။
အိုင်မွန်ချောင်းရွာတောစပ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိ
တပ်စခန်းချပြီး တစ်ညခွဲအလွန်မှာပင် ရန်သူတပ်နှင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့သည်။ မဏိပူရတပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်
ကား စော်ဘွားမာဂျစ်ဆင်း၏ လက်ရုံးအမတ်စစ်သူကြီး
ဟာစောရီဖြစ်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဏိပူရတပ်များတွင် အင်အားအကောင်းဆုံး
ကား မြင်းတပ်ဖြစ်သည်။

သူတို့ စစ်မြင်းကြီးများ သန်စွမ်းထွားကျိုင်းသလို
မြင်းစီးသူရဲများလည်း ကျွမ်းကျင်လှကြောင်း တွေ့ရသည်။
သူတို့သည် တစ်ဟုန်ထိုး စစ်ချီ၍၊ တစ်ဟုန်ထိုးစစ်တက်
ကာ၊ တစ်ဟုန်ထိုး စစ်ထိုးသည့်သေနင်္ဂကို အသုံးပြုကြ
သည်။ ရုတ်တရက်မူ ဒေသကျွမ်းသော ရန်သူမြင်းတပ်
များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ဦးကင်းကို ဖရိဖရဲဖြစ်သွားစေ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်သေနင်္ဂမှာ ပဘင်္ဂရဗျူဟာ
ဖြစ်သည်။

မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလက တပ်၏ရှေ့တည့်တည့်
တွင် ဦးစီးလိုက်ပါလျက် တပ်များက နောက်မှအထပ်ထပ်
လိုက်ကာ စစ်ကပ်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူမြင်းတပ် စစ်အထိုး
ကောင်းလှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏နေမင်းသဏ္ဍာန်
စစ်ကပ်သော ပဘင်္ဂရဗျူဟာ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ပျက်ယွင်း
သွားသည်။

သို့သော်...

စစ်ဦးကင်းဆီမှနေ၍ ရန်သူမြင်းစီးသူရဲများကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရင်ဆိုင်တိုက်ရင်းဖြင့် တပ်များအားလုံးကို အမိန့်တစ်ခု ပြီး တစ်ခု ပေးနေသော ‘သူ့’အစွမ်းကား အံ့ဘာနန်းပါ ပေပင်။

“ဇေယျရွှေတောင်ကျော်တပ် ဝဲဘက်ကိုကပ်”

“လင်းဇင်းဗိုလ်တပ် ညာဘက်ကို ဝိုက်ပြီးဆုတ်”

“မင်းလှရွှေတောင်ကျော်တပ် စစ်ချီလမ်းအတိုင်း တောအုပ်အစွန်ထိ ဆုတ်သွား”

“နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်တပ် အလယ်တောင်ကြော မှာတပ်ဖြန့်ပြီးခင်း”

ရန်သူကို ထိုးရင်းခုတ်ရင်း တပ်ငါးတပ် အနှံ့ အပြားသူ့မြင်းကို တစ်ဟုန်ထိုးစိုင်းကာ အမိန့်တစ်ခုပြီး တစ်ခုပေးသွားသည်။ သူ့အမိန့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နာရုံကလွဲပြီး ဘာကြောင့် တပ်တွေကို တစ်စုတစ်ရုံး မထားဘဲ ခွဲဖြန့်နေကြောင်း နားမလည်ကြ။ ကျောက် တောင်စွယ်များ၊ မြက်ခင်းများ၊ တောစပ်များတွင် သူ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ ချက်ချင်း နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ရန်သူများကား အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကွဲပြား သွားသည့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်များကို တွေ့ရသောအခါ တပ်ပြို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ပြီအထင်ဖြင့် တက်ကြွလာကြကာ နီးရာတပ်နောက်သို့ လိုက်တိုက်ကြလေသည်။

သူကမူ တပ်များအားလုံး နေရာဖြန့်ပြီးသည်နှင့် ကျောက်တောင်စွယ် နှစ်ခုအကြားသို့ မြင်းကိုနှင်ကာ ဓားကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ တစ်ခဲနက်သော အသံကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကား...
“ဘုဇဂ”

အလယ်တောင်ကြောတွင် တပ်ဖြန့်ခင်းထားသော ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

တစ်မုဟုတ်ချင်း စစ်ထိုးအစီအမံ ပြောင်းလိုက်နိုင်သော သူ့သေနပ်ညာစွမ်းကား ထက်မြက်ပေစွ။

‘ဘုဇဂ’၏ အဓိပ္ပာယ်ကား စစ်ထိုးခြင်း အင်္ဂါခြောက်ပါးအနက် မြွေတွားသွားသကဲ့သို့ ကွေ့ကောက် ဖောက်ထွင်းဝင်အပ်သော စစ်ထိုးခြင်းပေတည်း။

တစ်ထပ်စီကို သူလှည့်လည်အမိန့်ပေး နေရာချပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်ငါးတပ်သည် ဘုဇဂ သေနပ်ခေါ် မြွေတွား စစ်ထိုးပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း တည်မိကြပြီ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သူက မြွေနဂါး၏အမောက်နေရာ စစ်ဦးကင်း
မှာ။

မြွေဦးခေါင်းဖြစ်သော တပ်ဦးမှ သူလှုပ်ရှားသည့်
အတိုင်း မြွေ၏ တွန့်လိမ်သော ကိုယ်ပိုင်းနေရာရှိ ကျွန်ုပ်
တို့၏ တပ်များက လှုပ်ရှားစစ်ထိုးကြသည်။ ရှေ့တက်၊
နောက်ဆုတ်၊ ဘေးသို့ထွက်၊ ဝဲဘက်သို့ကွေ့၊ ယာဘက်
သို့ကောက်၊ မြွေတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုး။

ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်များ တစ်ထပ်စီ တစ်နေရာစီ
ကစဉ့်ကလျားကွဲပြားသွားကြပြီအထင်နှင့် နီးရာတပ်
နောက်သို့ ဖိလိုက်ခဲ့ကြသော ရန်သူများမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင်
ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်များမှာ တစ်နေရာစီ ရှိနေသော်
လည်း အတွန့်အလိမ်၊ အရစ်အခွေမပျက်သော မြွေကဲ့သို့
ဆက်စပ်စုစည်းနေကြသည်ဖြစ်လေရာ သူတို့သာလျှင်
မြွေ၏ ဝန်းဝိုက်ရစ်ခွေထားသော ကိုယ်လုံးထဲတွင် ပိတ်မိ
လျက်သား ဖြစ်သွားကြသည်။

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နိုင်စရာ လမ်းရှိသည့်
တောင်ကြားလမ်းများအတိုင်း သူတို့အပြင်းဆုတ်ကြ
သော်လည်း ထိုနေရာတွင် ‘မြွေကိုယ်လုံး’ ရှိနေသည်သာ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရန်သူ မဏိပူရ မြင်းတပ်ပြေးလမ်းမရှိတော့။
မြွေ၏ဦးခေါင်းမှ ‘သူ’ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆက်မပြတ်
တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပေါက်သော မြွေကဲ့သို့ပင်။

ဘုဇဂသေနဂံတွင် မြွေလည်ပင်းနေရာ၌
ပါဝင်ရသော ကျွန်ုပ်၏တပ်သည် သူနှင့်တစ်ဆက်တည်း
ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကိုတစ်ချိန်လုံး မြင်နေရသည်။
နောက်ဆုံးမဏိပူရအမတ်စစ်သူကြီး ဟာစရီ၏ ကိုယ်ထဲ
သို့ သူ့ဓားနှစ်မြှုပ်သွားသည်အထိ။

ရန်သူတပ်ဦး ပြိုလေပြီ။ အဓိကခံစစ်ကြောင်း
ပျက်လေပြီ။

နံနက်ခင်းမှစခဲ့သော တိုက်ပွဲသည် မွန်းအတမ်း
တွင် အပြီးသတ်သွားသည်။ ကျောက်တောင်ထူထပ်သော
စစ်တလင်းဝယ်စစ်မြေပြင်၏ သဘာဝအခင်းအကျင်းကို
ချက်ချင်းတွက်ချက်၍ ဘုဇဂသေနဂံ စစ်ထိုးအစီအမံဖြင့်
နယ်ကျွမ်းသော ရန်သူတို့အပေါ် အောင်ပွဲခံလိုက်နိုင်
သည့် အဓိကအကြောင်းရင်းကား...

သူ... မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလပေတည်း။

အခန်း (၄)

၁

မဏိပူရစစ်ပွဲတွင် သူသည် သူပါဝင်ရသော စစ်ကြောင်းမှာလည်း စစ်ချီ၊ စစ်တပ်၊ စစ်ထိုးအစီအမံများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပို၍ အင်အားကြီးသော နယ်မြေကျွမ်းသော ရန်သူတပ်များကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမက အခြားတပ်များသို့လည်း စစ်ထိုးအစီအမံကို ပေးပို့ကူညီခဲ့သည်။

စော်ဘွားမာဂျစ်ဆင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

ပခန်းကြီး မြို့ဝန်မင်းကြီး မင်းခေါင်ကျော်ကလည်း လက်ျာစစ်ကဲကြီးအဖြစ် သူနှင့်အတူ စစ်ပွဲအခြေအနေကို မပြတ်ထောက်လှမ်းဆက်သွယ်ကာ မဏိပူရကို အနောက်ဘက်မှလုပ်ကြံသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များတွင် ဆင်တပ်အကျအဆုံးများလှသော်လည်း ကြီးစွာသော အောင်ပွဲကို ရှိလိုက်လေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဏိပူရမြို့တော်၏ကျောက်တုံးဖြင့် ပြီးသည့် မြင့်မားလှသော မြို့ရိုးတံတိုင်းကြီးရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်မများအားလုံး ဆုံကြသည်။ အောင်ပွဲခံတပ်မများ စစ်ကြောင်းအသီးသီးမှ ချီတက်လုပ်ကြံပြီး ယခုလို ပြန်ဆုံ ကြရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ တက်ကြွမှုမှာ အဆုံးအစမဲ့ ပင် ဖြစ်တော့သည်။ တပ်မများ စုံညီကြပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာ တပ်မင်းများ ဗိုလ်ချုပ်စစ်ကဲများ ချက်ချင်း စုံညီဆွေးနွေးကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်မရခဲ့။ သို့သော် ရောက်လေရာ တပ်စခန်းတိုင်း တွင် ‘မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ’ ဟူသော အမည်ကို တလိုိုင် လှိုင်ကြားနေရလေသည်။ အချို့သောဗိုလ်များက သူ့အစွမ်းကို တအံ့တဩဖြစ်နေကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မူကား တပ်မှူး ငယ် ဘဝကတည်းက မဏိပူရဒေသ၏ မြေပုံကို အလွတ် ရနေခဲ့သော သူ့ကြောင်းသိပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထူး၍ မအံ့ဩမိတော့ပေ။ ဆူးပုံ စစ်ကြောင်း၏ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်သော သတိုးမင်းရဲသီဟသူကမူ...

“မင်းကြီးဗန္ဓုလဟာ မဏိပူရမှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ စစ်လာတိုက်ဖူးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့သေနင်္ဂ အစီအမံတွေဟာ အပိုအလိုမရှိဘူး”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ဟု ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလေသည်။

သူတို့ တပ်မင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်၊ စစ်ကဲများ၏ ဆွေးနွေး
မှုပြီးသွားပြီးနောက် ညည့်လယ်လောက်တွင် တပ်ပေါင်း
ဗိုလ်များကို ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်
သွားရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စုံညီရောက်သည်နှင့်
မင်းတရားကြီး၏ ညီတော်ဒွာရာဝတီမင်းသား ဗိုလ်ချုပ်
သတိုးမင်းရဲကျော်ထင်က အမိန့်တစ်ခုကို ထုတ်ဆင့်လိုက်
သည်။

“မဏိပူရမှာ ငါတို့ အစောင့်တပ်ထားခဲ့ပြီး ကျန်
တပ်မတွေနေပြည်တော်ကို ပြန်မယ်၊ အစောင့်တပ်က
အခုညချင်း တာဝန်ယူ၊ ကျန် တပ်မတွေ ချက်ချင်း
အသင့်ပြင်၊ နက်ဖြန်နံနက် ရုပ်သိမ်းမယ်၊ ဒီမှာ ကျန်ခဲ့
ရမယ့် တပ်တွေအတွက် ကနွီမြို့ဝန်က ဗိုလ်မှူး၊ နေမျိုး
ဇေယျသင်္ကြန်နဲ့ ရဲထင်အနော်ရထာကျော်ခေါင်က စစ်ကဲ၊
မြို့စောင့်တပ်ရဲ့ အကြီးအကဲဗိုလ်အဖြစ် နေမျိုးရဲခေါင်
ကျော် နေရစ်နေမယ်”

အမိန့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မဏိပူရတွင် မြို့စောင့်
တပ်အကြီးအကဲ ဗိုလ်အဖြစ် နေရစ်ကာ တာဝန်ယူရတော့

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မည် ဖြစ်သည်။

သူနှင့်အတူ နေပြည်တော်ပြန်တပ်တွင် မလိုက်
ပါနိုင်တော့။

အားငယ်သယောင် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ
မျက်ကွယ်၌ တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ယူရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဂုဏ်ယူမိလေသည်။

တပ်ပေါင်းဗိုလ်များ စုံညီဆွေးနွေးပွဲအပြီးတွင်
သူ ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
တွေ့မြင်နေကျ တည်ငြိမ်မှုမျိုး။

“မြို့စောင့်တပ် ဗိုလ်အဖြစ် ကိုရင့်ကို ရွေးလိုက်
တာ ကျုပ်ပဲ”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင် တွေးမိပြီးဖြစ်
သည်။

“မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလရဲ့ ရောင်းရင်းတစ်
ယောက်ဟာ မဟာဗန္ဓုလရဲ့ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲမှုမပါဘဲ၊
သူ့ဘာသာသူ အစွမ်းအစ ပြုနိုင်တယ်ဆိုတာကို ထင်ရှား
စေချင်လို့ပဲ” ကျွန်ုပ်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်ကိုရင်၊ တပ်မကြီးတွေ
ရုပ်သိမ်းပြီး ပြန်သွားကြောင်း၊ ဒီမှာ မြို့စောင့်တပ်ထားခဲ့

ကြောင်း၊ ရန်သူသိတဲ့အခါမှာ သူတို့လာပြီး တိုက်နိုင်တယ်။ ဒီမှာ တပ်လေးတပ်ထားခဲ့မယ်။ ရန်သူ့ အလုံးအရင်းဟာ ကိုရင်တို့ထက် ပိုပြီးအင်အားကြီးမှာပဲ။ ကိုရင်တို့ ပွဲကြမ်းတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“မျှော်လင့်ထားပါတယ်... မင်းကြီး”

‘မင်းကြီး’ ဟူသော အသုံးကြောင့် သူကျွန်ုပ်ကို ရိပ်ကနဲ ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်ုပ်ယခင်လို ‘ကိုရင်ငရစ်’ ဟု မခေါ်နိုင်တော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြပေမည်။ ယင်းကိုလည်း သူ နားလည်သွားဟန်တူသည်။ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများကို သူကလည်း စိတ်မဝင်စာတော့ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မြို့စောင့်တပ်ဗိုလ်အဖြစ် ကိုရင် လူစွမ်းလူစပြပါ။ မကြာခင်မှာ ကိုရင်နဲ့ကျုပ် နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့် ရပါလိမ့်မယ်”

သူ လှည့်ထွက်သွားသည်အထိ ကျွန်ုပ်နေရာတွင် ရပ်နေမိသည်။ သူ့ထံမှ ခွန်အားများ ကျွန်ုပ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားရမိသည်။

၂

သူပြောသွားသည့်အတိုင်းပင် တပ်မကြီးများ ရုပ်သိမ်းသွားပြီးနောက် လေးရက်မြောက်သောနေ့မှာပင် မာဂျစ်ဆင်းသည် လက်အောက်ခံ စော်ဘွားအများအပြား၏ တပ်များကို စုရုံးလာကာ ထိုစစ်ဆင်ခဲ့သည်။

မြို့ရိုးနှင့်ဝေးကွာသောနေရာမှနေ၍ သူတို့သည် အမြောက်၊ စိန်ပြောင်းများဖြင့် ပစ်ကြဲလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မြို့စောင့်တပ်အပါအဝင် ကျန်ရှိခဲ့သော အင်အားမှာ သုံးထောင်သာရှိပေရာ သောင်းချီ၍ တက်လာသော မဏိပူရတပ်များကို အပြင်းအထန် ခုခံကြရသည်။

အမြောက်ဆန်အလှမ်းအကွာသင့် လှသော တပ်လေးတပ် မြို့အပြင်ထွက်၍ ဆုတ်ရတော့သည်။ တပ်ဆုတ်လမ်းကြောင်းမှာပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ဖြစ်ပွားလေရာ ဗိုလ်သာရစက္ကနှင့် ဗိုလ်နရာကျော်ခေါင်
တို့ ကျဆုံးရသည်။

ကျွန်ုပ်၏မြို့စောင့်တပ်ကား ပွဲကြမ်းအတွေ့ရဆုံး
ပင်။

ရန်သူတို့သည် သူတို့မြို့ကို သူတို့ပြန်သိမ်းခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် တိုက်ခင်းတိုက်ကွက်၊ အထိုးအဖောက်
ကျွမ်းကျင်ပြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပ်သားအများ
ဆုံးကို ချထားသောတောင်ဘက်မြို့ရိုးမှန်ကို သူတို့ အလုံး
အရင်း အကြီးဆုံးသုံး၍ အပြင်းအထန် တိုက်ကြသည်။
မြို့ရိုးကို အလုံပိတ်၍ ကြံ့ကြံ့ခံရုံမျှအပ အခြားနည်းလမ်း
မရှိတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် အမြောက်စိန်ပြောင်းအချို့
ရှိနေသော်လည်း မြို့ရိုးအပြင် အလှမ်းဝေးလွန်းလှသော
ကျောက်တောင်များကို အကာအကွယ်ယူထားသည့်
ရန်သူရှိရာသို့ ပစ်ခတ်ရန်မှာ အချည်းအနီးဖြစ်သော
ကြောင့် အမြောက်တပ်သားများကို အသုံးမပြုတော့။

ခံစစ်၏ အဓိကအဖြစ် မြို့ရိုးမှန်ဝ တံတိုင်းကို
သာ အခိုင်အမာနေရာယူလိုက်သည်။ မဏိပူရတို့သည်
မိုက်မဲလှစွာဖြင့် မြို့ရိုးကို လှေခါးထောင်တက်ကြသည်။
မြို့ရိုးထိပ်မှ ကျွန်ုပ်၏ရဲမက်များအဖို့ကား သူတို့လှေကား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ကပ်လာလေလေ သွေးကြွလေလေ ပင်။

မြို့ရိုးထိပ်မှ ငရုတ်ရည်များ၊ ဆီပူများဖြင့် လောင်းချကာ ကျွံ၍ ရောက်လာတတ်သော ရန်သူကို လုံလျင်ဖြင့် ပယ်ရှားပစ်တတ်ကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို သူတို့မသိကြ။

မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှည့်လည် စစ်ဆေးအမိန့်ပေးရင်းဖြင့် ‘ငါ့နေရာတွင် မဟာဗန္ဓုလဆိုလျှင် ဘယ်သို့စီမံအမိန့်ပေးမည်နည်း’ ဟု နှလုံးသွင်း စဉ်းစားခဲ့ကြောင်းကိုကား ဝန်ခံရပေမည်။

မြို့ရိုးထိပ်မှ ကျွန်ုပ် မဆင်းတော့။ ရန်သူများ တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြို့စောင့် တပ်အနေဖြင့် အင်အားနှစ်ထပ်ဖြင့် ခုခံတွန်းလှန်ပစ်ရန် ကျွန်ုပ်စီစဉ်လိုက်သည်။

ပထမတစ်ထပ်မှာ မီးပေါက်သေနတ်ကိုင်တပ် ဖြစ်သည်။ မဏိပူရမြို့ကျုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့အင်းဝ အမရပူရ မြို့ကျုံးများလောက် မကျယ်သောကြောင့် ကျုံးကို သူတို့ဖြတ်ကူးသွားချိန်တွင် မြို့ရိုးပေါ်မှနေ၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွင့်သာသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်များမှာ ယမ်းထိုး၊ ယမ်းထိန်းကာ ပတ်ထည့်၊ ထိုးတန်နှင့်ဆောင့်၍သိပ်၊ နားခွက်တွင် ယမ်းကိုပုံ၊ အပေါ်က စိုင်းပေါ်အုပ်၊ မီးမောင်းတင်၊ မီးမောင်းကျပြီးမှ စိုင်းပေါင်လက်ဝါးက သံပြင်နှင့် ရိုက်ခတ်ပြီး မီးပွင့်၊ မီးပွင့်စွဲမှ နားခွက်က မီးတောက်က ကျည်ဆန်ထွက်ရသော ကျောက်မီးသေနတ်များ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းမသင့်သည့်အခါ မီးမပွင့်ခြင်း၊ မီးပွင့်သော်လည်း နားခွက်လမ်းကို မီးမစွဲဘဲ လွဲချော်ခြင်း တို့ကြောင့် ကျည်ထွက်ရန် ခဲယဉ်းလှပေရာ တစ်ချက်နှင့် တစ်ချက်အကြား ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် ရန်သူများက ကျုံးကိုဖြတ်ကူး ရောက်ရှိလာကြသည်။

နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ရန်သူကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သောကြောင့် သေနတ်ကို ချစ်မက်များ၏ နောက်တွင်ချထားသော ဒုတိယအထပ်ကို အသုံးပြုရသည်။ ဒုတိယအထပ်ကား ဒူးလေးတပ်ပေတည်း။

ကျွမ်းကျင်လှသော လက်များက မြားတံတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းကို ညှို့တွင်ဆင်ကာ အကောင်းဆုံး အကွာအဝေးရှိ ရန်သူ၏ထံသို့ အတည့်မတ်ဆုံး ပစ်လွှတ်နိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မူကား လုံလျင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

များကို အစည်းလိုက် ချထားပြီး၊ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ဆွဲယူကာ ရန်သူကို လှံတစ်ချက်လျှင် တစ်ယောက် ချိန်ရွယ်ပစ်စိုက်ရလေသည်။

ရန်သူ့အလောင်းများသည် မြို့ရိုးအပြင်ဘက် အောက်ခြေတွင် အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှလည်း သူတို့၏ သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် အများအပြား ကျဆုံးရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ညာဘက်လက်မောင်းမှ အသားတစ်တစ်ခုလည်း ရန်သူ့ကျည်ဆန်တွင် ပါသွားသည်။ နဖူးစတွင်လည်း တိုက်ရိုက်မမှန်စေကာမူ ယမ်းငွေ့သင့်သောကြောင့် လောင်ကျွမ်းညှိမည်းသွားသည်။ သူတို့ သေနတ်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထက် ပို၍ကောင်းမွန်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အသံလည်း ပို၍ကျယ်သည်။ ပစ်ခတ်မှုတစ်ချက်နှင့်တစ်ချက်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောက်မီးသေနတ်လို အချိန်မကြာလှ။

မည်သို့ဆိုစေ။ သူတို့ အကျအဆုံးများသည်ကမူ အသေအချာပင်။

အနီးကပ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲတွင် အရေးမသာသည်ကို သူတို့သိသွားပြီး အဝေးမှသာ အမြောက်ဖြင့်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ပစ်ကြသည်။ အမြောက်သံများ အဆက်ပြတ်တော့သည် မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးနားပင်းသွားကြတော့မည် လောဟုပင် ထင်မိသည်။

တိုက်ပွဲတွင် ဒုတိယနေ့။ ရန်သူတို့ မြို့ရိုးကို တက်ရန် ကြိုးစားသည့်အကြိမ်ပေါင်း ရှစ်ကြိမ်မြောက် တွင်ကား။ ဗိုလ်မှူး ကန္နိမြို့ဝန်၊ စစ်ကဲများဖြစ်ကြသော နေမျိုးဇေယျသင်္ကြန်၊ ရဲထင်နော်ရထာကျော်ခေါင်နှင့် ကျွန်ုပ်လေးဦးသား အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပွဲမှာလည်း အမြောက်ဆန်များတဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲနေသည့်ကြားမှ ပင် ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နေပြည်တော်မှ စစ်ကူတောင်း ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ယင်းအတွက်ခရီးလမ်းဆိုးရွားလှသော ချင်း တွင်းဒေသကို အမြန်ဆုံးနှင့်နိုင်မည့် မြင်းသည်ကျော် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ မြင်းသည်ကျော် တပ်သားတို့သည် ရန်သူတပ်အနေကျဲသည့် အရှေ့ဘက် မျက်နှာမှ ဖောက်ထွက်ပြီး မြေဒူးမြို့သို့ ဦးတည်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ မြေဒူးမှ တပ်ကိုတစ်ဆင့် စေလွှတ်ရန်စီစဉ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။

ဤအစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်ကချမှတ်လိုက်သည်တွင် နေမျိုးဇေယျသင်္ကြန်က “ဟာ..ခင်ဗျားမင်းကြီး မဟာ ဗန္ဓုလရဲ့ ရောင်းရင်းမို့လို့၊ သူ့လို အစီအမံမျိုး ချမှတ် တတ်တာနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောသေးသည်။

သို့ဖြင့်ပင် မြင်းသည်တော် တပ်ဖွဲ့ကို စေလွှတ် ခဲ့ပြီးနောက် ငါးရက်မြောက်ညသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး နေ့နေ့ညည ရန်သူတပ်များက အလှည့်ဖြင့် ဝင်တိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှိသမျှ အင် အားဖြင့် အလှည့်ကျလာသမျှ ရန်သူကို ဒိုင်ခံ၍ တိုက်ခိုက် ခုခံနေရသည်ဖြစ်၍ တပ်သားများ အားအင်ဆုတ်ယုတ် လာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာမှ အနာရှိန် ကြောင့် အဖျားဝင်လာသည်။

ရဲထင်နော်ရထာကျော်ခေါင်လည်း ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းဆောင်လေးဦးမှာ ဒဏ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ဖျားနာခြင်းကိုလည်းကောင်း မေ့ဖျောက် ပစ်ရကာ တစ်နေ့တာကို အချိန်လေးပိုင်းခွဲ၍ ဦးစီး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ကွပ်ကဲကြရလေသည်။

အဆမတန် မမျှတသော အင်အားချင်း ယှဉ်ရ သည်ဖြစ်၍ ရန်သူတို့သည် မြို့ရိုးကို လေးဘက်လေးတန် ပိတ်ဆို့မိသွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အချိန်ပိုင်းဖြစ်သော ညဉ့်သန်းခေါင်မှ နံနက်အရုဏ်တက်အထိ ကာလအတွက် တိုက်ပွဲကို ကွပ်ကဲရန် မြို့ရိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မြို့ရိုးထိပ်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါ ဒဏ်ရာအထပ်ထပ် ရနေကြပြီ ဖြစ်သော ရဲမက်များမှာ အားတက်သွားဟန်ဖြင့် ဒူးလေး ကို စွဲကိုင်လိုက်ကြသည်။

ရဲမက်ငယ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို လှုံလျင်အစည်း လိုက်လာပေးသည်။

သူ့ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ပြောလိုက် သည်။

“ငါ့ကို ဒူးလေးနဲ့မြားကျည်တောက်ပဲ ပေးတော့ ကွာ၊ ဒူးလေးညှို့ကိုတော့ ကြိုးစားပြီး ငင်နိုင်မယ်ထင် တာပဲ၊ လှုံလျင်ကိုတော့ ငါအရှိန်ပြင်းပြင်း မပစ်နိုင်တော့ ဘူး”

ရဲမက်က ယောင်ကိုင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏ လက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မောင်းကို ကြည့်၍ ဒူးလေးနှင့် မြားကျည်တောက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ မြားတစ်စင်းထုတ်၍ ညှို့တွင်တပ်ကာ ငင်ကြည့်သည်။ ဘယ်လက်ကိုသုံး၍ ရသေးကြောင်း တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်အားတက်မိသည်။ ရဲမက်ငယ်သည် ကျွန်ုပ် ဒူးလေးညှို့ ကြိုးငင်ပုံကိုကြည့်၍ ပြုံးနေရှာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ရဲမက်ငယ်ခမျာမှာ အပြုံးပင်မပြယ်တတ်သေးသော မျက်နှာလေးနှင့် ကျည်သင့်ကာ ခွေကျသွားလေသည်။

လက်မောင်းဒဏ်ရာကို ကျွန်ုပ်သတိမရတော့။ တပ်ဆင်ထားပြီးသား မြားတံကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ မြို့ရိုးအောက်မှ သေနတ်ကိုင်ရန်သူ၏ လည်မျိုသို့ ထုတ်ချင်းပေါက်။

နောက်ထပ်မြားတစ်စင်း ဒူးလေးညှို့တွင်တပ်၊ ညှို့ကိုငင်၊ နောက်ထပ် ရန်သူတစ်ယောက်၊ နောက်မြားတစ်စင်း၊ နောက်ရန်သူတစ်ယောက်။

လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းမှာ သွေးများ ရွဲနစ်နေသည်။ ညှို့ကိုဆွဲ၍ မောင်းခလုပ်ကို ညှစ်လိုက်တိုင်း ဒဏ်ရာဟောင်းမှ သွေးများယိုစီးကျလာသည်။ ကြာလာသောအခါ နာကျင်မှုသည် အထွတ်အထပ်ယို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရောက်သွားဟန်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ လက်တစ်ဘက်မရှိတော့သလို ခံစားရသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ် ရူးသွပ်သွားပြီဟု ရဲမက်များက ထင်ကြကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ပြောပြလေသည်။

မြားကျည်တောက်သုံးခုကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ တတိယကျည်တောက်မှ မြားတံမကုန်မီမှာပင် ကျွန်ုပ် ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေလာသည်။

သွေးထွက်လွန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း အနီရောင်ကိုသာ မြင်နေရသည်။ ဒူးလေးက လက်ထဲမှာအဆမတန် လေးပင်လာသည်။ ညှို့ကိုလည်း မတင်နိုင်တော့။ သို့သော်လည်း မြားတစ်စင်းကို ကြိုးစား တပ်ဆင်လိုက်သည်။

ဒူးလေးအိမ်ရှိရာ ညှို့မရောက်ခင်မှာပင် ကျွန်ုပ် ၌ ရှိရှိသမျှအားအင်တို့ ကုန်ခန်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ မြို့ရိုးထိပ်မှ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကျလှအံ့ ဖြစ်သွား၍ ဒူးလေးကို လွှတ်ချပြီး သူရဲခိုကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်ရသည်။

မျက်ခွံများကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်ယင်း လှေကား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ထောင်တက်လာသော ရန်သူများ၏အနေအထားကို သုံးသပ်လိုက်သည်။

ရန်သူ၏သေနတ်ကျည်ဆန်ကို စောင့်ရုံမှအပ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။

နောက်ဆုံးအချိန်သည် နီးကပ်လာနေပြီ။ မဏိပူရကို ရန်သူများ ပြန်သိမ်းနိုင်ကြတော့မည်။ ရုတ်တရက် မျက်စိထဲတွင် တစ်ခဲနက် အမှိုက်တိုက် ဖြစ်ထွန်းသွားပြီး နောက် ချက်ချင်းပင် ပြုံးပြက်လင်းထိန် သွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံးထွက်သက်၏ နိမိတ်လက္ခဏာပင် ဖြစ်ချေမည် ဟု တွေးမိရင်း မြင်လိုက်ရသော မီးရောင်ကြီးကို ငေးငိုင်ကြည့်မိသည်။

အလင်းရောင်သည် ပျောက်ပြယ်၍မသွား။

အဆက်မပြတ် လင်းနေမြဲ။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့စောင့်တပ်ရဲမက်တို့၏ ဟစ်ကြွေးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“နေပြည်တော် တပ်မတွေ ရောက်လာပြီ၊ စစ်ကူလာပြီ...”

စောစောက မြင်လိုက်ရသော မီးရောင်များကား နေပြည်တော်တပ်မများ၏ အမြောက်စိန်ပြောင်းများဆီမှ

မဟာသေနာပတိ

ဖြစ်ရမည်။

အပြီးတိုင် ပြုတ်ကြွေအံ့ဆဲဆဲ မျှော်လင့်ချက်
ငယ်လေးသည် ရုတ်ခြည်းပင် ဆပွားကျယ်ပြန့်လာတော့
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ခွန်အားသစ်များ စီးပြန့်လာသလို
ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်ုပ်သူရဲခိုဘေးမှ ခုန်၍ ထလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုတဒင်္ဂသည်သာ သတိနှင့်ကိုယ်မြဲခဲ့
သော နောက်ဆုံးအချိန်။
ကျွန်ုပ်ဘာကိုမျှ မသိတော့။

၃

သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
 အလင်းရောင်နှင့်အနွေးဓာတ် ကောင်းစွာရရှိသော တဲ
 တစ်တဲအတွင်း ရောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။
 အမြောက်စိန်ပြောင်းသံများကို မကြားရတော့။ အင်အား
 ပြည့်ဝစွာ နိုးထလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ မြင်ကွင်းသည်
 ရှင်းလင်း ကြည်လင်နေသည်။ တဲအတွင်းလက်နက်မျိုးစုံ
 ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုမျှသာမက နံရံထက်တွင် စစ်ကြောင်းချီ
 မြေပုံများ၊ မဏိပူရ အာသံ၊ ကချာနယ်စပ် ဒေသပြေမြေပုံ
 များ၊ အင်းဝမြို့တော်၏ မြေပုံကားချပ်များ...။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အံ့သြခြင်း ကြီးစွာဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မူးဝေသွားသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲလိုက်ရသည်။ စစ်အခင်းအကျင်းပြု မြေပုံကားချပ်များသည်မျှ စုံလင်စွာချိတ်ထားသော တဲသည် ‘သူ့’တဲမှအပ အခြားမဖြစ်နိုင်။

သို့ဆိုလျှင် သူသည် မဏိပူရသို့ ရောက်လာပြီလော၊ စစ်ကူတပ်မတွင် သူပါလာသည်လော၊ အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေခိုက်တွင်...

ဗဟိုစည်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။
“ဟင်...”

နှုတ်မှ ယောင်ယမ်း၍ အသံထွက်သွားရလေသည်။ ဤအသံကို မဏိပူရ၌ မကြားရနိုင်။ ကသည်းတို့သည် ဗဟိုစည်ကို မသုံး။ ဗဟိုစည်ကို အင်းဝမြို့တော်ကသာ အသုံးပြုသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ရောက်နေရာသည်...

ကျွန်ုပ်၏ ရှုပ်ထွေးလှသော အတွေးများကို ဖြေရှင်းပေးမည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခု တဲထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သူက ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်ကို ဆီးကာ၍ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲစေသည်။

“မထနဲ့... ကိုရင့် ဒဏ်ရာ ပြင်းတယ်၊ အနာရှိန် ကြီးလွန်းတာရယ်၊ သွေးအထွက်လွန်တာရယ် ကြောင့် ကိုရင့်မြို့ရိုးထိပ်မှာ လဲကျသွားတယ်၊ ငါးရက်လုံးလုံး သတိလစ်နေခဲ့တယ်၊ အပြန်တစ်လမ်းလုံးလဲ ကိုရင့် အပြင်းဖျားခဲ့တယ်၊ လုံးဝ သတိမရဘူး၊ အခုတော့ စိတ်ချသွားပါပြီ၊ နေပြည်တော်ကိုလဲ ပြန်ရောက်နေပြီလေ”

ကျွန်ုပ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးစရာ မကျန်တော့လောက်အောင် မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလက အကျဉ်းချုပ်စုံလင်စွာ ပြောပြလေသည်။ သို့သော်...

“မဏိပူရကော မင်းကြီး... ဟင် မဏိပူရကော”

“ကိုရင့်အမိနဲ့ လွတ်လိုက်တဲ့ မြင်းသည်ကျော် မြေဒူးကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဆင့်အဆင့် မြင်းတမန်တွေ ရောက်လာတာကြောင့်၊ ဒီကနေ စစ်ကူလိုက်ခဲ့တယ်၊ ပခန်းမင်းကြီးမင်းခေါင် ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ဦးစီး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ချီခဲ့ကြတာပဲ၊ ဆင်ငါးဆယ်၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ သူရဲနှစ်
သောင်း၊ တပ်မဆယ့်ကိုးခုချီခဲ့တယ်၊ မာဂျစ်ဆင်း ကချာ
နယ်ထဲကို ထွက်ပြေးသွားပြီး အရေးတော်လှန်ခဲ့တယ် ဆိုကြ
ပါစို့”

အောင်ပွဲသတင်းကို ပြောနေသော်လည်း သူ့
မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားပျော်ရွှင်ဟန်မျိုး မရှိဟု
ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။

“ကိုရင့် မြို့စောင့်တပ်ကော ကိုရင်ကိုယ်တိုင်ပါ
ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ရှိခဲ့ကြတယ်။ မြို့ကျလုဆဲဆဲမှာ အချိန်မီ
ပြန်စီးလိုက်နိုင်တယ်”

“မင်းကြီးက ဘယ်စစ်ကြောင်းနဲ့ ချီသလဲ”

“ကျုပ်... လိုက်မသွားပါဘူး၊ အင်းဝမှာပဲ
နေရစ်ခဲ့တယ်။ ကသည်းစော်ဘွားထက်ကို အရေးကြီးတဲ့
စစ်ရေးတွေအတွက် ဒီမှာနေ့ညဉ့်မပြတ် တပ်မင်းတွေ
အားလုံး မင်းတရားနဲ့ တိုင်ပင်နေကြရတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေး
တွေလဲ” အတန်ကြာ သူတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဆက်ပြော
သည်။

“မာဂျစ်ဆင်း ပြေးဝင်ခိုလှုံတဲ့ ကချာနယ်ဟာ..

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဗြိတိသျှပိုင် ဆီလဟက်နယ်နဲ့ ကျောခိုင်း နယ်စပ် ဒေသပဲ။ ကျုပ်တို့တပ်တွေက စော်ဘွားကို ဖမ်းဖို့ ကချာ နယ်ထဲအထိ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဗြိတိသျှတွေက နယ်ကျူး တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့နဲ့ စကားများကြတယ်လေ”

ကသည်းစော်ဘွားများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဗြိတိသျှများရှိနေကြောင်း၊ ဗြိတိသျှသည် တကယ့်ရန်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်သည်းဝှက်ထားသော ကြောင်နှင့် အလားတူသည့် ဗြိတိသျှတို့အရေးကို မမေ့မလျော့ရှိအပ် ကြောင်း၊ သူတစ်ခါက ပြောဖူးသည်များကို ကျွန်ုပ်အမှတ် ရလာသည်။

စစ်မှုအရေးအရာနှင့် ပတ်သက်သော သူ ကြိုတင်တွက်ကိန်းများအားလုံး မှန်ကန်လာကြလေသည်။

“ကိုရင် အခုတော့ ဒီလောက်ပဲ သိထားအုံး ပေါ့။ ကိုရင်အနာ အတော်သည်းခဲ့တာပဲ။ ဒဏ်ရာကနေ ထွက်သွားတဲ့ သွေးတွေအတွက်ရော၊ အဖျားရောဂါကြီး လွန်းခဲ့တဲ့အတွက်ရော၊ ကိုရင် အားပြန်မွေးဖို့၊ မူလအခြေ ရောက်ဖို့ ရက်အတော်ကြာ အနားယူရလိမ့်အုံးမယ်။ အင်း... ကိုရင် အိပ်ရာထက်မှာပဲ နေရလိမ့်မယ်”

အရေးတော်များ ပူနွေးနေသည့်ကာလမျိုးတွင်မှ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကျွန်ုပ်မှာ ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေရသည်။ ကြုံလာရသည့် အခြေအနေကို မကျေနပ်နိုင်။

“ကျုပ်... အချိန်တွေအများကြီးကို အချည်းနှီး ကုန်ရတော့မှာလားဗျာ”

စိတ်လက်မချမ်းသာ ဖြစ်လာသဖြင့် ညည်းသံ နှုတ်မှထွက်သွားသည်။

သူက နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်လျက်...

“ကိုရင်... ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ အိပ်ရာပေါ်က တော့ မဆင်းရဘူး”

“မင်းကြီးရဲ့ တဲထဲမှာပဲ... ဆက်နေခွင့်ရမယ် ဆိုယင်တော့...”

ဒီမှာပဲ နေရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ဆီမှာပဲ နေရမယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်...”

သူ့ကို ကျွန်ုပ်အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။

“အိပ်ရာပေါ်မှာ နေရမယ့်အချိန်တွေတစ် လျှောက်လုံးမှာ မင်းကြီးခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကြီးရဲ့ မြေပုံကားချပ်တွေ၊ သေနင်္ဂအစီအမံ တွက်ချက်ထားပုံတွေ ကို လေ့လာချင်တယ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှိလှသော အပြုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညိတ်လျက် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာမရသော ဝဲလက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်သည်။

ကြမ်းရှသော သူ့လက်ဖဝါးပြင်ကျယ်ကြီးထံမှ ပူနွေးရှင်သန်သည့် အငွေ့ကို ရရှိလိုက်သည်။ တင်းကျပ်မြဲမြဲသော လက်ချောင်းများ၏ ဆုပ်ကိုင်မှုမှတစ်ဆင့် သူ၏တန်ခိုးများ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စီးဝင်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

‘မဟာဗန္ဓုလ၏ ရောင်းရင်းဖြစ်ရခြင်း’ ဆိုသည့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအချက်အားဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ် လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပြီးဟု ယုံကြည်မိချေသည်တကား။

အခန်း (၅)

၁

မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်ထက် ပို၍ကြာမြင့်စွာ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာပေါ်တွင် နေခဲ့ရသည်။ မဏိပူရစစ်ပွဲတွင် ရခဲ့သော ငှက်ဖျားရောဂါမှာ သက်သာစ ပြုလာသော် လည်း သွေးအထွက်လွန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပကတိ လူကောင်းဖြစ်ဖို့ အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးမျိုးစုံကို မပြတ် မှီဝဲနေရသည်။

သို့သော်... ထို ‘ဝေဒနာသည် ကာလ’ သည် ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက် အချိုးအကွေ့တစ်ဆစ်ပြောင်းကာလ ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သူ့ညွှန်ကြားပြသမှုများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်တို့၏ သဘောများစွာကို တဆင့်ပြီးတဆင့် လေ့လာ ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ လက်ဝဲသုန္ဒရ၏ နန္ဒီသေနပျို့၊ သာဓိန ပျို့၊ သေနင်္ဂဗျူဟာပျို့၊ ဗျူဟစက္ကိပျို့များကို အခေါက် ခေါက်အပြန်ပြန် ဖတ်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော် မြေပုံနှင့် နယ်စပ်ဒေသ မြေပုံပေါင်း များစွာတို့ကိုလည်း လေ့လာရုံမျှမက ကူးယူ ရေးဆွဲရ သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စစ်ချီ၊စစ်ခံ၊စစ်ကပ်၊စစ်လှန့်၊စစ်ထိုး၊ စစ်ဆုတ်ဆိုင်ရာ သေနင်္ဂဗျူဟာများကိုလည်း အနက် ဖော်ပုံချပ်များဖြင့် ဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သူက ကုန်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း တိုက်ပွဲများဆိုင်ရာ မေးခွန်းပုစ္ဆာများကို မြေပုံချပ်နှင့်တကွ စစ်ဆေးမေးမြန်းတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်က မိမိတပ်များ အောင်မြင်ရေးအတွက် မည်သို့သော သေနင်္ဂကို မည်သို့ မည်ပုံ အသုံးပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း မြေပုံကားချပ်နှင့်တကွ ပြန်လည်ဖြေကြားရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမေးအဖြေ ပုစ္ဆာတိုင်းတွင် ရန်သူ့ ပြယုဂ်မှာ ‘ဗြိတိသျှတပ်များ’ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် မဏိပူရစစ်ပွဲကာလက ရရှိခဲ့သည့် ရန်သူ့

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အမြောက်စိန်ပြောင်း လက်နက်များ အကြောင်းကိုလည်း
လေ့လာရသေးသည်။

လက်နက်များ ပြုလုပ်ထားပုံ၊ အစွမ်းထက်ပုံ
စသည်များသာမက ယမ်းပြုလုပ်နည်း၊ အမြောက်စိန်
ပြောင်း နေရာယူနည်း၊ ပစ်ခတ်နည်း၊ ချိန်ရွယ်နည်းများပါ
မကျန် ကျက်မှတ်ရလေသည်။

အိပ်ရာပေါ်က မဆင်းရသော လူမမာအဖြစ်
စစ်မှုရေးရာများကို လေ့လာသင်ကြားနေသည့် အချိန်များ
သည် လောကသစ်တစ်ခုသို့ မျက်မှောက်ပြုရသော
ကာလပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ် သက်သာပျောက်ကင်း ပြုလာချိန်မှာပင်
‘အာသံအရေး’ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ အာသံအရေးနှင့်
ပတ်သက်၍ သူက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို တိုတိုရှင်းရှင်း
ဖြင့် တိကျစွာ ပြောပြခဲ့သည်။

“အာသံစော်ဘွား၊ ချန္တရာကန္တဆင်းနဲ့ မင်းပြိုင်
ပူရန်ဒါဆင်းတို့ချင်း ထီးနန်းရေး ရှုပ်ထွေးခဲ့ကြတာ၊
အပြန်အလှန် တိုက်ခဲ့ကြတာတွေကို ကိုရင်သိပြီးပြီ၊ ချန္တ
ကန္တဆင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်အောက်ခံပဲ၊ သူ့ကို အာသံ
ထီးနန်းပြန်ရဖို့ ကျုပ်တို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အကူအညီ

ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု သူဟာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ငွေကြေး၊ လက်နက်နဲ့ ကြေးစားစစ်သည်တွေကို တစ်ခြား နိုင်ငံတစ်ခုဆီက သူရယူပြီး ကျုပ်တို့ကို ထောင်ထား ခြားနားလာတယ်”

“ဗြိတိသျှတွေဆီက သူရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗြိတိသျှတပ်တွေကိုယ်တိုင် ဂူရဟတ်မြို့နားမှာ တပ်အခိုင်အမာ ချနေကြတယ်”

“ဂူရဟတ်...ဟုတ်လား မင်းကြီး၊ အာသံထဲက ဂူရဟတ်လား”

သူ့ကျေးဇူးကြောင့် နယ်စပ်မြေပုံများရှိ ဒေသများကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အာသံဗိုလ်မှူး မဟာသီလဝ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ နေပြည်တော်ကို ရောက်နေတယ်။ အာသံစော်ဘွားနဲ့ဗြိတိသျှအရေးကို ဗိုလ်မှူးမဟာသီလဝက အပြည့်အစုံ လျှောက်တင်ခဲ့တယ်”

အာသံသို့ နှစ်ကြိမ်စစ်ချီခဲ့ဖူးကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်မိလိုက်သည်။ ထိုစစ်ကြောင်းများ၌ ကျွန်ုပ် မပါဝင်ခဲ့ပေ။ နတ်ရွာစံဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က ဖြစ်ပေသည်။

“အာသံစစ်ပေါ်ဖို့ ရှိသလားမင်းကြီး”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သူဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ခါးစည်းကြိုး၏ အထက် ကိုယ်ကျပ်အတွင်းဘက်သို့ လက်နှိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော သူ့လက်ထဲတွင် တွေ့ရသည်ကား ဟင်္သာပြဒါးရောင် တောက်နေသော စာချွန်ပူးတစ်ခု။

စာချွန်ပူးကို ကျွန်ုပ်ထံလှမ်းပေးသည်။

“မင်းတရားရဲ့ အမိန့်တော်စာပါတယ်”

စာချွန်ပူးကိုဖွင့်၍ အထဲမှ စာချွန်လိပ်ကို ကျွန်ုပ် ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဘကြီးတော်ဘုရား အမိန့်တော်သက်ရောက်လိုက်သည်မှာ အလုံမြို့ဝန် မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလအား ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ဦးစီးစေလျက် အာသံသို့ စစ်ပြုချီတက်၊ အရေးတော်ကုန်စင်အောင် ထမ်းရွက်ရမည်”

သဝဏ်ကို ဖြန့်ကိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ထက်သန်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

“မင်းကြီး...ကျုပ်ကောဟင်... ကျုပ်...”

“ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့စစ်ကဲနား ခံအဖြစ် အာသံကို လိုက်ပါရမယ်”

၂

စစ်ကဲနားခံတော်ဗိုလ်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တစ်ချိန်လုံး
သူနှင့်နီးကပ်စွာ ရှိခဲ့ရသည်။

ပထမဆုံး သူ့အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်လုပ်ရသော
တာဝန်ကား စစ်ချီအမိန့်တော်ဆင့်စာကို သူ့နှုတ်မှရွတ်
သည့်အတိုင်း ပုရပိုက်ပေါ်တွင် ကညစ်နှင့်လိုက်ရေးရ
သည့်အလုပ် ဖြစ်လေသည်။

မျက်စိအစုံကို မှိတ်လျက်အထစ်အငေါ့မရှိ
ပကတိ ချောပြေစွာ သူရေရွတ်လေသည်။

“တပ်ပါဗိုလ်၊စစ်ကဲ၊နားခံ၊ တပ်မှူးတို့အမိန့်တော်
နှင့် အာသံကြောင်း ချီမည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

လိုက်ပါထမ်းရွက်သင့် ရဲမက်တို့မှာ မျက်စိမူန်မဲ့၊
 တိမ်မျက်ခမ်းစပ်၊ ပန်းနာဒူလာအားကြီး၊ ကြက်ဝက်
 မှင်တက်ရောဂါ၊အိပ်ရာယောင်ယမ်း၊ ဦးဆံရှုပ်ထွေး၊ကိုယ်
 ထက်ဒူးရှည်၊ပေါင်ရှည်၊ခြေသိမ်၊လက်သိမ်၊အသက်နှစ်
 ဆယ် မပြည့်သူ၊အသက်ငါးဆယ်ကျော်သူ၊ထိုသူတို့ကို
 တပ်ပါရဲမက်ဆို၍ အခန့်အထားမရှိစေနှင့်၊ ဆိုခဲ့သည်
 လူကို ချန်လှပ်။

တပ်တော်ပါသင့်သော လူတစ်ကိုယ်လျှင် နှစ်
 ပြည်ဝင်ဆန်စလွယ်တစ်၊လွှာဖိနပ်၊ဆူးထွင်အပ် ကိုယ်စီ
 ပါစေ။ အသီးသီးလက်နက်ကိုင်ကျသည့် မြို့ကျေးရွာတို့
 သို့ စာတိုစာရှည်နှင့်ဆင့်။

လက်နက်ကိုင်သူတို့ ရွှေဖဝါးတော်အောက်
 ရောက်၍ တပ်စည်းကြပ်သည့်ကာလ၊ ငါးယောက်ကို
 တစ်အိုးစားအဖွဲ့၊ တစ်အိုးစားလျှင် မိုးကာတစ်၊မယ်နလေး၊
 ကြေးအိုးတစ်၊ ဓားမတစ်၊ ပုဆိန်တစ်၊ တူးရွင်း စောက်
 တစ်၊ အပြားတစ်၊စောက်ခုံးတစ်၊စူးလွန်တစ်၊ လက်ရိုက်
 တစ်ပါစေပြီးလျှင် ရဲမက်သေနတ်တစ်လက်လျှင် ဘန်ပွေး
 ကြိုးသုံးလွန်းတင် အရှည်ခုနှစ်ထောင်၊ နားခွက်ဆေးချိန်
 တစ်ဆယ်သား၊ ကျည်ယမ်းတစ်ပိဿာ၊ ကျည်လုံးရေ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တစ်ရာ၊ ယမ်းတောင့်ငါးဆယ်၊ မီးကျောက်ပြားငါး၊
ဒုန်းကုလား ကျောက်ဆတ်တစ်၊ အုန်းဆံကာပတ်များ
ပါစေ.....

.....
.....”

သည်မျှ တိကျစေ့စပ်လှသော စစ်ရေးပြင်ဆင်မှု
အစီအရင်များကို သူဘယ်တုန်းက ဘယ်သို့ ဘယ်လို
စဉ်းစားစိတ်ကူးခဲ့သည်လည်းမသိ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ
သူရွတ်သွားသမျှကို မီအောင်လိုက်ရေးနေရသဖြင့်
အံ့ဩချိန် မရလိုက်ပေ။

တပ်စုတပ်ဖွဲ့အင်အား၊ ချီတက်စဉ်ကာလ တပ်ဦး
တပ်ဖျား အဆက်အသွယ်၊ ကင်းတိုကင်းရှည် အစောင့်
အနေအလုံးစုံကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ထောင့်စေံအံ့စေ
သူ တွေးတောတတ်ပါပေသည်။

“..... တပ်ပါအရာရှိတို့ ဓားစွဲ
ကိုင်ပြီးဗိုလ်ချုပ်ထံ ညဉ့်ယံမအိပ်မိဝင်ထွက်ခစား၊ အရေး
တော်၊ တိုက်ရေး၊ လှန်ရေး၊ လုပ်ကြံရေးတို့ကို၊ စောစော
လျင်လျင် ဆေးဆေးလေးလေး လုပ်ကြံသင့်မသင့်
သဘော ထင်မြင်သမျှတိုင်ပင်ကြစေ၊ သည်အတိုင်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

တပ်ပါ အရာရှိတို့ကိုဆင့်၊ ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလ အမိန့်တော်ဆင့်ဆိုလိုက်သည်။”

ပုရပိုက်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ကညစ်နောက်ဆုံး စာလုံးကို ရေးပြီးပြီးချင်း သူကအမိန့်ပေးသည်။

“ဆိုင်ရာ နားခံတော်တွေ့ဆီ အမိန့်တော်ဆင့်စာ ပို့လိုက်ပါ ဗိုလ်ရဲခေါင်ကျော်”

ကျွန်ုပ်၏ဘွဲ့မည် နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်ကို သူက ‘ဗိုလ်ရဲခေါင်ကျော်’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ နားထဲတွင်ဆန်း သလိုလိုရှိသော်လည်း ဤအခေါ်အဝေါ်ထဲ၌ အမိန့်နှင့် သံယောဇဉ်နှစ်ခုစလုံး ပါနေသည်ဟုထင်ပြီး ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ရလေသည်။

“ဒီနေ့ လဆုတ်ရှစ်ရက်၊ ဥပုသ်နေ့။ ကျွန်ုပ်တို့ လပြည့်ကျော် ဆယ့်တစ်ရက်နေ့ချီတက်မယ်၊ တပို့တွဲလ ဆိုတော့ အာသံပြည် ဝူရဟတ်အထိအရောက် ခရီးတစ် လျှောက်လုံး ရာသီကြမ်းနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

လပြည့်ကျော် ဆယ့်တစ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်များနေပြည်တော်မှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ လက်ဝဲစစ်ကဲအဖြစ် ဗိုလ်ရာမင်းခေါင်၊ လက်ျာစစ်ကဲ အဖြစ် ဗိုလ်နေမျိုးလှသူရိန်၊ တပ်ရေးအဖြစ် လက်ဝဲသီဟ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

နော်ရထာနှင့် နေမျိုးကျော်တင် အာသံဗိုလ်မှူးကြီး
မင်းကြီး မဟာသီလဝ၊ နားခံမင်းကြီးနန္ဒကျော်ထင်၊
တပ်ရေး နေမျိုးသူရသံတိုင်တို့က ဝမ်းလှိုင်ကြောင်းဖြင့်
ချီခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်များအားလုံးမှ အင်အား လေး
ထောင်သာရှိသည်။ ဆင်နှစ်ဆယ်သာပါသည်။ မြင်းက
ငါးရာ၊ တစ်ခုသော အကြောင်းခြင်းရာကို ကျွန်ုပ်တွေ့မိ
နေသည်။ အာသံသို့နှစ်ကြိမ်ချီခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကအလုံး
အရင်းနှင့် ယခုအလုံးအရင်းကွာခြားလှချေသည်။ ပထမ
အကြိမ်က အင်အားတစ်သောင်းခုနှစ်ထောင်၊ မြင်းတစ်
ထောင့်ခုနှစ်ရာဟု မှတ်သားရဖူးသည်။ ဒုတိယအကြိမ်
တုန်းကလည်း ထိုနည်းနှင့်။ ယခုမူကား ထိုအကြိမ်များ
ထက် အင်အားလေးဆမျှ လျော့နည်းနေသည်။

သို့သော်... စစ်ချီသည့်နေ့က သူပြောခဲ့သော
စစ်ချီမိန့်ခွန်းကို နားထောင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏
သံသယများ ရှင်းသွားခဲ့လေသည်။

“ပထမနှစ်ကြိမ်တုန်းက ငါတို့ဟာ အာသံဘုရင်
ချန္ဒရာကန္တဆင်းကို တွန်းလှန်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒီကွာခြားမှု
မှာပဲ ငါတို့စိတ်ဓာတ်ဟာ လေးဆမက တိုးမြင့်တက်ကြွ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

နေပြီလို့ ယုံကြည်ရမယ်”

မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ‘ရွေးလူ’ချည်း ဖြစ်သည်။ အဘက်ဘက်တွင်ပြည့်စုံကုံလုံသော စစ်သည် တော်ကောင်းချည်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်လည်း အိုးစား ရဲမက်ငယ်မှအစ၊ တပ်မှူးအလယ်၊ ဗိုလ်မှူးအဆုံးအလုံးစုံ သော သူရဲကောင်းတို့သည် သူ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နာခံကြမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်အရာ၌ ဆံချည်တစ်မျှင် အစွန်းအရွှေ့မထွက်။ တညီတညွတ်တည်း မိုးကောင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။

မိုးကောင်းတွင် အံ့ဩစရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို ကြုံရလေသည်။

၃

မိုးကောင်းတွင် တစ်ညဉ့်အိပ်တပ်ချပြီး နောက် တစ်နေ့နံနက်စောစော ဆက်ချီရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့တံ အတွင်း တပ်မင်း၊နားခံ၊စစ်ကဲများ စုံညီစုဝေးတိုင်ပင် နေကြချိန်မှာပင် ကင်းစောင့်ရဲမက်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အနီးသို့ကပ်၍ ပြောလာသည်။

“ဗိုလ်မင်း... တောင်စားစော်ဘွားဗိုလ် တစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်ကို တွေ့လိုကြောင်းခွင့်တောင်း နေပါတယ်”

“ဘယ်သူ...”

“ကချင်သိန်းပေါ တောင်စားစော်ဘွား ဗိုလ် တစ်ယောက်ပါ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကျွန်ုပ်တဲအပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ တပ်စခန်း တစ်ဘက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်ကား ရဲမက်တစ်ထောင် ခန့် တပ်ကြီးတစ်တပ်။ တပ်ရှေ့တွင် ဗိုလ်တစ်ဦး။

ကျွန်ုပ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ အသားလတ်လတ်၊ နှုတ် ခမ်းမွှေးကျင်စွယ်နှင့် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာရှိသည့် ထိုလူ က ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆန့်တန်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်... မိုးကောင်းအထက်၊ ကချင်သိန်းပေါ ဒေသက တောင်စားစော်ဘွားဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်နေမျိုး သိန်ပရာဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗိုလ်မင်းအကြောင်းကိုလဲ မဏိပူရ စစ်ပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိထားပါတယ်”

“ဗိုလ်မင်းကိစ္စက”

“မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလဦးစီးပြီး အာသံကို စစ်ချီ ကြမယ်လို့ သိထားပါတယ်။ ဒီနေ့မိုးကောင်းကိုရောက် မယ်လို့ သတင်းရတဲ့အတွက် ဆင်းတွေ့ပါတယ်။ကိစ္စက မင်းကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ လိုက်ပါပြီးအာသံစစ်ပွဲ မှာ အမှုတော်ထမ်းချင်လို့ပါပဲ ဗိုလ်မင်း၊ ကျုပ်မှာ အင်အားတစ်ထောင်ပါပါတယ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အစဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များမှာ အမိန့်တော်ဆင့်စာထုတ်ပြန်၍ ‘ရွေးလူ’ဖွဲ့ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ စစ်ချီကြောင်းတစ်နေရာ လမ်းခွတ်လပ်တွင် တွေ့လာရသောတပ်တစ်တပ်ကို လက်ခံရန်မှာမလွယ်ကူ သောကိစ္စ။

“ဗိုလ်မင်း... ကျုပ်ရဲ့ အသွေးအသားနဲ့တကွ ဟောဒီက ချင်းတောင်တန်းကြီးတွေကို သစ္စာပြုပြီးပြော ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အာသံစစ်မှာ ဝင်ချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်မင်းရဲ့ မင်းကြီးကို ပြောစမ်းပါ”

သူ့လေသံ၊ သူ့အသွင်များ၌ ပကတိရိုးသားပွင့် လင်းသော အဓိပ္ပာယ်ကို အတိုင်းသားတွေ့နေရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းအဖို့မူ ထိုတောင်စား စော်ဘွားကို နှစ်လိုသည် အမှန်ပင်။ သို့သော်... တိကျပြတ်သားစွာ ကွပ်ညှပ်စီမံလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့တပ်တွင် နောက်ထပ် အင်အားတစ်ထောင်ကို ဖြည့်သွင်းဖို့ အရေးမှာ...

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေခိုက်တွင် တောင်စားစော်ဘွား သည် သူ့တပ်မှူးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ တပ်မှူး ရောက်လာပြီးသူ့လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုလှမ်းပေးသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရွှေခွက်တစ်ခု။ ခွက်ထဲတွင် ရဲရဲနီသော အရည်များ။

“ဗိုလ်မင်း... ဒီခွက်ထဲက သွေးတွေဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ လက်မောင်သွေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလဲ...”

သူ့စကား အဆုံးမသတ်။ လျင်မြန်လွန်းသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရိပ်ကနဲသူ့ထံမှ ပေါ်လာသည်။ ခါးချပ်မှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ သူ့လက်ဖဝါး လက်သန်းအောက်ခြေကို ဓားဦးဖြင့် ထိုးစိုက်ကာ ထွက်ကျလာသော သွေးစက်များကို ရွှေခွက်တွင် ခံလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ထို့နောက် ဖော်ဘွားသည် ကြောက်မက်ဘွယ် ကျိန်စာများကို ရွတ်ဆိုကာ ရွှေခွက်ထဲမှ သွေးကိုသောက်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အလုံးစုံကို ရှင်းလင်းသဘောပေါက်သွားခဲ့ပေပြီ။ လက်မောင်းသွေးမက၊ လက်ဝါးသွေးကိုသောက်သော သွေးသောက်ကား သာမညမဟုတ်ချေတကား...။

“ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ.. ဗိုလ်မင်း”

သူ့ကို တဲထဲသို့ခေါ်ခဲ့သည်။ မင်းကြီးရှေ့သို့ ချက်ချင်းဝင်၍ ကျွန်ုပ်မဆိုင်းမတွ ပြောလိုက်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“မိုးကောင်းအထက်၊ ကချင်သိန်းပေါဒေသက၊
တောင်စားစော်ဘွား ဗိုလ်နေမျိုးသိန်းပရာဇာပါ။ သူ့
အင်အား တစ်ထောင်နဲ့ မင်းကြီးရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ
လိုက်ပါပြီး၊ အာသံစစ်ပွဲအမှုတော်ထမ်းလိုကြောင်း
တောင်းဆိုလာပါတယ်။ သွေးသောက် သစ္စာဆိုခဲ့ပါ
တယ်...”

မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍လှမ်း
ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တောင်စားစော်ဘွားကို ကြည့်
သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများ ကျွန်ုပ်ဆီပြန်ရောက်
လာသည်။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်အကြည့်ချင်း ထွင်းဖောက်
မတတ် ဆုံနေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများဆီမှ မေးခွန်းများ
ကို ကျွန်ုပ်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နက်ရှိုင်းစွာပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်ုပ်ပြောလိုသော စကားအနက်အရှိုင်းကိုသူ
နားလည်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ထားသည်။ အကြောင်း
မူ သူ့မျက်ဝန်းရိပ်များဆီက သဘောထားကိုလည်းကျွန်ုပ်
နားလည်သောကြောင့်ပင်။

ကြာမြင့်စွာသော အကြည့်ချင်းဆုံနေမှုကိုသူက
မျက်တောင်တစ်ချက် ပုတ်၍အဆုံးသတ်သည်။ သူ့
နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားလာသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

၁၃၀

“လက်ဝဲစစ်ကဲ ဗိုလ်ရာဇမင်းခေါင်တပ်နဲ့အတူ
လိုက်ပါစေ”

တောင်စားစော်ဘွား ဗိုလ်နေမျိုးသိန်းပရာဇာ
သည် ကျွန်ုပ်ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်၍ ညာဘက်
ရင်အုပ်အပေါ်သို့ နမ်းရှုပ်လေသည်။

၄

မိုးကောင်းမှတစ်ဆင့် ကချင်တောင်တန်းများ၊
ချင်းတောင်တန်းများ၊ နာဂတောင်တန်းများ...။

မြင့်မားလှသော တောင်တန်းကြီးများ၊ ထူထပ်
လှသော တောနက်ကြီးများကား တစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်ပြီး
တိုင်း နောက်တစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

ရိက္ခာအဖို့မူ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပါလာခဲ့သော
အကြော်၊အမဲ၊ထမင်းခြောက်အပြင် တောထဲတွင်တွေ့ရ
သမျှသော စားကောင်းသည့် သစ်ဥသစ်ဖုနှင့် တော
ကောင်များကိုပါ ရှာဖွေပစ်ခတ်စားသောက်နိုင်ကြသဖြင့်
မထောင်းသာလှ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ခရီးမှာ ရှေ့တိုးလေလေ၊ တောနက်လေလေ၊
တောင်မြင့်လေလေ ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့်ကား
လက်သန်းခန့်ရှိ တောခြင်ကြီးများနှင့် စရည်းအိုးခန့်
ကြီးမားသော ပျားအုံထက်မှ တောကြီးပျားများ၏
အန္တရာယ်ကား အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှာပင် အမိန့်တော်ဆင့်စာ၌ ကြပ်ကြပ်
မတ်မတ် ဖိဖိစီးစီးအမိန့်ပေးကာ သူ လူရွေးခဲ့သည့်
အဓိပ္ပာယ် ကိုပို၍ သဘောပေါက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူအားလုံးမှာ ဆန်ခါတင်လက်ရွေး
အမာခံများချည်းဖြစ်ပေရာ အန္တရာယ်မှန်သမျှကို ကြံကြံ
ခံနိုင်ကြသည်။ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း အသွေးအသားနှင့်
မဟုတ်မူဘဲ သံတွေသံခဲဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့်အလား
အနာအဖျား အထိအခိုက် တစ်ချက်ကလေးမျှ မရှိ။
ပကတိ မာကျောသန်စွမ်းလှချေသည်။

စစ်ချီကြောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အပင်ပန်း၊
အဆင်းရဲဆုံးကား သူ့အမိန့်ဖြင့် ‘ဖောင်ပန်လှေတက်’များ
ဆောက်လုပ်ကြရခြင်းပေတည်း။ ဖောင်ပန်လှေတက်များ
ကို တပ်ဖွဲ့အလှည့်ကျ ဆောက်လုပ်ကြရသည်။ သစ်လုံးဖောင်
တစ်ဘက်တစ်ချက်စီရုံသည့် တိုက်လှေအသွင်လှေများကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဆောက်ရာသို့ သူကိုယ်တိုင် လှည့်လည်ကြီးကြပ်သည်။

ထိုလှေများကို ဆင်များပေါ်တင်ခြင်း၊ ဖောင်ပန်
လှေတက်သယ်လာသော ဆင်များကို တောကြီး
တောင်ကြီးထဲတွင် မောင်းနှင်ချွန်းကိုင်ရခြင်းများမှာ
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သယ်ဆောင်ခဲ့၊
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖောင်ပန်လှေတက်များနှင့်အတူ
ရုရဟတ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သောကြောင့်သာ အမှန်တကယ်
ဖြစ်ရပ်ပေတည်းဟု ယုံကြည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားသူတစ်ယောက်က ဤမျှမြင့်မားသီခေါင်
သော တောင်တန်းအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကို
ဖောင်ပန်လှေတက်တင်သည့် ဆင့်များဖြင့် ဖြတ်ကျော်
ကူးရောက်ခဲ့ပါသည်ဟုဆိုလာလျှင် ထိုသို့ပြောလာသူသည်
မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ကျွန်ုပ်ယုံမည်
မဟုတ်။

သို့နှင့်အမျှပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော စစ်ချီ
လမ်းကြောင်းကြီးကိုချီ၍ ရုရဟတ်မြို့အစွန်တောအုပ်
‘နော်ဂေါင်း’မြစ်အနီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ ရောက်ရှိ
တပ်စွဲခဲ့ကြသည်။

တပ်စွဲစခန်းချသည့်နေ့မှာ တပေါင်းလပြည့်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ကျော် သုံးရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည့်နေ့မှာ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ဆယ့်တစ်ရက်။ စစ်ချီကာလမှာ တစ်လပင်မပြည့်။

လက်ယာစစ်ကဲကြီး၊ နတ်စုလက်ဝဲဗိုလ်နေမျိုး မင်းလှသူရိန်က နော်ဂေါင်းမြစ်ကမ်းခြေသို့ ခြေတင်မိလျှင် တင်မိချင်းမှာပင် တအံ့တဩ ရေရွတ်လေသည်။

“အလိုလေး၊ ကျုပ်တို့ရဟတ်ကို ရောက်လာကြပြီ။ တောတောင်အထပ်ထပ်၊ ရာသီကြမ်း၊ ခရီးကြမ်း၊ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ဖြတ်ပြီး ကျုပ်တို့ရောက်လာကြပါပကော၊ ကြည့်စမ်း၊ တပ်ချီချိန်ဟာ တစ်လတောင် မပြည့်ပါလား၊ မယုံနိုင်စရာပါလားဟေ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကြိမ်တုန်းက လေးလ...လေးလ ကြာခဲ့တယ်၊ အခုကြည့်စမ်း၊ တစ်လတည်းနဲ့ရောက်လာကြပြီ၊ မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလဟာ တန်တော့ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်ဘီလူးစစ်သည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

နော်ဂေါင်းမြစ်ကမ်းခြေတွင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်စွဲပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် စစ်ထိုးသည်။ ရန်သူအာသံဘုရင်သည် အင်အားသုံးသောင်းကျော်ဖြင့် ဆီး၍ခုခံလေသည်။

သို့သော် သူ့အစီအရင်ဖြင့် စစ်ကြောင်းသုံး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ကြောင်းဖြန့်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ကြသည်ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲ
ကာလမှာ ဘာမှမကြာလိုက်။ ချန္တရာကန္တဆင်း၏ကုလား
စစ်ဗာရီနှစ်သောင်းကျော် အတုံးအရုံး ကျဆုံးလေသည်။

ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ
ရောက်လာခြင်းကပင် ရန်သူ့အပေါ် စိတ်ဓာတ်အရာ
ကျွန်ုပ်တို့က ကြိုတင်အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

စစ်ဗာရီသေနတ်သမားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို
ပစ်ခတ်နေကြသော်လည်းသူတို့၏ရန်သူမှ ဟုတ်ပါလေစ
ဟု ထင်နေကြဟန်ရှိသည်။

တိုက်ပွဲသုံးရက်အပြီးတွင် ချန္တရာကန္တဆင်းနှင့်
သူ့တပ်များသည် နော်ဂေါင်းမြစ်ကြောင်း၊ ယမုံနာမြစ်
ကြောင်းအတိုင်းလှေများဖြင့် စုန်ဆင်းထွက်ပြေကြသည်။
သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က လက်ဦးမှုရယူထားခဲ့ကြပြီ။

ဆင်များဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ တင်ဆောင်လာခဲ့
သော ဖောင်ပန်လှေတက်များ၏ အသုံးဝင်ပုံကို ယခုမှ
သိကြရတော့သည်။ မြစ်ညာမြစ်အောက်များတွင် သူ့
အမိန့်အတိုင်း သူညွှန်ပြသည့် နေရာများအတွင်းအသင့်
ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖောင်ပန်လှေတက်
များကို ရန်သူတို့ မလွန်မြောက်နိုင်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ကစဉ်ကလျား စုန်ပြေကြသော ရန်သူ့လှေများ
ကို ကျွန်ုပ်တို့က တိုက်ခိုက်နှစ်မြုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဤလှေတိုက်ပွဲတွင် ထူးထူးခြားခြားအစွမ်းပြခဲ့
သူကား မယုံနိုင်စရာ တောင်တန်းသားစစ်သည်ဖြစ်သော
တောင်စားစော်ဘွား ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသိန်ပရာဇာ
ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်နေမျိုးသိန်ပရာဇာသည် ကြီးမားလှသော
သူ့ဒူးလေးကြီးကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်ကာ ရန်သူ့လှေ
နောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်တိုက်သည်။ သူ့လှေဦးသည်
တစ်ခါတစ်ရံ ရန်သူ့လှေပွဲပေါ်သို့ မေးတင်လုနီးအထိသူ
အနီးကပ်တိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရန်သူ့လှေနောက်သို့
သူ မြစ်ကမ်းပေါ်မှ မြင်းနှင့် အမိလိုက်ပြီးရန်သူများကို
ချေမှုန်းခဲ့သည်။

ဒူးလေးကြီးကိုထမ်း၍ ပြန်လာသော သူက
စစ်သွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးကြီးများကိုတဖျပ်
ဖျပ် ပုတ်ခတ်ကာ ပြောလေသည်။

“ဖောင်ပန်လှေတက်တွေလုပ်ပြီး ဆင်နဲ့
ခက်ခက်ခဲခဲ တင်လာကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီး
မဟာဗန္ဓုလရဲ့ သေနင်္ဂကို ကျုပ်ရိပ်စားမိခဲ့တယ်ဗျ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ပြီးခဲ့တဲ့ အာသံစစ်ပွဲနှစ်ကြိမ်တုန်းက သင်းတို့ဟာ နော်ဂေါင်းနဲ့ ယမုံနာမြစ်ကြောင်းအတိုင်းလှေလှင်တွေနဲ့ အချိန်မီစုန်ဆင်း ထွက်ပြေခဲ့ကြတယ်လို့ ကျုပ်သိထားခဲ့ တယ်လေ။ အခုတော့ ဒီအကောင်တွေ လွတ်လမ်းမရှိ တော့ဘူး။ တောက်...ဒါပေမယ့် ဟို သစ္စာဖောက် စော်ဘွား လွတ်သွားတာတော့ ဆိုးသဗျာ”

ချန္ဒရာကန္တဆင်းသည် ဂျီဟတ်မြို့သို့ ထွက်ပြေး သွားခဲ့ပေသည်။ ဂျီဟတ်သည် ကချာနယ်ထဲတွင်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ကချာနယ်ကားရန်လိုသူဗြိတိသျှ၏ နိုင်ငံချဲ့ရေး လက်တံရှည်ကိုဆန့်၍ ဖမ်းဆုပ်ရန်ကြိုးစား နေသည့်နယ်။

ချန္ဒရာကန္တဆင်းကို ကချာနယ်အထဲ လိုက်ဖမ်း သောကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးလက်ဝဲသီဟနော်ရထာ၏ တပ်များနှင့် ဗြိတိသျှတပ်တို့ မသင့်မတင့် ဖြစ်ခဲ့ကြသေး သည်။ သို့သော် တိုက်ပွဲမဖြစ်ခဲ့။

ချန္ဒရာကန္တဆင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ထံအပ်ရန် တောင်းဆိုလိုက်သော်လည်း ဗြိတိသျှတို့က ငြင်းဆန်သည်။ ဗြိတိသျှတို့အပေါ် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ မုန်းတီးမှုမှာပို၍ သာ ကြီးထွားလာတော့သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

မည်သို့ဆိုစေ။ အာသံ၌ ဗန်းမော်မြို့စား သီရိ
 အတုလရတနာဒေဝီ၏ မောင်အရင်းဖြစ်သော သီရိစန္ဒရ
 သီဟဇော်ရဟိန်ဘွဲ့မည်ရ ဂျိုဂျက်ဝါဆင်းကို နန်းတင်
 နိုင်ခဲ့သည်။ အာသံပြည်အေးချမ်းပိပြားရေးအတွက်မူ
 ဗိုလ်မှူး မဟာသီလဝကို အစောင့်အနေအဖြစ် နေခဲ့ရန်
 မင်းကြီးက အမိန့်ချလိုက်သည်။ မဏိပူရတုန်းကလိုကျွန်ုပ်
 နေရစ်ခဲ့စရာမလိုတော့။

အာသံမှတပ်သိမ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ
 နိုင်ငံတော်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မိုးကောင်းသို့ရောက်သော
 အခါ တောင်စားစော်ဘွား ဗိုလ်နေမျိုးသိန်ပရာဇာနှင့်
 လူချင်းတပ်ချင်း ခွဲခွာကြရလေသည်။

တောင်စားစော်ဘွားနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ညီအစ်ကို
 တမျှ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြပေပြီ။ သူကကျွန်ုပ်ကို ပွေ
 ဖက်လျက် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ပြောရှာသည်။

“အရေးတော်တစ်ခုခု ပေါ်ပြီဆိုတိုင်း ကျုပ်ကို
 ဆင့်ခေါ်ဖို့ ခင်ဗျားရဲ့ဗိုလ်ချုပ်ကို ပြောပေးပါဗျာ၊အမိန့်
 တော်စာ ရရချင်း ကျုပ်နေပြည်တော်ကို အမြန်ဆုံး
 လာခဲ့ပါမယ်”

မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလကလည်း သူ့ကို လက်ရုံး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

စွမ်းထက်သူ။ အကြောက်အရွံ့ အလျှင်းကင်းသူအဖြစ် သဘောတကျရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က ပြောဆိုဖျောင်းဖျ ရလေသည်။

“သွေးသောက်ရေ... အရေးကြုံရင် မိုး ကောင်းကိုသာ တက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် နှုတ်ဆက်လေသောသူ့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်လည်း ရင်ထဲမှာ ဆို့လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နှုတ်ဆက်နေသည့်နေရာသို့ သူ ရောက်လာသည်။

စော်ဘွားက ဒူးထောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော် လည်း သူက ပခုံးကိုဆွဲထူကာ သူထုံးစံအတိုင်းအေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ပြောလေသည်။

“ဗိုလ်နေမျိုးသိန်ပရာဇာ၊ အာသံစစ်မှာခင်ဗျား ပွဲကောင်းရခဲ့ကြောင်း မင်းတရားကို ကျုပ် သံတော်ဦး တင်ပေးမယ်”

တောင်စားစော်ဘွားက ဝေသီသော မျက်လုံး များဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ပြန်ပြောသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုနဲ့နောက်ထပ်ပွဲ တွေ ရဖို့အတွက်ကို ကျွန်တော်ပိုပြီးမျှော်လင့်ပါရစေ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းပြီ။ ဟောဒီက ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော် ထံက တစ်ဆင့်ရောက်လာမယ့် အမိန့်တော်ဆင့်စာကိုသာ စောင့်နေပေတော့”

“အို...နားခစစ်ကဲကြီးလား၊ သူဆိုလျှင်တော့ သူ့ဆီကတစ်ဆင့်လာမယ့် အမိန့်တော်ဆင့်စာတင်မက သူကိုယ်တိုင်ပါ မိုးကောင်းကိုရောက်အောင် လာပါလို့ ကျွန်တော်ဖိတ်ကြားနေပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

စော်ဘွား၏လေသံနှင့် အမှုအရာမှာ စစ်ပွဲဝင် ဗိုလ်မင်းနှင့်မတူဘဲ ပကတိလူပျိုရွယ် ဟန်ပေါက်သွား သဖြင့် သူ မရယ်စဖူးရယ်လေသည်။

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ၊ တစ်နေ့နေ့ကျလျှင် တော့ သူ့ကို မိုးကောင်းအရောက် လွတ်လိုက်ပါမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား တောင်စားစော်ဘွား”

“ဟာ...ကျွန်တော့် လက်အစုံကို ဟောဒီ တောင်တန်းကြီးအပေါ် ဆန့်တန်းပြီး ဖွင့်ကြိုမှာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်...”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မိ ကြသည်။ ရယ်ရင်းဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင်အတွေး တစ်ခုဝင်လာနေသည်။ အတွေးဆန္ဒတစ်ခု...၊ ဆန္ဒ

တစ်ခု...။

ချစ်ခင်လေးစားဖွယ်ကောင်းသော ဤကချင်
သိန်းပေါဒေသရှိတောင်စားစော်ဘွား နေမျိုးသိန်ပရာဇာ
ရှိရာ မိုးကောင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာချင်သည့်ဆန္ဒ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့
မိုးကောင်းသို့ ရောက်ရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေ
မိလေသည်။

အခန်း (၆)

၁

မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလသည် သူ့ဇနီးရှင်မင်းဘူးနှင့် တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်ကျန်ကြီးတို့ကို နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာမူ သူ့မိသားစုနှင့်အတူ သူ့ဆီမှာသာ အိမ်သားအဖြစ်နေလိုက်သည်။

အာသံစစ်မှ ပြန်လာပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် ဘကြီးတော်ဘုရားက ချီးမြှင့်သနားတော်မူသော ဘွဲ့အဆောင်အယောင်သစ်တစ်ခုကို ထိုက်တန်စွာရရှိခဲ့သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အဂ္ဂမဟာသေနာပတိဘွဲ့ဖြင့် သူသည် ‘ဝန်ကြီး’
အရာကို ရခဲ့ပေပြီ။

ရွှေနန်းတော်ကို ဝန်းရံလျက်ရှိကြကုန်သော
ဝန်ကြီးစံအိမ်တော်များအနက် ခေါင်ငါးဆက်ရှိသည့်
တစ်ခုသောစံအိမ်တော်ထက်တွင် သူသည်အဆောင်
အယောင်၊ အခမ်းအနားပြည့်စုံစွာ စံမြန်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။
ဝန်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ် မင်းတရား၏အတွင်းတော်သို့ဝင်၍
စစ်မှုရေးရာများကို တိုက်ရိုက်အကြံပေးနိုင်သော အခွင့်
အာဏာကိုလည်း ရရှိခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း ဗိုလ်မှူးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
သို့သော် လက်တွေ့အမှုတော်ထမ်းရသည်မှာ ‘ဝန်ကြီး’
အဂ္ဂမဟာသေနာပတိ မဟာဗန္ဓုလ’၏ လက်ရုံးလူယုံ
တော် စစ်မှူးဖြစ်လေသည်။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်သောအခါမှ မကွဲကွာ
နိုင်တော့သော အခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးငယ်များဘဝက အရိုက်
အရာ အဆင့်ချင်း အတူတူရှိခဲ့သော်လည်း သူ၏ပြည့်ဝ
သော အရည်အသွေးများကြောင့် သူသည် အဆင့်ဆင့်
ရာထူးတိုးတက်ခဲ့သည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

အရည်အသွေးပေါ်တည်မှီ၍ ထိုက်သင့်သောရာထူးကို ရခဲ့သည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် သူသည် အမြဲတစေ ကျွန်ုပ်ထက်အရာ ခပ်သိမ်းတွင် ‘ချွန်’သောသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏လက် အောက်တွင် အမှုထမ်းဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်လုံးဝနှစ်သက် သဘောကျမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မင်းကြီးသည် တစ်ချိန် တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ရောင်းရင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် လည်း အတိုင်းမသိကြည်နူးမိ၏။

ဝန်ကြီးအရာကို ရသည့်နေ့မှစ၍ သူ့မှာ ကိုယ် ပိုင် အားချိန်ဟူ၍ မရှိတော့သလောက်ပင် ကြီးမားသော အမှုတော်ကို ထမ်းခဲ့ရသည်။ ရွှေနန်းတော်မှ စစ်ရေး အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် ညီလာခံဆင့်ခေါ်ချိန်မှာ လည်း အချိန်သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိတော့။ သူ့မှာ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရ၊ ညီလာခံတက်ရ၊ တပ်မများ အတွက် စီမံခန့်ခွဲရနှင့် အနားယူချိန်ပင် မရတော့ပေ။ သို့သော် သူ့အသွင်မှာမူ မဟာသမုဒ္ဒရာတို့မည်သည် မည်မျှပင် ခပ်ယူသော်ငြားလည်း လျော့နည်းယိုယွင်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သွားသည်ဟု မရှိသလို နွမ်းနယ်ပင်ပန်းခြင်း အလျှင်း
မတွေ့ရ။ အမြဲတစေ တက်ကြွနိုးကြားနေချေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူနှင့်လက်ပွန်းတတီး
နေလာရသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း အရည်အသွေး
တိုးမြင့်လာပေသည်။ နေ၏အလင်းနှင့် အပူငွေ့ကို
သောက်သုံး၍ ကောင်းစွာခိုင်ဖီးကြီးထွားလာသော
ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် အလားတူသည်ဟု ဆိုရတော့မည်။

သူ့တန်ခိုးသတ္တိများက ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်
အတွင်းသို့ ကူပျံ့စီးဆင်းလာကြသည်။

နေရာများစွာတွင် သူ့အတွေး၊ သူ့အယူအဆ၏
ထက်ဝက်မျှသော အစိတ်အပိုင်းအထိ ကျွန်ုပ်လည်း
တွေးတော ဆင်ခြင်တတ်လာသည်။

မြဝတီဝန်ကြီးမဟာသီဟသူရက သူ့ကို လပြည့်
ဝန်းဟု တင်စား၍ ကျွန်ုပ်ကို ဓူဝံကြယ်ဟု ပမာတင်စား
ပြောဆိုဖူး၏။

တေးကဗျာလင်္ကာ၌ကျွမ်းကျင်လှသော ဝန်ကြီး
မဟာသီဟသူရ၏ ပမာပုံခိုင်းနှိုင်းယှဉ်ပြချက်ကို ကျွန်ုပ်
များစွာ သဘောကျမိလေသည်။

သို့သော်...လပြည့်ဝန်း၊ ဓူဝံကြယ်နှင့် အခြား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

၁၄၆

ကြယ်နက္ခတ်များသည် အပြောကျယ်သော ကောင်းကင်
တစ်ခွင်၌ လွတ်လပ်မြူးပျော်စွာ မလင်းချင်းနိုင်ကြောင်း၊
ထိုလပြည့်ဝန်းနှင့် ကြယ်နက္ခတ်တို့အပေါ်သို့ မည်းညစ်
သော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတို့က အထပ်ထပ်၊ အလွှာလွှာ
ဆို့ဆိုင်းအုပ်မိုးလာကြကြောင်းကို ကန့်ပ်ကြုံခဲ့ရတော့
သည်။

J

ထိုည၌သည် ကျွန်ုပ်၏အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ
တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သော ည၌ဖြစ်သည်။

စံအိမ်တော်သို့ သူည၌နက်မှ ပြန်ရောက်သည်။

သူ့ဇနီး ရှင်မင်းဘူးမှာ ဘုရားဆောင်ဝင်၍
အဓိဋ္ဌာန် ပုတီစိပ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့သားငယ် မောင်
ကျန်းကြီးကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ချော့သိပ်၍ စက်ရာ
သို့ ပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ရွှေနန်းတောင်မှ အခေါ်ရှိသည်ဆိုပြီး သူ
ညနေစောင်းကတည်းက စံအိမ်မှထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ
ပြန်ရောက်ချိန်တွင် နေပြည်တော်သည် အိပ်မောကျ
နေပေပြီ။

ဝင်းမှူးနှင့် အိပ်ဖန်မှူးတို့ လာပြောသဖြင့်ကျွန်ုပ်
စံအိမ်တော် ဝင်းတံခါးအထိထွက်၍ သူ့ကိုကြိုသည်။

မီးရောင်အောက်တွင် သူနှင့်အခြားလူနှစ်ဦးကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်ရင်းနှီးပြီးသား မြဝတီ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကို မူ ကျွန်ုပ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးချေ။ သို့သော် အဆောင် အယောင်မှာ မြို့ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် လေသည်။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို သူက...စံအိမ်တော် အတွင်းထိခေါ်လာခဲ့သည်။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာရှိကြသဖြင့် အရေး ကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်သည်။

ကညင်ဆီမီးတိုင်များအားလုံးကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ထွန်းညှိလိုက်သောကြောင့် ခန့်မဆောင် အတွင်း အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရရှိသွားသည်။ သူတို့ သုံးဦးစလုံး ရွှေရေးချစားပွဲတွင် သုံးပွင့်ဆိုင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည်။

“ကိုရင်လဲထိုင်ပါ”

သူကပြောသဖြင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဘက်ထိပ်ခုံတွင် ကျွန်ုပ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အားလုံး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ထိုင်မိကြအပြီးတွင် သူက နက်ရှိုင်းသောအသံဖြင့်စပြော
လာသည်။

“မင်းကြီး မဟာကျော်စွာက စပြောပါ။ မင်းကြီး
နောက်ဆုံးပို့လိုက်တဲ့ သဝဏ်ကို အပြည့်အစုံသိချင်တယ်”

မြို့ဝန် အဆောင်အယောင်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်ုပ်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မင်းကြီးမဟာကျော်စွာဟူသော
ဘွဲ့ရမြို့ဝန်၏အမည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားဖူးနေသည်။ ညိုသော
အသားအရောင်ရှိပြီး အရပ်အမောင်း မြင့်မားလှသူ
ဖြစ်သည်။

ထိုသူက...

“ကျုပ် စာနှစ်စောင်ပို့ခဲ့တယ်။ ဒုတိယစာကိုပဲ
ပြောတော့မယ်။ ဒုတိယစာက အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ဆီ
တိုက်ရိုက်ပို့ခဲ့တာပဲ...”

သူ့စကားသံမှာ ဝဲနေသည်။

ဝဲသောအသံကို ကြားလိုက်ရမှပင် သူသည်
အလွန်တိကျပြတ်သား တင်းမာသူဟု နာမည်ကြီးသော
ဓညဝတီမြို့ဝန် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အဖြေရသွား
လေသည်။

ဓညဝတီမြို့ဝန်၊ မြဝတီဝန်ကြီးတို့နှင့် ညဉ့်နက်

သန်းခေါင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည် ဆိုကတည်းက
သည်အရေးသည် ရခိုင်အရေး။ သို့ဆိုလျှင် သည်အရေး
သည် ဗြိတိသျှအရေး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း
ဆက်စပ် နားလည်လိုက်ပေတော့သည်။

ဥပဓိကမြို့ဝန်က အံ့ကြိတ်လျက်ဆိုလေသည်။

“ရှင်မဖြူကျွန်းကို ခံတပ်ပြင်ဆောက်ရင် ဒက္ကား
မြို့၊ မူရှီဒါဘတ်မြို့တွေကို ကျုပ်တို့ တိုက်ယူရလိမ့်မယ်
ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဒီမြို့တွေဟာ ရှေးမူလကတည်းက ရခိုင်
ဘုရင်တွေပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း ဒီဒေသတွေမှာ ရခိုင်စေတီ
ပုထိုးတွေ ရှိနေကြောင်း ဘုရင်ခံချုပ်ဆီကို ကျုပ်စာပို့
လိုက်တယ်”

“သူ့ဆီက အကြောင်းပြန်ချက်က...”

ဥပဓိကမြို့ဝန်ကြီးက မေးသည်။

“သူတို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားကြတာပေါ့ဝန်ကြီး၊
လော့ဒ်ဟမ်းဟတ်က ရန်ဂပူနဲ့စီလဟတ်မှာရှိတဲ့ စစ်တပ်
တွေကို အင်အားထပ်ဖြည့်ပြီး တပ်လှန့်ထားစေလိုက်
တယ်လေ”

“သင်းတို့ မျက်နှာဖြူဗိုလ်မှူးကြီး မက်ခရီဦးစီး
လာတဲ့ တပ်မကြီးဆိုတာကကော”

မြဝတီဝန်ကြီး၏မေးခွန်းကို ခညဝတီမြို့ဝန်က ခေါင်းယမ်း၍ ဖြေပြန်သည်။

“ဘုရင်ခံချုပ်ဆီ ကျုပ်သဝဏ်ပို့လိုက်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ တပ်မကြီးချီဖို့အမိန့်ကို သူတို့ဘာသာသူတို့ ပြန်ရုတ်သိမ်းပြီး စစ်တကောင်းမှာပဲ စစ်ဗာရီတပ်စွယ် တစ်ခု ချထားလိုက်ကြတယ်”

“ရှင်မဖြူကျွန်းပေါ်မှာကော မြို့ဝန်မင်း”

“ကျုပ်တို့တပ်တွေစွဲထားတုန်းပဲ၊ တပ်ဆက်စွဲ ထားရမလား၊ ပြန်နုတ်မလား သိချင်လို့ မင်းတရားဆီ အမိန့်တော်ယူဖို့ ကျုပ်လာတာ၊ ဒီည ညီလာခံမှာဒီအရေး မပြတ်သားသေးတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေ တယ်”

ခညဝတီမြို့ဝန်ကား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အကယ်၍ ရွှေနန်းတော်က သူ့အား အရေးအရာကုန်သာ လွှဲအပ် ပါက အိန္ဒိယအထိ ချီတက်တိုက်ခိုက်မည့်သူမျိုးဖြစ်သည်။

“လော့ဒ်အမ်းဟတ်ကကော ယုံကြည်နိုင်စရာ ရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား မြို့ဝန်မင်း” မြို့ဝန်မင်းက စားပွဲကိုလက်ဝါးဖြင့်ခပ်ပြင်း

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ပြင်းပုတ်၍...

“ဟာ... ဒီမျက်နှာဖြူတွေကို တစ်ယောက်မှ ကျုပ်မယုံဘူးမင်းကြီး၊ သူတို့ဟာ အမိန့်အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြတာပဲ၊ သူတို့ဟာ ရူးသွပ်နေကြတဲ့ စစ်မိစ္ဆာကောင်တွေ”

ဤတွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏အသံက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဗြိတိသျှတွေဟာ ရူးသွပ်နေသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပရမ်းပတာ အမိန့်တွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးထုတ်နေတာ လဲမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက် လမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာရင်းနဲ့ ဒီလမ်းပေါ် မှာ ကျုပ်တို့စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးကို ထုတ်သုံးနေကြတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် လော့ဒ်အမ်းဟတ်က သူ့လူတက် ခနတ်မြို့ တာဝန်ခံဗိုလ်ကို ဘာကြောင့်ရာထူးက ထုတ် ပစ်လိုက်သလဲ မင်းကြီး။ ပြီးတော့ စစ်တကောင်းအရေး ပိုင်ကိုလဲ ကျုပ်တို့အကြောင်း မကောင်းသတင်း တမင် လုပ်ကြံပြီး ပို့တယ်ဆိုပြီး၊ သတိပေးတာကကောသူတို့ဟာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အထက်အောက် အရာရှိအချင်းချင်းတွေကြားမှာပဲ မညီ
မညွတ်နဲ့ ရှုပ်ထွေးနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဥညဝတီမြို့ဝန်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်နေ
လေသည်။ မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလက စားပွဲပေါ်သို့ လက်
နှစ်ဖက်ကို တင်ပြီး -

“ကျုပ်တို့ ဒီရှင်မဖြူကျွန်းအရေးကို မူလကနီးက
စပြီး ပြန်သုံးသပ်ကြရအောင်”

ရှင်မဖြူကျွန်းအရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်
သိထားပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ယခုလို သူ့ထံမှအသေး
စိတ် မကြားရသေးသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ဒေါသ၊ တက်ကြွခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်း
စသော ဝေဒနာ ခံစားမှုများ မပါသည့်လေသံဖြင့် သူ
အေးဆေးစွာ စတင် ပြောဆိုလေသည်။

“ရှင်မဖြူကျွန်းဟာ စစ်တကောင်းနဲ့နတ်မြဝကြား
မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အားလုံး သိပြီးသား။ မြေပုံချပ်
ကိုပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်မဖြူကျွန်းဟာ နတ်မြစ်
ဝနယ်မှာ တည်တယ်။ သို့သော် နတ်မြစ်ဝဟာ စစ်တ
ကောင်းနယ်ထဲမှာပါတယ်။ စစ်တကောင်းနယ်က သူတို့
ပိုင်နက်ဖြစ်လို့ ရှင်မဖြူကျွန်းကိုလည်း သူတို့ပိုင်တယ်လို့

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဗြိတိသျှတွေက ကောက်ချက်ဆွဲပြတယ်။ ဟုတ်လား”
သူ့စကား၌ သဘောညီဟန်ဖြင့် အားလုံး ငြိမ်
သက်နေကြသည်။

“စင်စစ်မတော့ ရှေးအတီတေကတည်းကရှင်
မဖြူကျွန်းဟာ ရခိုင်ဘုရင်တွေရဲ့ အာဏာစက်အောက်မှာ
ရှိတဲ့ ပိုင်နက်ဒေသပဲ။ ရခိုင်ပြည်ဟာ ဗမာပြည်နဲ့ နှစ်
ပြည့်တစ်ပြည် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်၊ ထီးဖြူဘုန်းရိပ်
တစ်ခုတည်းအောက်မှာ အတူတကွရှိကြတာမို့၊ ရှင်မဖြူ
ကျွန်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ဒေသဆိုတာ ထင်ရှားပြီးဖြစ်တယ်။
ဒါကိုသိလျက်နဲ့ သူတို့က သူတို့ပိုင်တယ်လို့ ဇွတ်အဓမ္မ
ဝင်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် နှစ်ဆယ်တုန်း
ကဆိုလား၊ ရှင်မဖြူကျွန်းကို သူတို့က ဂရန်မြေအဖြစ်
အငှားချပေးဖူးသတဲ့”

မြဝတီဝန်ကြီးက ဝင်ထောက်လေသည်။ သူက
ခေါင်းညိတ်၍...

“ဒါဟာရမည်ရှာ ယိုးမည်ဖွဲ့တဲ့ စကားအသေး
အဖွဲ့ပဲကိုစ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူတို့
တပို့တွဲလထဲမှာ ကျွန်းပေါ် တက်သိမ်းလိုက်တယ်

မဟုတ်လား”

“မင်းတရားအမိန့်တော်အရ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ဆီကို သူတို့တပ်တွေ ကျွန်းပေါ်ကဖယ်ပေးဖို့ ကျုပ် ကန့်ကွက်ငြင်းဆိုစာတစ်စောင် ရေးပို့ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကင်းတပ်ကို ရွှေ့မပေးလို့ အင်အားတစ်ထောင် နဲ့သင်းတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ခဲ့ရပြီကော၊ ဒီစစ်ပွဲကို မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလကိုယ်တိုင် သေနင်္ဂ စီမံရေးဆွဲ စေလွှတ်လိုက်တာကော”

ညောင်တီမြို့ဝန်မှာ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် စကား အထစ်ထစ်၊ အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ သူကမြို့ဝန်ကို စူးရှစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မြို့ဝန်မင်း... ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး ကျုပ်တို့ စဉ်းစားပြောဆိုကြရအောင်”

သူ့သတိပေးသံ၌ တန်ခိုးအင်အား အပြည့်အဝ ပါလေသောကြောင့် မြို့ဝန်သည် ဆူပွက်နေသော သူ့ ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းရန် သတိတရကြိုးစားနေလေသည်။

“စစ်ရေးဆိုင်ရာဗျူဟာအရ ကျုပ်တို့ကြည့်ကြရ အောင်၊ ကိုစရော မြို့ဝန်မင်းပါ မြင်ယောင်ကြည့်ကြပါ၊ ရှင်မဖြူကျွန်းဟာ ရခိုင်ပြည်ရဲ့ မျက်နှာစာတံခါးပေါက်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်နေပြီး ကချာနယ်က နောက်ဖေးပေါက်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့အရေးထားစရာ တံခါးနှစ်ပေါက်ရှိနေတယ်၊ ကချာနယ်ကိုလဲ ကျုပ်တို့သတိလွတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မြိတိသျှ ဟာ ကချာနယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ရှင်မဖြူကျွန်းကိုပဲ သူတို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြုပြီး ထိပါးနိုင်တယ်။ ရှင်မဖြူကျွန်းဟာ ရခိုင်ပြည်ရဲ့ တံခါးပေါက်ဖြစ်သလို ရခိုင်ပြည်ဟာလဲ ကျုပ်တို့နိုင်ငံ တော်ရဲ့ တံခါးပေါက်ဖြစ်တယ်၊ ဒီတံခါးပေါက်အထိ ချဉ်းကပ်ဝင်နိုင်စရာ လမ်းဟာ ရေလမ်းရေကြောင်းပဲ”

သူ့စကား တိကျရှင်းလင်းလှဘိခြင်း။

“မြို့ဝန်မင်း...အခု သူတို့ဆီက တုံ့ပြန်ချက် တွေကို တစ်ခုစီ ပြန်ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့မရှိခိုက် ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်နှစ်လက်ပါတဲ့ တပ်ဖွဲ့နှစ်ခုလွတ်ပြီး တက်သိမ်းတယ်၊ နယ်နမိတ်အရေး ဆွေးနွေးပွဲမှာ ခင်ဗျားလွတ်လိုက်တဲ့ စစ်သံများက ကျွန်း ကိုကြားနေဒေသထားဖို့ ပြောပေမယ့် ကြားနေဒေသ မထားနိုင်ဘူးလို့ သူတို့က ငြင်းဆိုတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြာသိုလထဲတုန်းက ခင်ဗျားတပ်တွေ ကျွန်းပေါ်တက်သိမ်း ပြီး ဒေါင်းအလံစိုက်လိုက်ချိန်မှာ စစ်တစ်ကောင်းမြို့ဝန်က

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးပါရစေလို့ စကားကမ်းပြန်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျွန်းရဲ့အရှေ့မြောက်ဘက် ပင်လယ်ထဲမှာ စစ်သင်္ဘော အမြောက်တပ်သင်္ဘောတွေနဲ့သူတို့နေရာယူ ပြန်တယ်။ ဒီလိုတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အမျိုးမျိုးရှုပ်ထွေးနေ တဲ့ အပြုအမူတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်အမ်းဟတ်ရယ်၊ စစ်တကောင်းမြို့ဝန်ရယ်၊ သူတို့ သေနာပတိချုပ် အက်ဒဝမ်ပေးဂျက်ရယ် သူတို့သုံးဦးစလုံး ရဲ့ အကြံအစည်ဟာ တစ်ခုတည်းဖြစ်တယ်”

“ကျုပ်တို့ကို တိုက်ချင်လို့...ဒါပဲ”

မြဝတီဝန်ကြီးက လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

“မှန်တယ်၊ သေနာပတိချုပ် အက်ဒဝမ်ပေးဂျက် ရဲ့ နေရာကနေ ကျုပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တယ်။ ဗမာပြည် ကိုတိုက်ဖို့ ကြည်းကြောင်းချီမယ်ဆိုယင် တောတောင် ချောင်းမြောင်း၊ အင်းအိုင်ထူတဲ့ ဒေသဖြစ်တဲ့အတွက် ကြည်းကြောင်းချီတက်ရေးဟာ အရှုံးကိုဖိတ်ခေါ်တာပဲ။ အဓိကနဲ့ တစ်ခုတည်းသော စစ်ဆင်နွှဲရေးလမ်းကြောင်း ဟာ ရေကြောင်းပဲ။ ဒီလိုပဲအဖြေထွက်တယ်။ သင်းတို့ဟာ ဖရန်စစ်တွေအပေါ်မှာလဲ ရေကြောင်းတိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြီးအနိုင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ရထားသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရေကြောင်းကို ဗဟို ထားပြီး ကျုပ်တို့ကို ကျူးကျော်လိမ့်မယ်”

“မင်းကြီး... ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ...”

ညောင်တီမြို့ဝန်က လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ မေးသည်။

သူကမြို့ဝန်၏ အမေးကိုမဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်း ကြည့်သည်။ ပုရပိုက်ပေါ်မှစာလုံးများကို ဖတ်ရဘိသကဲ့ သို့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အဓိပ္ပာယ်အလုံးစုံကို ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်ုပ် ဝင်ဖြေနိုင်ပြီဟုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ မြို့ဝန်ကို ကျွန်ုပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး...

“မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလကိုယ်တိုင် နတ်မြစ်ဝကို လာပါလိမ့်မယ် မြို့ဝန်မင်း”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို သူက စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

“မြဝတီဝန်ကြီးလဲ ပါလာလိမ့်မယ်”

၃

‘ရွေးလူ’ ခြောက်ထောင်ကို တပ်မ အမာခံ အင်အားအဖြစ် သူကိုယ်တိုင် စိစစ်ရွေးချယ်သည်။

မင်းတရား ရှေ့တော်မှောက် စစ်ရေးပြသဘင် ပြီးဆုံးသည်နှင့် မဆိုင်းမတွပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဧရာဝတီကို ရွှေ့ချထားသော တိုက်လှေများဖြင့် ဖြတ်ကူးကာ စစ်ကိုင်း ဘက်ကမ်းသို့ တပ်ချီခဲ့သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စလင်း ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သို့ ရောက်သည်။ တစ်ရက်မျှသာ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့တွင် တပ်စွဲခဲ့ပြီး ခညဝတီသို့ ဆက်ချီခဲ့ ကြသည်။

ခညဝတီမြို့ဝန်၊ ဒွာရဝတီမြို့ဝန်၊ မေဃာဝတီ မြို့ဝန်တို့၏ စုစုပေါင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာအင်အားရှိသော တပ်များကို ရှေ့ကာတပ်အဖြစ် လည်းကောင်း...

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

လက်ဝဲစစ်ကဲ ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် မြဝတီဝန်ကြီး
မဟာသီဟသူရဦးစီးသည့် အင်အားငါးထောင်ရှိတပ်များ
ကို ရှေ့ပြေးချီတပ်အဖြစ် လည်းကောင်း...။

သူကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ ဆင်ငါးဆယ်၊ မြင်းငါးရာ၊
သူရဲတစ်သောင်း ပါဝင်လျက် ခေ့ဝတီကြောင်းချီပင်မ
တပ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တပ်များခွဲဝေချီတက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ဂေါ်တော့ပလ္လင်အရောက်တွင် မြဝတီဝန်ကြီး
မဟာသီဟသူရကို ပန်းဝါသို့ ချီတက်သွားရန်သူအမိန့်
ပေးလိုက်သည်။ သူ့အမိန့်အရ မြဝတီဦးစသည်ကစ္ဆပနဒီ
ပင်လယ်ဝတစ်ဘက် ဦးရင်တောင်ဘုရားအနီး စကား
တောင်တွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ ရောက်နေပြီကို သိသည်နှင့်
ပန်းဝါတွင် တပ်စွဲထားသော မြိတိသျှတပ်များသည်
ဂေါ်တော့ပလ္လင်ခံကတုတ်မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော်... မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ အစီအမံ
အရ တောင်ကုန်းငယ်များထက်တွင် ခံကတုတ်များ
ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့က မြိတိသျှတပ်
များကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်နိုင်ကြလေ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သည်။

ရန်သူများညတွင်းချင်းပင် ပန်းဝါသို့ ပြန်ဆုတ်
သွားရသည်။

ရန်သူတပ် အကြီးအကဲမှာ တိုက်ရေးခိုက်ရေး
တွင် စနစ်တကျရှိလှသည်ဟု သူတို့တပ်များမှာ နာမည်
ကြီးလှသော ဗိုလ်နော်တင်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပထမဆုံးတိုက်ပွဲနှင့်ပထမဆုံး
အောင်ပွဲပေတည်း။

ဗိုလ်နော်တင်သည် ပန်းဝါသို့ ဆုတ်သွားပြီး
နောက် စစ်တကောင်းသို့ စစ်ကူတောင်းလိမ့်မည်ဟု
မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလက ကြိုတင်တွက်ချက် ခန့်မှန်းခဲ့
သည်။ သူကား စစ်မှုရေးရာနှင့်ဆိုင်သော ပုရောဟိတ်
ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ချေသည်။

သူ့ခန့်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဂေါ်တော့ပလ္လင်မှ ပန်းဝါသို့ ဆက်ချီ
သွားပြီး ပန်းဝါအရှေ့ဘက်မြစ်ကမ်းရှိ တောင်ကုန်းများကို
သိမ်းပိုက်တပ်စွဲလိုက်ချိန်တွင် ဗိုလ်နော်တင်လည်း စစ်ကူ
ရနေပြီဖြစ်သည်။

မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူတို့၏

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်ကျည်များ ဖြောဖြောကျလာ တတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မြစ်ညာဘက်သို့ ချီပြီးမှရန်သူတပ် များကို ဝိုင်းရံတည်ရှိနေသည့် ကန်ဘောက်ရိုးတစ်လျှောက် သို့ တပ်စွဲလိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ အမြောက်တပ်စခန်းကို ဦးစွာ ဖြိုခွင်း ရမည်ဟု သူကအမိန့်ထုတ်ကာ ကန်ဘောက်သို့အနီးကပ် ဆုံးဖြစ်အောင် ကတုတ်ကျင်းများ တရွေ့ရွေ့တူး၍ ကျွန်ုပ်တို့ ချည်းကပ်သွားကြသည်။ ရန်သူ့အမြောက်များ အချည်းနှီးဖြစ်သွားတော့သည်။

ကန်ဘောင်ရိုးတိုက်ပွဲများကို တစ်ရက်လုံးလုံး တပ်ဖွဲ့တစ်ခုစီ၊တစ်ခုစီ အလှည့်ကျတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် တွင် ရန်သူများသည် အမြောက်စခန်းကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေး သွားကြတော့သည်။

အင်အားလေးထောင်ရှိသော ရန်သူ့တပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်များက ရာချီသောတပ်ဖွဲ့ အများအပြား ဖြင့် အရပ်သုံးမျက်နှာမှ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ရာ သူတို့ မခံနိုင်တော့။

နာမည်ကြီးလှသော သူတို့၏သေနတ်တပ်မများ ထဲသို့ သူကိုယ်တိုင် မြင်းနှင့်အပြင်းဝင်၍ ထိုးခိုက်လေရာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ရန်သူတို့ အကျအဆုံးများပြားစွာဖြင့် ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာကြရလေသည်။

ဗိုလ်နော်တင် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရပြီး နောက် သူ့နေရာကို လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူ ဦးစီးသည့် ဗိုလ်ထရူးမင်းဆိုသူလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းတပ်သားများ ဓားအောက်တွင် ကျဆုံးသွားလေသည်။

တပ်ရေးစစ်ကဲများ၏ သတင်းပို့ချက်များကို ကြားနာရင်း ပန်းဝါရို ဗြိတိသျှတပ်စွဲရာ ကျောက်တုံး အတိပြီးသော ရဲတိုက်စင်္ကြံတွင် လက်ပိုက်၍ မတ်တပ် ရပ်လိုက်သော သူ၏ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည့် သေနာ ပတိဏ္ဍန္တေမှာ ကျွန်ုပ်မျက်စိထဲမှ မထွက်တော့။

သူ့ရှေ့တွင် သို့အဖြစ်ရလိုက်သော ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်စကော့နှင့် ကင်းဘဲတို့သည် ဒူးထောက်ရင်း သွေးဆုတ်ဖြူရော်သော မျက်နှာဖြင့် ထိတ်လန့်နေကြ သည်။ ဒဏ်ရာရမထားသော ဗြိတိသျှဗိုလ် စတန်လီဘရ ကလည်း သူ့ကိုအထပ်ထပ်အခါခါ အလေးပြုနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်အဖို့မူကား ဤမြင်ကွင်း သည် တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းဖြန်းထသည် အထိ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စရာကောင်းလှပေသော

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မြင်ကွင်းပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သဝဏ်ရေးရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“မင်းတရားဆီပို့ဖို့ သဝဏ်ရေးပါ”

“အသင့်ပါ...မင်းကြီး”

“ရန်သူသုံးရာကျော် ဗိုလ်နော်တင်၊ ဗိုလ်ထရူးမင်း၊ ဗိုလ်ပရင်းဂဲ၊ ဗိုလ်ဂရစ်၊ ဗိုလ်ဘင်းနက်၊ သမားဗိုလ်မေးစမိုး၊ အကြီးအကဲဗိုလ်ခြောက်ယောက်ကျဆုံး။ စကော့၊ ကင်းဘဲ၊ စတန်လီဘရ၊ ဗိုလ်သုံးယောက်ကိုသုံးရရှိ၊ စစ်သားနှစ်ရာငါးဆယ်ကျော် သုံးရရှိ၊ သေနတ်ငါးရာကျော်၊ ရထားတင် အမြောက်ကြီးနှစ်၊ မြင်းနှစ်ဆယ်၊ ဆင် ငါးစီး၊ သိမ်းပိုက်မိကြောင်း”

“ရပါပြီ... မင်းကြီး”

“ပန်းဝါစစ်မှာ အမှုတော်ကို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ စစ်မှူးတွေကိုလဲ သဝဏ်မှာထည့်ပါ။ ကျော်သူရွှေတောင် နော်ရထား၊ သူရအာကာ၊ ဘုရင်သီဟနော်ရထား၊ ရန်အောင်သီဟနော်ရထား၊ နေမျိုးဂုဏ္ဏရတ်”

ကျယ်ပြန့်ရှုပ်ထွေးလှသော စစ်ရေးသေနင်္ဂကြီး တစ်ခုလုံးကို စီစဉ်အုပ်ချုပ်နေသည့်ကြားမှာပင် ရန်သူနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အသေးစိတ် အချက်အလက်များ၊ မိမိ၏

တပ်မတော်သားများနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အတိအကျ ဖြစ်ရပ်များကို မမေ့မလျော့ သိနားလည်ထားသောသူ့ အရည်အသွေးကား ကျွန်ုပ်အဖို့ လေးစား၍ မကုန်နိုင် သော အရည်အသွေးပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်ကို နေပြည်တော်သို့ပို့ရန် သဝဏ် အကြောင်း အမိန့်ပေးပြီးနောက် သူကရှေ့တွင် အလေးပြု နေဆဲဖြစ်သော ဗိုလ်စတန်လီဘရကို စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး...

“စတန်လီဘရ... မင်းမြန်မာစကား ပြော တတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်လုံးများ ဝိုင်သွားသည်အထိ ဗြိတိသျှဗိုလ် အံ့ဩသွားသည်။

“ငါ အမိန့်ပေးတာတွေကို နားထောင်နေတဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေဟာ မင်း...မြန်မာစကားတတ် ကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်”

ဆံပင်နီနီ၊ အသားအရေနီနီနှင့် ခြေတံ လက်တံ ရှည်လျားသော ဗြိတိသျှဗိုလ်သည် သူ့ရှေ့သို့ဒူးထောက် ချလိုက်လေ၏။

“မင်းဟာ... ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ လူယုံတော်

စစ်ဗိုလ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီပန်းဝါတိုက်ပွဲကို မင်းရောက်
လာခြင်းဟာ စစ်တိုက်ဖို့ထက် ငါတို့ရဲ့ စစ်ရေးသတင်းကို
ထောက်လှမ်းဖို့ အဓိကတာဝန်နဲ့လာကြောင်း...ငါသိ
ပြီး ဖြစ်တယ်။ အခု မင်း...ငါ့ရဲ့ သုံးပန်း၊ ငါတို့အ
ကြောင်းကိုတော့ မင်းဘာမှ သိခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့
ဘုရင်ခံချုပ်ဆီကိုလဲ မင်းဘာမှအကြောင်းကြားခွင့်
မရှိတော့ဘူး... နားလည်လား”

ဗြိတိသျှဗိုလ်သည် ကျောက်တုံးများခင်းထား
သော စင်္ကြံလမ်းမြေပြင်နှင့် နဖူးထိလုမတတ်မျက်နှာကို
ငိုက်ချကာ...

“ကျွန်ုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်ုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”
ဟု မပီမသပြောနေသည်။

“ငါမေးတာကို... မင်းဖြေစမ်း”

သူ့အသံမှာ ပကတိအေးစက်တင်းမာနေပြီး
ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

“မင်းရဲ့ဘုရင်ခံချုပ်ဟာ တို့ တိုင်းပြည်ကို
ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့အထိအစီ
အစဉ်တွေ ချထားပြီးပြီ မဟုတ်လား...”

စတန်လီဘရ ခေါင်းမဖော်ချေ။

“ဖြေစမ်း...စတန်လီဘရ၊ မင်းတို့ရဲ့စစ်ရေး ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ပန်းဝါမဟုတ်ဘူး၊ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း မှာ လှေသင်္ဘောချီပြီး နေပြည်တော်ကို လုပ်ကြံဖို့ မဟုတ်လား...”

ဓားလုံသေနတ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် ဝိုင်း ဝန်း ချိန်ရွယ်၍ စစ်ဆေးသည်ကမှ သူ့အမေးစကားသံ ထက်ပို၍ သက်သာဖွယ်ရှိပေမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ သူ့အသံ၊ သူ့အကြည့်ကား...မီးလျှံခြောင်းခြောင်းလွတ် သော နဂါးတစ်ကောင်ပမာနှယ်တည်း။

“စတန်လီဘရ”

ဟိန်း၍ထွက်လာသောသူ့အသံကို ဗြိတိသျှဗိုလ် မခံနိုင်တော့၊ ရဲရဲနီသော၊ သို့သော် အခိုးအငွေ့ လုံးဝ မရှိတော့သော မျက်လုံးကြီးများကို လှန်၍ကြည့်ကာ တံတွေးကို အတန်တန်မျိုလျက် စတန်လီဘရ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား”

အခန်း (၇)

၁

ရေးနေရင်းမှ ကျွန်ုပ်၏ကညစ်သည် ပေပေါ်တွင် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

အခြား တပ်မင်း၊ စစ်ကဲများကလည်း သူ့ကို ဝိုင်ကြည့်နေကြသည်။

မြဝတီဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရက မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“ဆက်ရေးပါ ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်...”

သူ့အမိန့်အတိုင်း မင်းတရားကြီးထံ ပို့မည့် သဝဏ်ပေလွှာပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ကညစ်သွားကိုတင်လိုက်ရသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“...ဤသို့ စစ်တကောင်း၊ ပန်းဝါတို့ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ တိုက်ခိုက်အောင်မြင် အရေးတော်လှ သော်လည်း မျက်နှာဖြူတို့သည် ငြိမ်သက်နေကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဟံသာဝတီနှင့်ဒဂုံကို ပင်လယ်ရေကြောင်းမှ ထိပါးနှောင့်ယှက်ရန်ရှိပါသည်။ ဟံသာဝတီတွင်လက်ရုံး နှလုံးပြည့်စုံသူ မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ အသင့်စီမံ၍ရပ်နေအပ် ပါကြောင်း ရွှေဖဝါးတော်အောက် တင်လျှောက်ပါသည်”

သဝဏ်ကို အပြီးသတ်၍ အနီးရှိနားခံတစ်ဦးထံ ပေးလိုက်သည်။

ဝန်ကြီးဦးစက သဝဏ်အကြောင်း ဘာမှမပြော တော့ဘဲ သက်ပြင်းချလျက် အခြားမေးခွန်းတစ်ခုကို ပြောင်းလိုက်လေသည်။

“စစ်တကောင်းကို ဆက်ချီဖို့အရေးကော မှီလ်ချုပ်”

“စစ်တကောင်းကို မသိမ်းနဲ့ဒါပေမယ့်နတ်မြစ် တဝိုက်မှာ သူတို့အင်အား ထပ်ချထားနိုင်တယ်။ အနီး တစ်ဝိုက်ဒေသမှာ ရန်သူကို တွေ့ရင်တော့ တွေ့သမျှ နေရာမှာတိုက်ပြီး လက်နက်တွေကို သိမ်းပါ။ ပန်းဝါမှာ တပ်အိုင်စွဲပြီး မိုးတွင်းကာလမှာ ရပ်နေပါ။ ဒီ အရေး

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

အတွက် ကိုစကိုပဲ ကျုပ်အရေးကုန် လွဲလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

“မိုးတွင်းကာလမှာ ဆန်စပါးရိက္ခာ စုဆောင်း
သိုလှောင် ရပ်နေရင်းနဲ့လဲ ကိုစ တေးလင်္ကာရေးချိန်
ရသွားတာပေါ့...”

မြဝတီဝန်ကြီးက ပြုံးပြီး...

“အင်း...စစ်ချီမော်ကွန်းတွေချည်း ရေးဖွဲ့ဖြစ်
လိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟုပြောလိုက်ရာတပ်မင်းများရယ်ကြ
လေသည်။

တပ်မင်း၊ စစ်ကဲများ ပြန်သွားကြပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်သည် မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် သူ့ကိုဖွင့်မေး
ရလေတော့သည်။

“မင်းကြီး၊ ကျုပ်တို့ပန်းဝါမှာ အရေးကုန်လှရဲ့
သားနဲ့ ဘာကြောင့်စစ်တကောင်းအထိ ဆက်မသိမ်းတာ
လဲ၊ အခုဆိုရင် ဒက္ကား၊ကာလကတ္တားအထိ ချီလို့ရနေပြီ
မဟုတ်လား”

သူကကျွန်ုပ်ကို ပြုံး၍ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်
သည်။

“ကိုရင် သိပ်စစ်သွေးတက်ကြွနေလို့ဒီလိုပြော

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တာဖြစ်မှာပါ။ ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားလေ၊ လူကွဲ
 တာထက် နှုတ်ကွဲတာက ပိုဆိုးတယ်မဟုတ်လား၊ နှုတ်ကွဲ
 တာထက် တပ်ကွဲသွားတာက အဆိုးဆုံးပဲ။ ဘင်္ဂလားမြို့
 တွေထဲကို ကျုပ်တို့တပ်တွေ ရောက်နေရင် ဒဂုံနဲ့ဟံသာ
 ဝတီမြို့တွေဟာ စည်းရုံးမဲ့တဲ့ အိမ်တွေလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။
 သူတို့စစ်သင်္ဘောတွေ အလုံးအရင်း ကြီးတယ်ဆိုတာကိုလဲ
 မမေ့နဲ့လေ...”

ကျွန်ုပ်မကျေနပ်နိုင်သေး။ ရန်လိုသော ဗြိတိသျှ
 တို့အား ယခုလို အသာစီးရနေချိန်တွင် အတွင်းအပြင်
 အကုန်အစင်တိုက်ခိုက် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းသည်သာ
 အကောင်းဆုံးဟု ထင်မိသည်။

“ရန်သူ့အင်အားကို ကျုပ်သိထားပြီးပြီကိုရင်၊
 အာချီကင်းဘဲဆိုတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဦးစီးတဲ့ တပ်တွေဟာ
 ရေကြောင်းတပ်တွေချည်းပဲ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ ဒါ...
 ပန်းဝါသုံပန်း မျက်နှာဖြူဗိုလ်တွေကို စစ်မေးပြီး ရခဲ့တဲ့
 အချက်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အထောက်အတော်တွေ စုံစမ်း
 ရခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို စုပေါင်းအဖြေထုတ်ထားတဲ့စာရင်း
 ပဲ”

ဗြိတိသျှများအသုံးပြုသည့် ဖြူလွသောဝါးစက္ကူ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

တစ်ရွက်၊ မည်းနက်သော စာလုံးများမှာ...။

“ဗိုလ်ချုပ်မောရစ်ဆင်၊ ဗိုလ်ချုပ်အာချီကင်းဘဲ၊
ဗိုလ်မှူးချုပ် မက်ကရီ အုပ်ချုပ်သည့် တပ်မကြီးသုံးတပ်။
အမှတ်ဆယ့်သုံးနှစ်ဆယ့်လေး ရဲဂျီးမင့်တပ်များ၊ ဘုရင်
ဧကရာဇ်၏ အမှတ်လေးဆယ့်တစ်နှင့် ရှစ်ဆယ့်ကိုး
ရဲဂျီးမင့်တပ်များ၊ ဘင်္ဂလားတပ်အင်အားနှင့်ပေါင်းသော်
စုစုပေါင်း တပ်သားတစ်သောင်း တစ်ထောင်ငါးရာ။
အမြောက်တင် သင်္ဘောနှစ်ဆယ်၊ ပို့ဆောင်သင်္ဘော
နှစ်ဆယ့်လေး၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး အမြောက်လေး
ဆယ့်ရှစ်...”

ကြီးမားလှသော အလုံးအရင်းပေပင်။

“ဆက်ဖတ်အုံး ကိုရင်”

“ကာလကတ္တားမှ ချီလာမည့် ဘင်္ဂလားတပ်မ
မဒရစ်မှချီလာမည့် မဒရစ်တပ်မတို့ အတာသင်္ကြန်
အပြီးလောက်တွင် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ဒဂုံ၊ မက်ကရီ
ရေတပ်သည် မာန်အောင်ကျွန်း၊ ဝါဟင်ရေတပ်သည်
ဟိုင်းကြီးကျွန်း...”

ဖတ်ပြီးသွားသောစာလုံးများကို ကျွန်ုပ်ငေးငိုင်
ကြည့်နေမိသည်။ သူက ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ စက္ကူရွက်ကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းဆွဲယူလျက်...

“ကျုပ်တို့တစ်တွေ မဏိပူရအာသံမှာ တိုက်နေကြကတည်းက ဗြိတိသျှတွေဟာ ဒီလိုအစီအစဉ်တွေချဖို့ ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသမှာ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်တယ်”

သူ့အမြော်အမြင် စီမံချက်အားလုံးကို ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်နားလည်မိတော့သည်။

“စကြာဝန်ကြီးကို သွားခေါ်စမ်းပါကိုရင်၊ သူ့ကို ကျုပ်တာဝန်ပေးစရာရှိတယ်”

စကြာဝန်ကြီး သတိုးမဟာသေနာပတိကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရသည်။ သူ့စစ်တဲခန်းမတွင် အခြား တပ်မင်းစစ်ကဲများသာ လူပြောင်းသွားသော်လည်းသူကမူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်လှည့်ပြီး တစ်လှည့် ခိုင်ခံ့တွေ့ဆုံအမိန့်ပေးနေသည်။

“စကြာဝန်... ကျုပ်ဒဂုံက ရေဝန်မင်းကြီးဆီကို ဗြိတိသျှတွေ အချိန်မရွေး ဝင်လာနိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြားထားတယ်၊ ဒဂုံက အင်အားနည်းလှတယ်။ အကောင်းဆုံး အကာအရံဆိုလို့ လူသုံးရပ်တောင်မရှိတဲ့ သစ်တပ်ဝင်းပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဒဂုံကို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

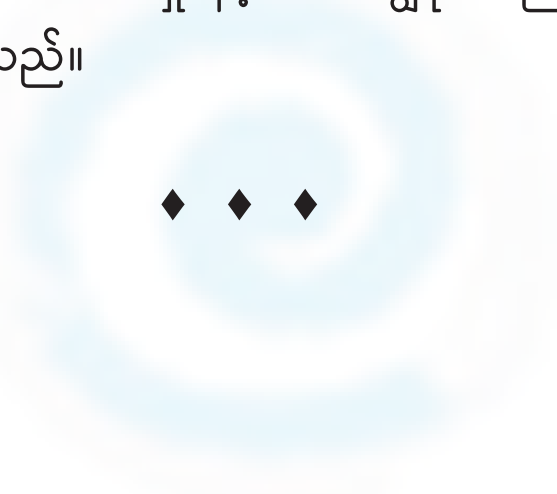
မဟာသေနာပတိ

သွားပါ။ ခင်ဗျားတပ်အားလုံး နုတ်ယူသွား၊ အမြန်ဆုံး
ရောက်အောင်ချီ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

စကြာဝန်ကြီးထွက်သွားသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး သူမအိပ်ကြောင်း။ အိပ်
တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ရှိနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်လည်း သတိ
ထားမိခဲ့ပေသည်။

၂

အငိုက်ဝင်ခြင်း၊ အလစ်စီးခြင်း၊ အင်အားကြီးစွာ
အသုံးပြု၍ အလုံးအရင်းနှင့်ဖိခြင်း... တည်းဟူသော
စစ်ရေးဗျူဟာကို ဗြိတိသျှတို့ အသုံးပြုကြပေပြီ။

ညောင်တီတွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲရင်း ရခိုင်ပြည်
၏ ဗြိတိသျှရန်စလက်ငုတ်တို့ကို ရှင်းလင်းချေမှုန်းရင်း
ရွှေနန်းတော်မှ ‘တပ်ပြန်နှုတ်စေ အမိန့်တော်’ကို စောင့်
ဆိုင်းနေရသော ကျွန်ုပ်တို့တပ်မများမှာ နိုင်ငံတော်
အောက်ပြည်ဒေသမှ စစ်သတင်းများကို စိတ်မချမ်းမြေ့
စရာ ကြာသိနေရလေသည်။

ကဆုန်လထဲတွင် ဒဂုံမြို့ကျခြင်း၊ သိဂုံတ္တရ
ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ဗြိတိသျှတပ်တို့ တပ်စွဲလိုက်ကြခြင်း၊
သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းခေါင်နှင့် သတိုးမဟာသေနာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ပတိတို့ ဦးစီးသော တပ်တော်များနှင့် ဗြိတိသျှအမြောက်
တပ်တို့ ပြင်းစွာတိုက်ခိုက်ကြခြင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်တွင်
တိုက်ပွဲကြီး သုံးကြိမ်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ သန်လျင်ခံတပ်ကျခြင်း၊
ထို့နောက် ထားဝယ်၊မြိတ်၊မုတ္တမမြို့များနှင့်တကွ ပဲခူး
အထိ ရန်သူတို့ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြခြင်း။

နောက်ဆုံးတွင်ကား သတိုးမင်းကြီး မဟာ
ကျဆုံးသွားကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်း
ကို ရပြီးသည့်နောက် သူက ခညဝတီတပ်များ အာလုံး
ကို အသင့်ပြင်ထားရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မင်းတရားထံမှ အမိန့်
တော် ရောက်လာသည်။

“ညီတော်သာယာဝတီမင်း မဟာသီရိသီဟသူရ
ဓမ္မရာဇ်ကို ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ချုပ်ခန့်၍ အောက်ပြည်အရပ်
ဒဂုံနှင့် မနီးမဝေးနေဖြူသို့ တပ်စေတော်မူသည်။

မြဝတီဝန်ကြီးအား ခညဝတီ၌ အုပ်ချုပ်မြဲ
တပ်တော်များနှင့်အတူ အုပ်ချုပ်နေစေ။

သတိုးမင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလနှင့်တပ်များက
ဟံသာဝတီစစ်မျက်နှာတွင် ကွပ်ညှပ်ရန် အမြန်ဆုံး
ပြန်လာစေ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အမိန့်တော်ရောက်လာသည့်အချိန်ကာလ ကား
ဧညဝတီမှ စလင်းဆင်ဖြူကျွန်းအရောက်၊ ရိုးမတကျော၊
တောကြီးတောင်ကြီး၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီးများတွင်မိုးကြီး
သည့်ထန်စွာ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသော ဝါဆိုလပင်တည်း။

သည်မျှ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲလှသော စစ်ဆုတ်
လမ်းခရီးတွင် သည်မျှဆိုးရွားပြင်းထန်သော ရာသီဥတု
ကိုဖြတ်၍ အင်းဝသို့ပြန်မည့်အရေးကား မတွေးဝံ့စရာ
ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခြေကျင်းဝတ် အထက်အထိ ရေမြုတ်နေသော
တပ်စခန်းကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ ပြင်ဆင်
လိုက်ကြရသည်။

မိုးရေ ရွဲရွဲစိုသော သေနာပတိဝတ်ရုံစကြီးကို
ဖါးဖါးလျားလျား ခြံလွှမ်းကာ မြင်းပေါ်တွင် တည့်မတ်စွာ
ထိုင်လျက်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေသောသူထံမှ
တဝေါဝေါမိုးပေါက်သံကြီးကို ကျော်လွှားအုပ်မိုးသွားသည့်
အသံဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တပ်တွေအားလုံးအသင့်ပြင်၊အဆိုးဆုံးရာသီ
ဥတု အကြမ်းဆုံးခရီးကို အမြန်ဆုံးငါတို့ဖြတ်ကြရမယ်၊
ဧညဝတီကနေ စလင်းဆင်ဖြူကျွန်းအထိ ချီတက်ချိန်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကာလခုနှစ်ရက်ပဲ သတ်မှတ်တယ်၊ ကမ္မည်းတွင်မယ့်
စစ်ခရီးကို ချီကြစို့ သွေးသောက်တို့”

ညောင်တီသို့ ချီခဲ့စဉ်က နေပြည်တော်မှသည်
ရူရဟတ်သို့ စစ်ချီကာလမှာ တစ်လသာကြာမြင့်ခဲ့သဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့ အတိုင်းမသိ အံ့ဩခဲ့ရသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် ယခုညောင်တီမှ စလင်းဆင်မဖြူ
ကျွန်းသို့ မိုးကြီးလေကြီးထဲတွင် တောတောင်ချောက်
ကမ်းပါးအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်၍ ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့သော
‘ရက်သတ္တပတ်’သည် ‘မယုံနိုင်လောက်စရာ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသော’ စစ်ခရီးဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သတည်း။

၃

အမ်းမြို့မှသည် မင်းလွင်ရွာ၊ မင်းလွင်ရွာအနီး
တောင်ကြားလမ်းမှတစ်ဆင့် မန်းချောင်းကိုစုန်၊ထို့နောက်
အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ငမဲမြို့အထိ။

ဤလမ်းခရီးကို သူက ‘အမ်းတောင်ကြားလမ်း
စစ်ချီခရီး’ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။

တောင်ဆင်း တောင်တက်၊မြစ်ကူး၊ချောင်းကူး
ခရီးတွင် တဝေါဝေါင်းလုံးထိုးစီးနေသော တောင်ကျရေ
များ၊ ရေတံခွန်များက နေရာတိုင်းတွင် ဟန့်တားနေကြ
သည်။

ပုဆိန်များကိုအသုံးပြုကာ ဖောင်များဖွဲ့ကြ
ရသည်။ ရဲမက်တစ်သောင်း၊ ဆင်ငါးရာ၊ မြင်းငါးရာ၊

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သေနတ် အမြောက်စိန်ပြောင်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရွေးနုတ်၍ တပ်ချီရသည်။ နေ့ညဉ့်မပြတ် တဖြုန်းဖြုန်း ရွာချနေသော မိုးသီးမိုးပေါက်ကြီးများသည် ကြာသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ချီခရီးတစ်လျှောက်၏ ရင်းနှီးသောအဖော် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြင့်...

သူ့ အမိန့်ထုတ်သည့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စလင်းဆင်မဖြူကျွန်းသို့ရောက် ခဲ့ကြလေသည်။

ဆင်မဖြူကျွန်းတွင် တပ်စွဲလိုက်သည့်ညဉ့်၊ တပ်မင်းစစ်ကဲဗိုလ်မှူးများ ဆုံကြခိုက် သူတဲထဲတွင်ကျွန်ုပ် မချုပ်မတီးနိုင် ထုတ်ဖော်ကြွေးကြော်မိလေတော့သည်။

“မင်းကြီး၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ချီခွဲကြတဲ့ခရီးကို မင်းကြီးက အမ်းတောင်ကြားလမ်းလို့ အမည်ပေးခဲ့ပေ မယ့်နောင်သောအခါမှာ ဒီလမ်းကို ‘မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလ လမ်း’လို့ ဂုဏ်ပြုခေါ်ကြမှာ အမှန်ပါပဲ”

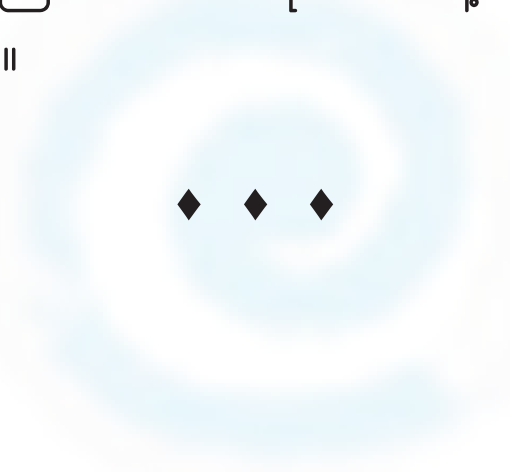
သူကရင်ကျက်သောအပြုံးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မဟာဗန္ဓုလနှင့်သွေးသောက်များလမ်းလို့ခေါ် တာ ပိုမှန်မယ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

စလင်းဆင်ဖြူကျွန်းတွင် တပ်များစွဲထားစေပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်နှင့်ကျော်သူ ရွှေတောင်
နောရထာတို့ နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သူ နေပြည်တော်သို့
ထွက်သည်။

ဟံသာဝတီဒေသရှိ ရန်သူအရေးအတွက် ကျွန်ုပ်
တို့သည် ဘကြီးတော်မင်းတရား၏ အမိန့်တော်ကို ခံယူ
ကြရဦးမည်။

အခန်း (၈)

၁

သေနတ်သမားသုံးသောင်းငါးထောင်၊မဏိပူရ
 မြင်းတပ်သား ခုနှစ်ရာ၊ ရဲမက်တပ်သား နှစ်သောင်း၊
 ဆယ့်နှစ်အောင်စကျည်လုံးများကို ပစ်ခတ်နိုင်သည့်ဘီး
 လှည်းတပ် စိန်ပြောင်းငယ်များ၊ အမြောက်တင်ဆင်များ
 အလုံးအရင်းကြီးစွာ ပါဝင်သော ကျွန်ုပ်တို့တပ်မတော်
 ကြီးသည် ဆောင်းဦးရာသီမှာပင် နေပြည်တော်မှချီခဲ့ပြီး
 ရန်ကင်းစံရာ မြစ်ဝ၊လှိုင်မြစ်၊မော်ဘီ၊ဂူကြီး၊ကျွဲကူးဆိပ်မှ
 တက်၍ ကျိုက္ကလို့နှင့် တံတားကြီးသို့အရောက် ချီတက်
 တပ်စွဲလိုက်ကြသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တပ်မတော်ကြီး၏ ဦးစီးချုပ်ကား ယခုအခါ စစ်တောင်းမြို့ကိုပင် မင်းတရားအမိန့်တော်အရ ထပ်မံ ပိုင်စားရပြီဖြစ်သော ‘သတိုးသုဓမ္မမဟာ’ဘွဲ့မည်ဖြင့် ထပ်မံချီးမြှင့်ခြင်းခံရသော ‘မဟာသေနာပတိ’မင်းကြီး မဟာဗန္ဓုလပင်တည်း။

ဒဂုံတိုက်ရန် စစ်ကြောင်းကြီးငါးကြောင်းခွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်မျက်နှာ ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်းအားလုံးစုံညီစည်းဝေးပွဲတွင် သူက ရဲရဲတောက်စကားကို ဆိုလေသည်။

“ရန်သူကို ခညဝတီဘက်ကနေ ငါတို့ခြောက် လှန့် မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ကုန်းကြောင်းနဲ့မဝင်သာလို့ သင်းတို့ ရေကြောင်းကဝင်ဖို့ကြိုးစားလာကြပြီ။ တစ်ကျွန်း သား ကုလားဖြူတွေရဲ့မိစ္ဆာစိတ်ကို မင်းတို့အားလုံးသိပြီး ကြပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ငါအရှည်အဝေးမပြောတော့ဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ ဒီအရေးကို အလေး အနက်ထားကြ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆရှိယင် တစ်မျိုးလုံးသူ့ကျွန် ဖြစ်မယ်။ သိဂုံတ္ထရကုန်းတော်မြေကို ငါတို့သွေးစက်၊ အသက်နဲ့လဲယူရမယ့်အရေး၊ သည်တစ်ပွဲပြီးရင်မြိတိသျှ ပိုင်တိုင်းပြည်အထိ တက်သိမ်းဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ ရင်မြေ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ကတုတ်လုပ်၊ ရှိသမျှလက်ရုံးနှလုံးအစွမ်းကုန် ထုတ်ပြီး တိုက်ကြတော့ သွေးသောက်တို့” အမြဲတစေ အေးဆေး တည်ငြိမ်ခဲ့လေသော သူ့ထံမှ ဤမျှစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ စကားလုံးတို့ကို ကြားရကတည်းက သည်အရေးသည် သွေးနှင့် ကမ္ပည်းရေးထိုးရတော့မည့်အရေးတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် သူသည်သက်ဆိုင်ရာ ဗိုလ်ချုပ်များကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်ကာ အမိန့်တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ဆင့်လေသည်။

“တံတားကြီးမှာ ဗဟိုတပ်မစွဲပြီး ဌာနချုပ်ထားမယ်၊ ဒလကနေကြည့်မြင်တိုင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ကနေ ပုဇွန်တောင်အထိ စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဍာန်ထားပြီး ရန်သူကို ဝိုင်းရံမယ်... နားလည်ကြလား”

နားလည်ကြောင်း အားလုံးက ပြောကြသည်။

“မြို့လတ်ဝန်ကြီး မဟာမင်းလှမင်းခေါင်ကျော်”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“အင်အားသုံးထောင်နဲ့ အရှေ့မျက်နှာ ပုဇွန်တောင်ကနေ စစ်ဖွင့်ချီ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“မင်းထင်မင်းခေါင်”

“ရိုပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်”

မင်းထင်မင်းခေါင်ကား... သူ့ညီအရင်း ဖြစ်လေသည်။ မင်းထင်မင်းခေါင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် လက်များကို ပွတ်သပ်ဆုတ်နယ်နေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့ကို လေးစားမြတ်နိုးသလောက်သူ့ညီမင်းထင်မင်းခေါင်ကို ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် မတွေ့လှ။

“အင်အားသုံးထောင်၊ မြောက်ဘက်မျက်နှာဆံတော်ကြိုလမ်းကချီ”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

မင်းထင်မင်းခေါင်အသံ မသိမသာ တုန်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

“အတွင်းဝန်ကြီး မဟာမင်းလှရာဇာ၊ အင်အားသုံးထောင် ကုန်းတော်ခံတပ်ကို တိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

“လက်ဝဲမင်းမှူး မဟာမင်းလှဇေယျသူနဲ့ စားတော်ဝန် မင်းလှမင်းခေါင် အင်အားလေးထောင်၊ အနောက်မျက်နှာ ကြည့်မြင်တိုင်”

“သတိုးမင်းကြီးအင်အားသုံးထောင်၊ ဒလဘက်ကချီ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

စစ်မျက်နှာဖြန့်လိုက်သော သူ့သေနင်္ဂီကိုကျွန်ုပ် ရုပ်ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရန်သူတပ်စွဲထားသည့် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ကို ဗဟိုပြု၍ ဝန်းရံလိုက်စေသော ဗျူဟာကား ဂဏန်းလက်မသဏ္ဍာန် စစ်ထိုးအစီအရင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြာသိုလပြည့်နေ့ နံနက်ခင်းမှ စတင်လှုပ်ရှား ချီတက်ကြသော တပ်မကြီးများသည်၊တစ်နေ့ခင်းအတွင်း မှာပင်ရွှေတိဂုံစေတီ၏ အရှေ့တောအုပ်စွန်းမှသည်ဒဂုံ နှင့် အမြောက်တစ်ကမ်းအကွာ ပုဇွန်တောင်မြစ်ကမ်း အထိ တပ်ချင်းဆက်မိသွားသည်။ ဗဟိုစစ်ကြောင်းကား စေတီတော်မြတ်ဘက် တောအုပ်အတွင်းမှာ ရှိနေလေ သည်။ တပ်စုံပြီးပြီးချင်း ကတုတ်ကျင်းများ တူးကြရာ ညနေမစောင်းမီမှာပင် စစ်ကြောင်းကြီးများကို ရန်သူ့ မြင်ကွင်းကွင်းမှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နိုင်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ဤစစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ တပ်တစ်ခုမှတစ်ခုသို့၊ နေ့နေ့ညည လှည့်လည် စစ်ဆေးနေတတ်သူမှာ သူ...မဟာဗန္ဓုလ ပင်တည်း။

ညဉ့်အချိန်များတွင် မထောင်းသာလှစေကာမူ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

နေခြည်ဝင်းပြက်သော ဆောင်းတွင်းနေ့အချိန်များတွင် ကား သူဆောင်းသောရွှေထီးသည် ကုန်းတော်ပေါ်မှ ရန်သူတို့အတွက် အလွန်ထင်ရှားသော ပစ်ကွင်းဖြစ်နေ သောကြောင့် သူ့အတွက် ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်လှတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကျွန်ုပ်က သတိပေးစကား ပြောမိသောအခါ သူက ကျင်စွယ်နှုတ်ခမ်းမွှေးများကို အသာအယာသပ်လျက်...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့ဗုံးဆန် ကျုပ်ကိုမရောက်နိုင် ပါဘူး”

ဟုပြောလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ... သူ့ကိုယ်တိုင်စစ်ကြောင်းများ အသီးသီးသို့လိုက်ပါ ကွပ်ကဲနေသောကြောင့် တပ်တော် သားတို့မှာ မကြုံဖူးအောင် တက်ကြွနေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ၏ မြေကတုတ်ကျင်းများမှာလည်း တစ်စတစ်စ ဗြိတိသျှတပ်များချထားရာ ကုန်းတော် ဘက်ဆီသို့ တိုးရွှေ့နီးကပ်လာကြသည်။

သို့သော် ရန်သူတို့မှာ တောင်ထိပ်ခံတပ်ကဲ့သို့ အကာအကွယ်ရထားလေ၏။ ကုန်းတော်ပေါ်မှ စီးနင်း ပစ်ခတ်ခွင့်ရနေကြသဖြင့် သူတို့ဘက်မှတစ်ပမ်းသာနေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သွေးဆေးကန်တစ်ဘက် တောင်တန်းတစ်ဝိုက်ကား တိုက်
ပွဲ အပြင်းအထန်ဆုံး ဖြစ်တော့သည်။

ဒုတိယအပြင်းအထန်ဆုံးမှာ ရန်သူ၏ ကြည့်မြင်
တိုင်ခံတပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ယာဘက်စစ်ကြောင်း
တပ်များ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသော တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန်ပေါ်ပေါက်နေသည့်
ကာလအတွင်းမှာပင် သူကစစ်ကြောင်းဦးစီးမှူးများကို
ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ထိုးစစ်အစီအမံတစ်ခုကို ချမှတ်ပြန်
သည်။

“မြစ်ကြောင်းမှာရန်သူ့စစ်သင်္ဘောတွေ ပိတ်
ဆိုနေတာကို သဘောမကျဘူး၊ ဒါဟာအန္တရာယ်တစ်ခုပဲ၊
သူတို့ ကရုဇာစစ်သင်္ဘောတွေဟာ ကမ်းကိုကောင်း
ကောင်း ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

သူ့အစီအမံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြိတိသျှသင်္ဘော
များကို ချောက်ချားနိုင်စေခဲ့ကြသည်။

ပုဇွန်တောင်ချောင်းနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ချောင်းတို့
မှ ရေအကျတွင် မီးဖောင်များအချိန်ကိုက် လွှတ်ပျော
လိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မီးဖောင်များမှာ ဝါးများကိုဖောင်ဖွဲ့၊

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဝါးနှစ်စည်းသုံးစည်းကြားတွင် ရေနံ၊ ဂွမ်းလောင်စာ အပြည့်သိပ်သည့် မြေအိုးများကို ထည့်သည်။ ယမ်းပါ သော လောင်စာကိုမူ ဖောင်ပေါ်တွင် အနံ့အပြား စုပုံ ထားလိုက်သည်။ ဝါးအဆက်ဆက်တွဲကာ နာဖားအရှင် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ရန်သူ့စစ်သင်္ဘောရှိရာသို့ ဖောင်များ ရောက်သွားသောအခါ သင်္ဘောကို အလို အလျောက် ဝန်းရံရစ်ပတ်သွားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စစ် သင်္ဘောမှာ မီးခိုင်းလောင်ကျွမ်းခံကြရတော့သည်။

ည တိုက်ပွဲများမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မီးဖောင်မှ မီးရောင်များသည် နေ့ကာလဟု ထင်ရလောက်အောင် မိတထိန်ထိန် ထွန်းလင်းနေလေသည်။

သူတို့၏ သင်္ဘောများမှာ မီးဖောင်များကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ကုန်ကြသည်။ ‘တိမ်မောက်’အမည်ရှိ ကရုဇာ စစ်သင်္ဘောကား အကြီးအကျယ် မီးစွဲလောင်သွားလေ သည်။

သို့သော်... သူတို့ အင်အားကြီးစွာဖြင့် ခုခံ နေသော ‘သိဂုံတ္တရကုန်းတော်’သို့ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ မတက်နိုင်ကြသေး။

J

ဗိုလ်ချုပ်မင်းကြီး မဟာမင်းလှရာဇာ၏ တင်းမာ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာထားကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက အရေးတော်တစ်စုံတစ်ခု မလှမပဖြစ်နေပြီဟု ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်သည်။ မင်းကြီးမဟာ မင်းလှရာဇာကား တိုက်ပွဲအပြင်းအထန်ဆုံး သွေးဆေးကန်စစ်ကြောင်း၏ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လေသည်။

တဲထဲသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်သွားသောအချိန်တွင် သူနှင့် မင်းကြီးမဟာမင်းလှရာဇာတို့သည် တစ်ခုခုကို အကြိတ် အနယ် ဆွေးနွေးနေကြဟန်ရှိသည်။ သူက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်မျှ စွဲကြည့်လိုက်ပြီး မင်းကြီးမဟာမင်းလှရာဇာ နှင့် မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“အကျအဆုံး အချိုးအစားချင်း တူတယ်ပဲဆို
စေဦး သူတို့ဘက်က စစ်မြေပြင်အကွက်အကွင်းပိုပြီး
ကောင်းနေတယ်မှီလ်ချုပ်”

မဟာမင်းလှရာဇာက ပြောလက်စဖြစ်ဟန်တူ
သော စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့နောက်ပါး
သို့ ဝင်ရပ်ကာ သူတစ်ခုခု အမိန့်ပေးလျှင် အသင့်ရှိနေ
အောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အားကိုးနိုင်တဲ့ သေနင်္ဂီက ပြောက်
ကျားပဲ ရှိနေတယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ခြံပုတ်တွေထဲက
ထွက်ပြီး တိုက်တယ်၊ ညဘက်မှာ ခံတပ်ကိုအလစ်ဝင်
တိုက်တယ်၊ ဒါကျုပ်တို့အလုပ်နိုင်ဆုံးထိုးစစ်ပဲ၊ သင်းတို့ရဲ့
အမြောက်တပ်ခံတပ်တွေကို အလုံးအရင်းနဲ့တက်စီးဖို့
အခွင့်မသာဘူး”

မဟာမင်းလှရာဇာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
နေဟန် ရှိလေသည်။ သူ့စကားပြော မှားသွားမည်ကို
ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်နေမိသည်။

မဟာမင်းလှရာဇာက တစ်ခုခု ဆက်ပြောမည်
အပြုတွင် သူက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
သူက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်...

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

“စစ်ကြောင်းအားလုံးက သတင်းတွေကို ကျုပ် ရပြီးပါပြီ၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း ကျုပ်သုံးသပ် ပြီးပြီ၊ ကျုပ်တို့လူတွေ ကိုင်ရတဲ့သေနတ်တွေဟာ၊သူတို့ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက အသုံးမဝင်လို့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သို့လှောင်ထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လုပ် သေနတ်တွေဖြစ်နေတာ က ဆိုးတယ်၊ ရဲမက်တစ်ယောက်ကို သေနတ်တစ်လက် အတွက် ကျည်ဆန်ဆယ်တောင့်နဲ့ ယမ်းမှုန့် ထုတ်ပေးရ ပေမယ့် တစ်တောင့်ထိုး သေနတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါပစ်ပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ကျည်သွင်းဖို့အတွက် အချိန်ယူနေရတယ်၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲမှာ ဒီလိုကျည်ဆန် အသစ်သွင်းဖို့ ယူရတဲ့အချိန်လေးဟာ အင်မတန် အရေး ပါတယ်။ ကောင်လေးတွေ ကျည်အသစ်တစ်တောင့် အသင့်မဖြစ်ခင်မှာ သင်းတို့ လှံစွပ်တွေက ဝင်လာတယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ချုပ်...”

“ကိုရင် ငသစ်လှံရှည် ကမ်းလိုက်စမ်းပါ”

သူ့လက်ထဲသို့ လှံရှည်ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

သူက နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တိုက်ပွဲမြေပုံကားချပ် ဆီသို့ လှံသွားဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ဒီမှာ မြောက်ဘက်စစ်ကြောင်း၊ ဒါကရွှေတိဂုံ ဘုရား၊ ဒါခင်ဗျားရဲ့တပ်တွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဘုရားမြောက်ဘက်က ခင်ဗျားတပ်တွေရယ်၊ လက်ဝဲစစ်ကြောင်းက မဟာမင်းလှမင်းခေါင်ရဲ့တပ်တွေ ရယ်၊ ဆံတော်ကြိုလမ်းက မင်းထင်မင်းခေါင်ရဲ့တပ်တွေ ရယ်၊ ဟောဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆုတ်ခဲ့...”

လှံသွားသည် အရှေ့မြောက်အရပ်ဆီသို့ ရွှေနေ သည်။

“ကန်ပဲ့နဲ့ တာမွေဝါးပိုးတပ်မှာ တပ်အားလုံး ဆုံကြ၊ သစ်တပ်ကို အပြင်ကရံပြီးတပ်ဆောက်၊သစ်တပ် ဝန်းကျင်မှာ မြောင်းတူး၊ မြောင်းထဲမှာ ဝါးချွန်စိုက်၊ ခံတပ်ကို ဗယ်၊ ညာ သစ်တပ်နှစ်ခုနဲ့ ရံရမယ်၊တောင်ပံ နှစ်ခုဟာ အရှည်အတောင်ရှစ်ရာ၊ အကျယ်ကအတောင် လေးရာရှိရမယ်... မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“တပ်အားလုံးကို ခင်ဗျားကတစ်ဆင့် သိပါစေ၊ တပ်ဆုတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မှတ်မိပါတယ်”

မဟာသေနာပတိ

“ထိုးစစ်ကနေ ခံစစ်ပြောင်းတာ၊ ခံစစ်ဆိုတာ ဟာ စစ်တိုက်ခြင်းပဲ”

လှံသွားကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ မဟာမင်းလှ ရာဇာထံမှလည်း သူ့မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မဟာမင်းလှရာဇာက သူ့ကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

မဟာမင်းလှရာဇာ အပြင်ရောက်သွားပြီးမှ သူက ကျွန်ုပ်ကို လှံရှည်ပြန်ပေးသည်။ လှံရှည်ကိုနေရာတွင် ပြန်သိမ်းပြီး ကျွန်ုပ်လည်း တဲထဲမှထွက်တော့မည်ဟု ခြေလှမ်း အပြင်လိုက်မှာပင်... သူက

“ခဏ နေအုံး... ကိုရင်ငသစ်”

သူ့အသံမှာ အမိန့်ပေးသံမဟုတ်၊ ရောင်းရင်းချင်း ရင်းနှီးစွာ ပြောသံဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ထိခိုက်သွားမိလေသည်။

“ထိုင်စမ်းပါအုံး...”

သူ့ရှေ့တွင် ထိုက်လိုက်သည်။

“ရန်ကုန်တိုက်ပွဲအခြေအနေအကြောင်း ကိုရင် သိပြီးပြီမဟုတ်လား”

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ စင်စစ်မူ စစ်ပွဲအခြေအနေကိုသူနှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က အခြားစစ်ဦးစီးဗိုလ်ချုပ် များထက်ပင် ပိုသိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ယခုလိုသူက မေးလာသည်မှာလည်း စင်စစ်မူမည်ကာမတ္တ အမေး စကားသာ ဖြစ်သည်။ အဖြေကိုတောင်းသည့် အမေး စကားမဟုတ်၊ တစ်ခုခုပြောလို၍ ပျိုးသောစကားနိဒါန်း သာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ရန်ကုန်စစ်မြေပြင်မှာ ကျုပ်တို့အရေးမသာကြ ဘူး၊ မြစ်ထဲမှာစစ်လှေနှစ်ရာ ဆုံးခဲ့တယ်၊ ကုက္ကိုင်းနဲ့ သွေးဆေးကန် တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျုပ်တို့ဘက်က အများ အပြားကျဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခံတပ်တွေဟာ အခု အချိန်မှာ ရန်သူ့အမြောက်ဆန်၊ ဗုံးဆန်ကို ဖွင့်ကြိုဆိုနေ တဲ့ ပစ်မှတ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ လက်နက်ချင် မယှဉ် သာအောင် ဖြစ်နေတယ်”

ရှုံးနိမ့်ခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်လည်း နား မထောင်ချင်၊ သူ့ကိုလည်း မပြောစေချင်၊ စိတ်လက် မချမ်းသာစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်နားထောင်နေရသည်။

“စစ်သည် တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့၊ ဗြိတိသျှတွေကို ကျုပ်တို့ ရဲမက်တွေဟာ အချိန်မရွေး ယှဉ်နိုင်ပေမယ့်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အခုစစ်ပွဲဟာ ဓားလှံတို့ရဲ့ပွဲမဟုတ်တော့ဘူး ကိုရင်၊ ခံတပ်၊ အမြောက်၊ စစ်သင်္ဘောတွေပါဝင်တဲ့ သေနင်္ဂ အသစ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီအရေးကို ကျုပ်တွေ့မိလို့ ဒဂုံမြို့ဝန် ကို မဆွကတည်းက သတိပေးခဲ့ပေမယ့်...ရွှေနန်းတော် ကိုယ်နှိုက်က သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့သဘောချင်း တူတာ ကိုစတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

မြဝတီဝန်ကြီးကို ကျွန်ုပ်လည်း သတိရနေသည်။

“အခု ကန်ပဲ့ တာမွေကိုဆုတ်ပြီး ခံစစ်ပြုဖို့ စီမံလိုက်တာ ကိုရင်အကြားပဲ၊ သို့သော် ဒါဟာလဲရန်သူ့ အတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ထူခြားတဲ့ အကျိုး ရှိမှာမဟုတ်ပေဘူး၊ ခုချိန်မှာ ရနိုင်သမျှစစ်ကြောင်းကနေ ဖြစ်နိုင်သမျှ အဟန့်အတားကိုပဲ တစ်ဆင့်စီ တစ်ဆင့်စီ ထုတ်သုံးရလိမ့်မယ်၊ ရန်သူဟာ ကျုပ်တို့ခံစစ်တွေကို အကျအဆုံးများစွာနဲ့ တိုက်ရင်း၊ သိမ်းရင်း၊မြစ်ကြောင်း အတိုင်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကြလိမ့်မယ်...”

ကျွန်ုပ် ဆက်နားမထောင်ချင်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင်သူ့ ရှေ့မှ ထွက်သွားချင်သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနား လှစွာ အားကိုးအထင်ကြီးလှသော သူ့နှုတ်ဖျားဆီမှကျသို့ သော ‘အပျက်’ စကားတွေကို နည်းနည်းမှ မကြား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ချင်ပေ...။

“ကိုရင် ငသစ်”

သူ့လေသံ ရုတ်တရက်ပြောင်းသွားသည်။

“ကိုရင်...ဆင်ကျုံး သွင်းဖူးသလား...”

“ဟင်...”

“ဆင် ကျုံးသွင်းဖူးသလား”

ခေါင်းညိတ်မိသည်။ သူပြုံးသည်။ စိတ်နှလုံး
နောက်ကျိနေသော ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို သူရိပ်စား
မိဟန်ရှိသည်။

“ဧရာဝတီမြစ်ကို ကျုံးလိုသဘောထား၊ ရန်သူ
ဗြိတိသျှကို ဆင်လိုသဘောထား၊ ဒါဆိုယင် ကိုရင်
နားလည်လောက်ရောပေါ့...”

မိုးတိမ်အစိုအခဲကို လေပြင်းတစ်ချက် တိုးတော့
ဖယ်ရှားလိုက်သလိုပင်၊ အံ့မှိုင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏အတွေး
များ ချက်ချင်းကြည်လင်သွားသည်။

“အခု...အခု...ဘယ်လိုသေနင်မိုးနဲ့...”

ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကား
ထစ်နေတော့သည်။

သူကအပြုံးမပျယ်သေးသော မျက်နှာဖြင့် ပြော

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

လေသည်။

“လှိုင်မြစ်ဝမှာ မင်းကြီးမဟာမင်းခေါင် အင်အား တစ်ထောင့်ငါးရာတပ်၊ မှော်ဘီမှာ မဟာသီလဝ၊ အင်အားတစ်ထောင့်ငါးရာတပ်၊ ပဲခူးမှာ သတိုးမဟာရဲ့ တပ်၊ ထန်းတပင်ကျွန်းမှာ မင်းလှမင်းခေါင် မင်းလှသူရိန် နဲ့ မဟာဇေယျသူတို့ကို အင်အားငါးထောင်နဲ့အဆင့်ဆင့် ရပ်ခံစေရမယ်...”

“ကိုရင်ကကော”

ကြီးစွာသော စစ်အစီအရင်ကို သူပြုနေပြီဟု သော ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ ‘ကိုရင်’ ဟု လွှတ်ကနဲ ခေါ်မိသွားသည်။

ညိုမှောင်စွေးစွေး သူ့မျက်လုံးများ အရောင် ထွက်လာကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူဖြည်းညင်းလေး နက်စွာ ဆိုလေသည်။

“မနုဖြူ”

အခန်း (၉)

၁

ရန်ကုန်တစ်ဝိုက် တိုက်ပွဲများတွင် အရေးမသာ
သောကြောင့် ဆုတ်ခွာရသည့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်
ရန်သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့၏ နယ်စွန်နယ်ဖျား အရံအတား
အင်အားများကို သိမ်းယူကြပြန်သည်။

မဏိပူရနှင့် အာသံတို့ ရန်သူလက်တွင်း ကျရ
ပြန်သည်။

စစ်မြေပြင် ကျဉ်းမြောင်းလာခဲ့ပေပြီ။

သို့သော်...

အထက်အောက် ခရီးလမ်းဆုံကျသော ပုသိမ်
ရန်ကုန်ခရီးမှာလည်း အချက်အချာကျသော ရိက္ခာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ထောက်ပံ့မှုအတွက်လည်း ဗဟိုကျသော ‘ဓနဖြူ’တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အခိုင်အမာ ခံတပ်ဆောက်ပြီးကြပြီ။

ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ်ကင်းဘဲသည် လှိုင်မြစ်အထိ လုံးဝ အခုအခံမရှိဘဲ တက်လာသည်ဟု သတင်းရသည်။ သူတို့၏ရေကြောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ကား ‘ကော့ဘွန်’ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ရန်သူအင်အားကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အတိအကျ ရထားပြီးပြီ။

ကြည်းကြောင်းချီ နှစ်ထောင့်ငါးရာ၊ ရေကြောင်း ချီ တစ်ထောင့်နှစ်ရာခုနှစ်ဆယ်၊ ဒိုင်ယာနာအမည်ရှိ အမြောက်တင်စစ်သင်္ဘော။

၂

မိုးကောင်းမှ တောင်စားစော်ဘွား နေမျိုးသိန် ပရာဇာကို ကျွန်ုပ်အထူးတလည် သတိရနေသည်။ ယခုလို ဓနုဖြူခံတပ်ကြီးတွင် သူဘယ်လောက် 'ပွဲဝင်' ရှာချင်လိမ့် မလဲဟုလည်း တွေးမိနေသည်။

သူ့ကို အချိန်မရွေးဆင့်ခေါ်လိုက်ပါ။ သူ့လူနှင့်သူ ကြားရာအရပ်က လာပါမည်ဟု စော်ဘွားက အားတက် သရော ကတိပေးခဲ့သည်ကိုလည်း ကြားယောင် နေမိသည်။

ခံတပ်ကို လှည့်လည်စစ်ဆေးနေသည့်သူ့အား တစ်နေ့သောအခါ တောင်စားစော်ဘွားနေမျိုးသိန် ပရာဇာကို ကျွန်ုပ်သတိရနေကြောင်း ပြောပြမိသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ဇော်ဘွားကို ဒီလှမ်းခေါ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးကိုရင်၊ သို့သော် ဆင်ကျုံးသွင်းပြီးရင်တော့ ကိုရင်မိုးကောင်းကို အလည်အပတ်လေး ဘာလေးသွားချင်သွားပေါ့” ဟု သူကဆိုသည်။

သည်မျှထက်ပို၍လည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်စကားပြောခွင့်မရ။ ခံတပ်ကို တစ်လအတွင်း အပြီးဆောက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ရဲမက်အားလုံး မနားမနေ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခံတပ်ဆောက်သည့်နေရာအနံ့အပြားသို့ နေ့နေ့ညည လှည့်လည်ဦးစီးနေသည်။

နွေဦးမပေါက်ခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ခံတပ်ကို အပြီးအစီးဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤမျှ တိုတောင်းသော တစ်လတာကာလအတွင်း ဤမျှကြီးကျယ်သော ခံတပ်ကို ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ နောင်တစ်ချိန် ဤသို့ ပြုလုပ်နိုင်ပါဦးမည်လောဟု မိမိတို့ကိုယ်မိမိ သံသယ ဝင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြချေသည်။

သူ့မြေပုံကားချပ်ပေါ်က ခံတပ်ပုံစံငယ်သည် ဧရာဝတီ၏အနောက်ဘက်ကမ်း အမြင့်ဆုံးကမ်းပါးပေါ်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ပေါ်ပေါက်လာပေပြီ။

ခနုဖြူကိုဖြတ်၍ စီးဆင်းသွားသော ဧရာဝတီသည် ခံတပ်ကြီးနေရာ၌ အလွန်ဆုံး အတောင်တစ်ထောင့်ငါးရာခန့် (ကိုက် ၇၀၀ကျော်ခန့်)မျှသာ ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ထို့ကြောင့် ခနုဖြူ၏အရှေ့ဘက် မျက်နှာမှနေ၍ မြစ်အတိုင်း ဆန်လာမည့်ရန်သူရေတပ်ကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သော အခြေအနေကို သဘာဝအလျောက်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိနေပေသည်။

ကျွန်းသစ်လုံး နံရံကြီးများက ဆယ့်နှစ်တောင်နီးပါးရှိသည်။

သစ်လုံးခံတပ်အတွင်းတွင် အုတ်ရိုးခံတပ် တစ်ထပ်ရှိသည်။

အုတ်ရိုးသူရဲပြေပေါ်တွင် အမြောက် တစ်ရာ့ငါးဆယ်။

ထို့ပြင် တပ်တွင်းမှာလည်း ကတုတ်ကျင်းများ မြောင်းရှည်ကြီးများ။

ခံတပ်အပြင်တွင်လည်း ကျုံးတူးထားသည်။ကျုံးအတွင်း၌ ဝါးချွန်၊ သံချွန်၊ ကျင်းကတုတ်၊ ဆင်ခလုတ်၊ မြင်းခလုတ်အပြည့်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ခံတပ်ရှေ့ရှိ သစ်တောကြီးများအတွင်း သစ်ပင်များပေါ်၌လည်း မျှော်စင်၊ အမြောက်စင်များကိုပြုလုပ်ကြရသည်။ ထိုမျှော်စင် အမြောက်စင်များပေါ်တွင် ရဲမက်နှစ်ဦး နေနိုင်သည်။ ရဲမက်များ၏လက်နက်မှာ ပေါင်သုံးစိတ် အမြောက်ဆန် ထည့်ပစ်နိုင်သော ‘ဂျင်ဂယ်’ အမြောက်ငယ်များ ဖြစ်လေသည်။

ခံတပ်ကြီး ဆောက်ပြီးသည့်နေ့တွင် သူက တပ်မင်းတပ်မှူးများအားလုံးကို စုံညီစုဝေးစေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခံတပ်အတွင်း တပ်စွဲရမည့်နေရာများ၊ အင်အားခွဲဝေပုံများ၊ ရန်သူသင်္ဘောများလာမည့် မြစ်ပြင်စစ်မျက်နှာဆီသို့ ပစ်လွှတ်ရမည့် အမြောက်များ အကြောင်းကို သူအကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြသည်။

သူ့အမိန့်ကို နားထောင်ရင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာစစ်ပွဲတွင် ဤမျှအခက်အခဲတွေ့ကာ ခံစစ်ပြုနေရသော ကာလ၌ ဤသို့သော ခံတပ်ကို သေသပ်ကျနစွာ အုပ်ချုပ်တည်ဆောက်ကာ စေ့စပ်သော စစ်ရေးအစီအမံကို ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသူကား သူမှတပါး အခြားမည်သူမျှ မရှိနိုင်တော့ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

“နေမျိုးရဲထင်၊ နေမျိုးရဲဖျားနဲ့၊ မဟာမင်းခေါင်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သင်္ခယာတို့ ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း...”

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော တပ်မှူးသုံးယောက်ရှေ့ထွက်လာကြသည်။ သူတို့သုံးဦးမှာ သွေးဆေးကန်တိုက်ပွဲတွင် ‘ပွဲရ’ နာမည်ကျော်ခဲ့သူများပင်။

“မင်းတို့သုံးယောက်ကို တစ်ခြားတစ်နေရာ လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

သူက နေမျိုးရဲထင်၏ ပခုံးကို ဖက်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်ကလွန်ပွန်စေတီနေရာမှာ တို့ခံတပ်ငယ် တစ်ခု ဆောက်ရလိမ့်အုံးမယ်၊ စေတီပရဂုဏ်နဲ့ ရင်ပြင်တောကို ပတ်ပြီး ခံတပ်တံတိုင်း တာရိုးဆောက်ကြရမယ်”

နေမျိုးရဲထင်၏ မျက်နှာပြင်၌ စစ်သွေးတို့ နီမြန်းနေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

“ရန်သူဟာ ဒီ ဓနုဖြူခံတပ်ကြီးကို ရောက်မလာခင် မင်းတို့ ကျွန်ကလွန်ပွန်ခံတပ်နဲ့ အရင်တွေ့စေရမယ်။ ပွဲကြမ်းတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကြားလား၊ သေနတ်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲတွေ အများဆုံးရှိမယ်”

သေနတ်လက်ဖြောင့် တပ်မှူးငယ်သုံးဦးမှာ ရင်ကို မတ်မတ်မားမား ကော့ချီ၍ သူ့အမိန့်ကို နား

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ထောင် နေကြသည်။

“အားကုန်သွန်တိုက်ကြ လူလေးတို့၊ ဒီတစ်ခါတို့ ခံတပ်တိုက်ပွဲဟာ အဆုံးအဖြတ်တိုက်ပွဲပဲ၊ ငါတော့ငါ့ကိုယ် ငါ သရဏဂုံတင်ပြီးပြီ၊ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ အမိ နိုင်ငံတော်နဲ့ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ရတဲ့ စစ်သည်တော်ပဲဖြစ်ရပါလို့၏လို့လဲ ဆုတောင်းပြီးပြီ၊ မင်းတို့လဲ ကျိုက်ကလွန်ပွန်စေတီမှာ ခံတပ်မဆောက်ခင် သရဏဂုံတင်၊ ဆုတောင်းကြ ဟုတ်လား”

တပ်မှူးများက သူ့စကားအဆုံး၌ ရယ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မူမရယ်မိ။ ကျိုက်ကလွန်ပွန်သို့သွားမည့် တပ်မှူး ငယ်သုံးယောက်အတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။

ထိုနေ့ ညနေမှာပင် တပ်မှူးသုံးယောက်တို့ ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်များကား တိုက်လှေကြီး များပေါ်သို့ ခြောက်ပေါင်ဒါ၊ ကိုးပေါင်းဒါနှင့်ဆယ့်နှစ် ပေါင်ဒါအမြောက်ကြီးများကို တင်ရသည့်အလုပ်ဖြင့် ထိုညတစ်ညလုံး မအိပ်ကြ။

“နောက်နေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး အိပ်ချိန်ပေးမယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ အမြောက်တွေအားလုံး လှေပေါ်အပြီး

တင်ကြ”

ဟု သူကဆိုသည်။

သို့သော်... နောက်နေ့တစ်မနက်ခင်းလုံး အိပ်ရာဝင်ခွင့်မရကြ။ အကြောင်းမူကား ဗြိတိသျှတို့ထံမှ သူတို့ဗိုလ်ချုပ်၏ သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ကို ယူဆောင်လာ သော အလံကိုင်တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ရောက်လာသောကြောင့် ပေတည်း။

၃

ဗြိတိသျှအလံကိုင်တပ်ဖွဲ့၏ သဝဏ်လွှာကို ကျွန်ုပ်ဖတ်ပြရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ကော့တွန်၏ သဝဏ်လွှာပင် ဖြစ်လေသည်။ သဝဏ်ပါ အကြောင်းအရာကား လက်နက်ချ အညံ့ခံရန် စက်နာရီတစ်နာရီအတွင်း အကြောင်းပြန်ရန် ရာဇသံပေးခြင်းပင်။

ရန်သူဗိုလ်ချုပ်၏ သဝဏ်ကိုကြားရသောအခါ တပ်မင်းများ ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသထွက်ကုန်ကြသည်။ သူကမူ ပကတိအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်၊ ပြန်ကြားသဝဏ်
ရေးပါ...”

ကျွန်ုပ်အသင့်ဖြစ်သည်နှင့် သူ့ဆီမှ ပြတ်သား
သော စကားလုံးများ တစ်လုံးစီ ထွက်လာလေသည်။

“သတိုး သုဓမ္မ မဟာဗန္ဓုလက ဗိုလ်ချုပ်
ကော့တွန်အား ပြန်ကြားသိစေလိုက်သည်...။

သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတိုင်းပြည်အတွက်
အသီးသီးစစ်တိုက်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မယိမ်းမယိုင်
ခုခံနေမှုကို သင်တွေ့မြင်နေရပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုနိုင်လျှင် သင့်
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းထားနိုင်သည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခန့်ဖြူ
ခံတပ်ကို ကြည့်ရှုလိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်လံပြသ
မည်။ ရန်သူအဖြစ်လာလျှင် ကမ်းသို့တက်၍ တပ်ချင်း
ယှဉ်နိုင်သည်...”

ကော့တွန်၏အလံကိုတပ်ဖွဲ့သည်။ သူ့ကို
အလေးပြုကာ သူ၏ခန့်ညားသော သဝဏ်ကိုယူ၍
ပြန်သွားကြလေသည်။

အလံကိုတပ်ဖွဲ့ပြန်သွားပြီးနောက် သူက ကျွန်ုပ်
ကို အနီးသို့ခေါ်၍...

“ကိုရင် ဒီညနေ ကျုပ်ကို အထူးတလည်ကူညီ

မဟာသေနာပတိ

စရာတစ်ခုရှိတယ်”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ဘာလဲမင်းကြီး’ ဟု
မေးရာ ‘ကျုပ်ဆီသာ လာခဲ့ပါ’ ဟု ဆိုလေသည်။

ညနေဘက်တွင် ခံတပ်အတွင်းရှိ သူ့စံအိမ်သို့
ကျွန်ုပ်ဝင်သည်။

ကြီးမားလှသော သေတ္တာကြီးသုံးလုံးကို သူနှင့်
အတူ တွေ့ရသည်။

သူက ကျွန်ုပ်ကို သေတ္တာဖွင့်ခိုင်းနေ၍ အထဲမှ
ပစ္စည်းများကို ထုတ်စေသည်။ ခိုင်ခန့်သောပိုးကြီးများနှင့်
ချည်ထားသည့် မှိုင်းကိုင်စက္ကူထုပ်များကို ထုတ်ယူရသည်။
ကြိုးဖြည်၍ စက္ကူကို ခွာလိုက်သောအခါ...

“ဟင်...”

“အဲဒါတွေပဲကိုရင်၊ ကျုပ် ဒါကို အသုံးပြုခွင့်
ကြံ့တော့မယ်၊ ကိုင်း...ကျုပ်ကို ကူပါအုံး”

ပထမဦးစွာ ထူထဲသော ကတ္တီပါကိုယ်ကျပ်ကို
သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ပေးရသည်။ ထို့နောက် အောက်ခံ
ကတ္တီပါပေါ်တွင် ကြေးမှိုပွင့်များကို ပန်းကွက်ဖော်၍ရိုက်
ထားသောအင်္ကျီ။ ထို့နောက် ကြေးမှိုအကွက်ရိုက်ထား
သည့် အမောဝိုင်းလည်ပင်းအုပ်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သံကွင်းဆက်ဖြင့်ရက်သည့် နားကာသည် ပခုံးအထိ ဆက်နေသည်။

လက်မောင်းနေရာတွင် ထူထဲသောသံပြားများ တစ်ဘက်တစ်ချက် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ လက်ဖျံနေရာတွင် မူ တံတောင်ဆစ်မှ လက်ကောက်ဝတ်အထိ လက်ကို အားလုံးဖုံးမိအောင် သံပြားခေါင်းပွကို ခွေသဏ္ဍာန်ဖုံးကာ ထားသည်။ ရင်ဘတ်အသည်းနှလုံးနှင့် ရင်ညွန့်တည့်တည့် နေရာတွင်မူ သံပြားအဝိုင်းကြီးတစ်ပြားစီကို ဖုံးအုပ်ပေးရသည်။

ပေါင်နေရာတွင်မူ အပြင်တစ်ဘက်တစ်ချက် ဆီမှ သံပြားများရှိနေသည်။ ဒူးမှခြေဖျားကိုင် ထူထဲသော ကတ္တီပါ ဖိနပ်ရှည်ကြီးကား အဝတ်ရအခက်ဆုံးပင်။ ပန်းပွင့်ဖော် ခါးစည်းကြိုးကိုလည်း ထူထပ်စွာ စည်းပေးရသည်။

ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သံနန်းကြိုးကလေးများကို စေ့စပ်ထူထဲစွာ ကွင်းဆက်ယက်ဖောက်ထားသည့် နားကာနှစ်ရွက်ပါသော သံပြားကာ ခမောက်ကို ဆောင်းပြီးသောအခါတွင်ကား သူ့အတွက် ‘သံချပ်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းခြင်း’ အမှု ပြီးစီးလေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သံချပ်ဝတ်စုံမှာ အမြင်အားဖြင့် ကြီးမားခန့်ညား
သလောက် ဝတ်ဆင်လှုပ်ရှားရာတွင် ပေါ့ပါးလှသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သူက နန်းကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်လေးများ
ခတ်ထားသောလက်အိတ်အတွင်းရှိ လက်ချောင်းများကို
ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည်ပြုလျက်။

“ကျိုက်ကလွန်ပွန် ခံတပ်တိုက်ပွဲပြီးရင် ဗြိတိသျှ
တွေ ခနုဖြူခံတပ်ကို မဆိုင်းမတွလာကြမှ သေချာတယ်၊
တပ်တွေအားလုံးကို စစ်လှန့် စစ်နှိုးထားရလိမ့်မယ်”

“ရန်သူစစ်သင်္ဘောတွေဟာ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ
အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြမှာပါ ဗိုလ်ချုပ်”

ခနုဖြူခံတပ်ကြီး၏အင်အားကို စိတ်ချယုံကြည်
စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ ဣန္ဒြေကြီးရင့်စွာ ပြုံးသည်။

ခံတပ်ကင်းတာဝန် လဲလှယ်သည့်အချက်ပေး
မောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။

၄

တပေါင်းလဆန်း၏ ညဉ့်ဦးအချိန်သည် ကျွန်ုပ် တို့လိုချင်သောအမှောင်ကို ကောင်းစွာပေးတတ်သည်။

ခံတပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်မျှော်စင်ထက်မှကြည့် လိုက်လျှင် မှုန်ပျံ့ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ကျယ်ပြန့်ရှင်း လင်းစွာ တွေ့နေရသည်။ မြစ်ပြင်ထက်တွင်ကား မည်း မည်းသဏ္ဍာန်များက အစုအဝေးလိုက် မရွေ့မလျား ရှိနေ ကြသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်များကား ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘော များပင်။

ကျိုက်ကလွန်ပွန် ခံတပ်ငယ်နှစ်ခုတွင် ပြင်းထန် သောတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ရန်သူတို့က အမြောက် နှင့် ဒုံးများကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

ခံတပ်အတွင်း သေနတ်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲများ ပေါ်ခဲ့သည်။

သူတို့ဘက်မှ စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းဦးစီး ကပ္ပတိန်၊ ကပ္ပတိန်ကင်နွန်တို့ ကျဆုံးသွားခဲ့သလို ကျွန်ုပ် တို့ဘက်မှ ဗိုလ်နေမျိုးရဲထင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျိုက်ကလွန်ပွန် ခံတပ်တိုက်ပွဲတွင် ရန်သူတို့ အင်အားလျော့ပါးသွားခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။

ဗြိတိသျှတို့သည် ရှိထားသော အင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဓနုဖြူခံတပ်ကို မတိုက်ရဲကြောင်း သေချာလှ သည်။

မြစ်ပြင်တွင် ကျောက်ချရင်း ခံတပ်ကို လက်ဝဲ၊ လက်ျာတောင်စံညှပ်၍ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဝန်းရပ် တပ်စွဲ ထားကြသည်။ သူတို့ စစ်ကူစောင့်နေကြသည်။

“အပေါ်ဆုံးအဆင့်ထိ တက်ကြမယ်”

သူကပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်မျှော်စင်၏အပေါ် ဆုံးအထပ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အခြားဗိုလ်မှူးတပ်မင်းများလည်း သူ့ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“မှန်ပြောင်း”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူက
မြစ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ မှန်ပြောင်းတောင်းသည်။
သူ့လက်ထဲသို့ မှန်ပြောင်းရှည် ထည့်ပေးလိုက်
သည်။

ရန်သူတပ်များထံမှ သိမ်းပိုက်ရရှိသည့်ပစ္စည်း
များတွင် အမြောက်ကျည်များနှင့် မှန်ပြောင်းများမှာ
ကျွန်ုပ်တို့ဖို့ အသုံးအဝင်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

မှန်ပြောင်းကို တရွေ့ရွေ့ နေရာရွေ့လျက် သူ
ကြည့်သည်။

“မြစ်ညာဆီက ရွှေ့လာတဲ့သင်္ဘောတွေကို တွေ့
ရတယ်၊ ပြည်ကိုဆန်သွားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကင်းဘဲရဲ့တပ်တွေ
စစ်ကူလာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကြည့်ကြစမ်း...”

ဗိုလ်မှူးသုံးယောက်ကလည်း မှန်ပြောင်းများ
ထုတ်၍ ကြည့်ကြသည်။

သူတို့ကလည်း တရွေ့ရွေ့ခုတ်မောင်းလာသော
သင်္ဘောများကို မြင်ရကြောင်း ပြောလေသည်။

“သူတို့ သင်္ဘောချင်း ပူးပေါင်းမိသွားပြီးရင်
ကင်းလှည့်ထွက်မှာ သေချာတယ်၊ တို့ သေနတ်သမားတွေ
လှေတစ်စင်း လူငါးဆယ်ခွဲပြီး ထွက်တိုက်ရမယ်၊ ဆိုင်ရာ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

တပ်တွေကို အမိန့်ဆင့်စမ်း၊ လမဝင်ခင် အမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး ထွက်တိုက်မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်စင်ထက်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မကြာမီမှာပင် စစ်မောင်းသံများ၊ တံပိုးခရာသံများ၊ အမိန့်သံများ ခံတပ်အတွင်း သောသောညံသွားလေသည်။

ခံတပ်ပစ္စင်ရင်ထားရှိ အမြောက်တပ်ဖွဲ့များ အားလုံးသည် အဆင်သင့်။ ခံတပ်အပြင် ကျုံးတစ်ဘက်တွင်လည်း မြင်းတပ်စုများ အဆင်သင့်။

ဧရာဝတီမြစ် ရေပြင်ထဲသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်သမားတင် လှေများသည် ညဉ့်အမှောင်အောက်ဝယ် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

ခံတပ်အတွင်းမှ တိုက်ပွဲစရန် အချက်ပေးလိုက်သည့် အမြောက်သံကြီး တုန်ဟည်းသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်သမားများဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်း သေနတ်မီးပေါက်ကျည်သံများ ပေါ်လာသည်။

ခနဲဖြူတိုက်ပွဲကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြောက်ဆန်ဖြင့်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီ။

စောစောက မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသော ဧရာဝတီသည် ချက်ချင်းပင် အမြောက်သံများ၊ စိန်ပြောင်း သံများဖြင့် လင်းထိန်ဆူညံသွားသည်။ မီးကျည်များ၏ ပြိုးပြက်သော အလင်းရောင်အောက်တွင် ရန်သူ့ စစ်သင်္ဘောများကို အထင်အရှား တွေ့လိုက်ရသည်။

ဧရာဝတီနှင့် ဓနုဖြူခံတပ်၏ အထက်ကောင်း ကင်ကား နှေခင်းကာလနှင့် မခြားတော့။ တစ်ခဲနက် ဆူညံ နေသော အမြောက်သံများအကြား တဝုန်းဝုန်းပေါက်ကွဲ နေသော ဗုံးဆန်များအကြားတွင် ရွှေ့ပြောင်းကူးလူးကာ တပ်ဖွဲ့များကို အမိန့်ပေးနေသည့် သူ့အသွင်ကို နေရာ တိုင်းတွင် တွေ့နေရသည်။

လူသာမန်မက နတ်ဘီလူး စစ်သည်တမျှ 'ပွဲဝင်' နေသောသူ့ကိုကြည့်၍ တပ်သားများအားလုံး တက်ကြွ နေကြသည်။

အမြောက်ဆန်၊ ဗုံးဆန်တို့ ပေါက်ကွဲသံများ အကြားတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်မောင်းသံများကလည်း တဝေဝေ။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

၅

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြောက်တင်လှေကြီး ဆယ့်ငါးစီး အချိန်မှန်ကင်းလှည့်နေသည့် ရေလယ်ကျွန်းကို ရန်သူ တို့က ဗုံးပျံများဖြင့် ဖျက်ဆီးကာ ရေလယ်ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက် တပ်စွဲလိုက်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ကင်းဘဲ၏ ကြည်းကြောင်းချီတပ်မသည် ခံတပ်၏မြောက်ဘက် ရှေးဟောင်းစေတီနေရာတွင် ကတုတ်ကျင်းများတူးလျက် အခြေခံစစ်စခန်း ပြုလုပ် လိုက်ကြသည်။ စေတီပတ်လည်တွင် မြေမြုပ်ဗုံးများ တူးမြုပ်ထားကြသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အခိုင်အမာ သတင်းရထားပြီးဖြစ်သည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သည်ကြားထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့က ခံတပ်တွင်းမှ
နေ၍ အဝေးပစ်အမြောက်ကြီးများဖြင့် အပြင်းအထန်
ဆီးကြိုပစ်ခတ်နေသည့်ကြားထဲက သူတို့၏ဒိုင်ယာနာ
အမည်ရှိ စစ်သင်္ဘောက ခံတပ်ဆီသို့ချီလာသည်။ ရန်သူ
ရေတပ်များချီလာနေစဉ် ကြည်းကြောင်းတပ်မှ စိန်ပြောင်း
များဖြင့် ခံတပ်ရှေ့ပိုင်းကို ပစ်ပေးနေကြသည်။

ခံတပ်အတွင်းသို့ တဝန်းဝန်း ကျရောက်ပေါက်
ကွဲနေသော အမြောက်ဆန်များကား မိုးရွာသည်နှင့်မခြား
မီးခိုးလုံးကြီးများက နေရာတိုင်းတွင် တလိပ်လိပ်တက်နေ
သည်။

ပစ္စင်ရင်တားပေါ်ရှိ အမြောက်တပ်ဖွဲ့များကား
အမြောက်တပ်သားများ လူချင်းလဲ၍ မလောက်နိုင်တော့။
အချို့နေရာများတွင်ကား အမြောက်တပ်သားများ အစု
လိုက်၊ အပြုံလိုက် ကျဆုံးနေကြသည်။ အဝေးပစ်
အမြောက်ကြီးအချို့မှာ လုံးဝသုံးမရတော့အောင် ပျက်စီး
သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဤမျှသဲသဲမဲမဲ ပစ်နေသည့်ကြား
ထဲက ရန်သူရေတပ်သည် ခံတပ်ကိုလွန်၍ အထက်ဘက်မှ
ကြည်းကြောင်းတပ်နှင့် ပူးပေါင်းမိသွားလေသည်။

“မြစ်ကမ်းဘက်ကို အမြောက်အားလုံးလှည့်”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သူကိုယ်တိုင်ပင် အမိန့်ပေးပြီးပြီးချင်း အမြောက်
တစ်လက်ကို မြစ်ကမ်းဘက် လှည့်ချိန်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော် ...ခံတပ်
ကျောဘက်တံခါးကို သွားဖွင့်...”

သူ့အမိန့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ခံတပ်အောက်ဆင်းခဲ့ရ
သည်။ နောက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် လုံးဝမယုံနိုင်စရာ မြင်ကွင်း
တစ်ရပ်ကို တွေ့ရတော့သည်။

မောင်းသံများ တဒုဒုပေါ်လာသည်။

စစ်မောင်းသံများကြားတွင် ရှေ့ဆုံးသို့တိုက်ဆင်
များ၊ နောက်မြင်းတပ်၊ ထို့နောက် ခြေလျင်တပ်။

ဆင်တစ်စီးတွင် တပ်သား ငါးယောက်နှင့်
အမြောက်စိန်ပြောင်းနှစ်လက်စီ တင်လာသည်။

ဤမျှသော အချိန်အတွင်း ဤသို့သောတပ်ကို
လျှပ်တစ်ပြက်စီမံလိုက်နိုင်သူမှာ သူမှလွဲ၍ အခြား
မည်သူမျှ မရှိနိုင်။

“ရန်သူ့လက်ျာတောင်ပံကို ဝင်တိုက်ကြမယ်၊
အသေခံတပ်ဖွဲ့ထွက်”

ရွှေထီးအောက်မှထွက်ကာ သူကိုယ်တိုင်ရှေ့ဆုံးမှ

တိုက်ဆင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ခံတပ်ကျောဘက်တံခါးမှ ထွက်ခွာ
 သွားလေသည်။
 မြစ်ဘက် မျက်နှာပြင်တွင်လည်း တခြံမ့်ခြံမ့်
 ပစ်ကြဲဆဲ။
 ညနေမိုးချုပ်မှ ဆင်တပ်ပြန်ရောက်လာသည်။
 သွားစဉ်က ဆင် ဆယ့်ခုနှစ်စီး။
 ယခု အပြန်တွင်ကား ဆင် ဆယ်စီးသာပါလာ
 တော့သည်။
 သူစီးလာသော တိုက်ဆင်ကြီးမှာလည်း ကျည်
 သင့်ဒဏ်ရာမှ သွေးများ အလူးလူးအလိမ်းလိမ်း။
 သူကိုယ်တိုင်မှာမူ ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာမရခဲ့။
 ပကတိ လန်းဆန်းလျက်ပင်။
 သူ့သံချပ်ဝတ်စုံက ကောင်းစွာ အကာအကွယ်
 ပေးဟန်တူပေသည်။
 သို့သော် တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ကျွန်ုပ်ရိပ်စား
 မိလိုက်ပေပြီ။
 ကင်းဘဲ၏ ကြည်းကြောင်း စစ်ကူတပ်ကို လက်ျာ
 တောင်ပံမှ ဖြိုဖျက်ပစ်ရန် သူကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ ထွက်

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သည်။

သို့ရာတွင် ရန်သူ့အမြောက်ဒုံးကျည်အင်အားကို မဖောက်သာ။ အရေးတော်မလှဘဲ ခံတပ်တွင်းသို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရပြီ။

ရန်သူသည် ရေတပ်၊ ကြည်းတပ် ဆက်မိသွား ပေပြီ။

နေဖြူခံတပ်ကြီးသည် အထက်ဘက်မှ တစ် နေရာ၊ အနောက်ဘက်မှ တစ်နေရာ၊ တောင်ပံနှစ်ခု ဖြန့်ကာ အဝိုင်းခံလိုက်ရပြီ။

သံချပ်ဝတ်စုံ လက်အိတ်များကိုချွတ်ရင်း သူက ကျွန်ုပ်ကို အမိန့်ပေးသည်။

“ဗိုလ်နေမျိုးရဲခေါင်ကျော်၊ နေပြည်တော်ကို သဝဏ်ပို့ပါ။ အတွင်းဝန်မဟာဥဇနာနဲ့ မဟာမင်းခေါင် ရဲထင်တို့ရဲ့ အင်အားငါးထောင်တပ်ကို စစ်ကူပို့ဖို့ အကြောင်း”

အခန်း (၁၀)

၁

ဆယ့်ရှစ်ပေါင်ဒါ အမြောက်ဆန်များ ဖြောဖြော ကျနေသည်။

တည့်လုံး အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲနေသော စိန်ပြောင်းသံများကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ နားကွဲမတတ် ဖြစ်နေသည်။

ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ထွက်နေသော ပေါက်ကွဲသံများအောက်တွင် ခံတပ်ကြီးမှာ အပျက်အစီး တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။

မြစ်ဘက်မျက်နှာရှိ ပစ္စင်ရင်တားများကား အထိခိုက်အများဆုံးပင်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲလွင့်စင်နေသော ဗုံးဆန်
တစ်ချို့ကို တိမ်းရှောင်ရင်း သူက ဗိုလ်များအားလုံးကို
စုရုံးဆင့်ခေါ်သည်။

ကမူတစ်ခုပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်သည်။
လင်းစ နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်မျှော်စင်
ကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်
လျက်ရှိသည်။

“သွေးသောက်တို့...လက်နက် လူ သူ
အင်အားချင်း အဆမတန်ကွာခြားတဲ့အတွက် ငါတို့ အခု
အရေးတော် ပျက်ပြယ်စ ပြုလာတယ်။ ဒါပေမယ့်
စစ်သည်တော်ရဲ့ ဝီရိယနဲ့သတ္တိကို တစွန်းတစမှ မထိခိုက်
ဘူးလို့ ငါယုံကြည်တယ်”

မလှမ်းမကမ်းဆီတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသော
ဗုံးဆန်ကြောင့် သူရပ်နေရာဆီသို့ မြေမှုန့်များ တဖွားဖွား
လွင့်စင်ကျလာသည်။

မီးခိုးလုံးများ၊ ဖုန်လုံးများကြောင့် သူ့အသွင်ပင်
ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ် မချုပ်တီးနိုင်၊ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“ဗုံးဆန်တွေ စိပ်လွန်းပါတယ် မင်းကြီး၊ အကာ

အကွယ်ယူပြီး နေပါ”

ကျွန်ုပ်၏ အော်သံသည်လည်း နောက်ထပ် ဆင့်ကဲ ပေါက်ကွဲလိုက်သော ဗုံးသံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

မီးခိုးလုံးများ လွင့်ပါးကျစင်သွားသည်။

စောစောက နေရာတွင် သူရပ်နေဆဲ၊ မရွေ့မပြောင်း...

“စစ်သူကြီး ထင်ရှား ရှိနေပါလျက်နဲ့ အရေးတော်ပျက်ခဲ့ရင် ရာဇဝင်ညှိုးငယ်လှသည်။ စစ်သူကြီး ကျဆုံးလို့ အရေးပျက်ရတယ်ဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းတို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ဆိုစရာမရှိဘူး၊ အခု ငါရှိနေသေးတယ်၊ အရေးတော် မပျက်စေရဘူး၊ အမိ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးရဲ့ဂုဏ်ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ငါတို့ ဆောင်ကြဉ်းကြစို့၊ ရန်သူဗုံးဆန်ကို မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင် ကြစို့...”

ကမူထက်မှ သူဆင်းသည်။ လက်မတင်လေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူဆင်းပြီး၍ ချက်ချင်းမှာပင် ကမူထက် သို့ ဗုံးဆန်တစ်ဆန် တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်ပေါက်ကွဲ လေသည်။ မြေစိုင်းခဲများ ဖွားကန်လွင့်စင်သွားကာ နားကွဲ

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

မတတ် အသံကြီးပေါ်လာ၏။

“မင်းထင်မင်းခေါင်...လာစမ်း...”

ဗိုလ်မှူးမင်းထင်မင်းခေါင် ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွား
သည်။

မင်းထင်မင်းခေါင်ကား သူ၏ ညီအရင်း
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မဝံ့မရဲဟန်ရှိသော မင်းထင်မင်းခေါင်
ကို ကျွန်ုပ်သဘောမတွေ့လှပေ။

“ငါမရှိရင် ခံတပ်ကို မင်း တာဝန်ယူရမယ်
ကြားလား...”

မင်းထင်မင်းခေါင်က တွေဝေစွာ ရပ်နေသည်။
သူက သူ့ညီကို တစ်ချက်မျှစွေကြည့်ကာ အမြောက်တပ်ဖွဲ့
ရှိရာသို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ
လိုက်လာခဲ့သည်။

တန်ခူးနေသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ
သည်။

“ဟေ့...ဒီမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့လူသုံးယောက်
ရှိနေတယ်။

မင်းတို့ ခွာကြတော့ လူလဲပြီးပစ်ကြ”

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အမြောက်တစ်လက် အနီးတွင်သူရပ်၍ စီစဉ်
 နေသည်။ ခံတပ်၏မြောက်ဘက်အစပ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့
 ရောက်လာကြသည်။ ဤနေရာကား ဗုံးဆန်တို့ အပေါက်
 ကွဲဆုံး အမြောက်ဆန်များ အထူထပ်ဆုံး ကျရာနေရာ
 မြစ်ပြင်ဆီမှာ တရွှီရွှီပျံသန်းလာသော ဗုံးဆန်များသည်
 ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝဲယာရှေ့နောက် ဝန်းကျင်တွင် တဝန်းဝန်း
 ပေါက်ကွဲနေလေသည်။

အမြောက်ဗုံးသံများကို သူကြားမှကြားပါလေစ
 ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။

သူသည် ဤမျှအဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေ
 သော ပေါက်ကွဲသံများကို လျစ်လျူရှုကာ အမြောက်ဆန်
 များကို ကိုယ်တိုင်ဝင်သယ်ပေးသည်။

စနက်တန်ကို ကိုယ်တိုင်မီးရှို့သည်။

အမြောက်တပ်ဖွဲ့ရဲမက်များသည် သူတို့ဗိုလ်ချုပ်
 ကို ဤသို့တွေ့ရသောအခါ အတိုင်းအသိ တက်ကြွနေလေ
 သည်။

မြေကြီးတုန်ခါသွားသည့် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ
 ကြားလိုက်ရသည်။

မြောက်ဘက်ဆီမှ.....

မဟာသေနာပတိ

“ဟေ့...ဒါဟာ ကြက်တိုက်ကုန်းဘက်ဆီက မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်....”

“ငါ...အဲဒီဘက်သွားမှပဲ၊ ကောင်လေးတွေ နေရာအယူမှန်ကြရဲ့လား မသိဘူး”

“ဗိုလ်ချုပ်မသွားပါနဲ့...ဗိုလ်ချုပ်၊ ကြက်တိုက် ကုန်းဘက်မှာ ဗုံးထုပ်ထပ်လွန်းလှပါတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်...မသွားနဲ့”

“မသွားပါနဲ့...မင်းကြီး၊ အဲဒီကိုမသွားပါနဲ့..”

အားလုံး တောင်းပန်နေကြသံများကြားထဲမှ သူ ထွက်လာသည်။

သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါရန်မှအပ အခြား မရှိတော့။

ကြက်တိုက်ကုန်းသည် အမြင့်ဘက်ကျသော နေရာဖြစ်လေ၏။

မြေပြင်ကား အထပ်ထပ် ထယ်ထိုးထားသော လယ်ကွင်းနှင့်မခြား ဖြစ်နေပေပြီ။ နေရာတိုင်းတွင် မွှေ ကြဲနေသည်။ အဆက်မပြတ်သော ပေါက်ကွဲသံများဖြင့် တစ်ခဲနက် ဆူညံနေသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

“ရဲမက်တို့...ရန်သူသင်္ဘောကို တည့်တည့် ချိန်လွှတ်ကြဟေ့...”

အမြောက်တစ်လက်နောက်သို့ သူသွားသည်။
ဒဏ်ရာရထားသော ရဲမက်တစ်ယောက်ကို သူပွေ့ချီကာ
ကျင်းထဲသို့ချပေးသည်။ ထိုရဲမက်နေရာသို့ သူဝင်ယူလေ
သည်။ အမြောက်ဆန်ကို မီးရှို့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဥပါပုံသကဲ့သို့သော အသံကြီး
တစ်သံကို မြစ်ပြင်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်
ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ ရပ်တန့်သွားသည်။ တစ္ဆေသံကြီးကို
ကြားနေရင်းမှပင် ဤအသံနှင့်အတူ ပုံသန်းလာမည့် ဗုံး
ဆန်သည် သူနှင့်တည့်တည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိပေါက်ကွဲ
တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်အလိုလို သိလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ဘာကိုမျှ မမြင်တော့...

“မင်းကြီး...ဗုံးပုံလာနေပြီ”

အသံကုန်အော်ရင်း သူ့ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး
ဝင်လိုက်၏။

ဗုံးပုံထက် အလျင်ဦးစွာ ကျွန်ုပ်ရောက်နိုင်ရမည်။
မြေစိုင်းခဲများ ကျွန်ုပ်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လွင့်စင်
နေသည်။

မီးခိုးလုံးများအကြား တိုးဝင်ခဲ့သည်။
 အလဲလဲအပြိုပြို အတိုးတိုးအရှေ့ရှေ့ဖြင့်...။
 “မင်းကြီး...ကျင်းထဲခုန်ချပါ...ခုန်ချပါ”
 ပျက်စီးနေသော အမြောက်တစ်လက်ကို
 ဝင်တိုက်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျ
 သည်။

နာကျင်မှုကို မေ့ပျောက်လျက် ပြန်ထသည်။
 တရွီရွီအသံကြီးက ပို၍ ကျယ်လောင်
 လာနေဆဲ...။

“မင်းကြီး...”
 ပြင်းထန်လှသော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု။
 ပတ်ဝန်းကျင်တခွင်လုံး ပြိုးပြက်ဝင်းထိန်သွား
 သော မြင်ကွင်း...။

ထို့နောက် မီးခိုးလုံးကြီးများ တလိပ်လိပ်။
 “မင်းကြီး...”
 အမြောက်ငယ်သည် ငှက်မွေးတစ်ပင်အလား
 လေထဲတွင် လွင့်စဉ်သွားသည်။

မီးခိုးများကြောင့် ကျိန်းစပ် ပူလောင်နေသော
 မျက်စိကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လွင့်စင်သွားသော အမြောက်နှင့်အတူ လေထဲ
တွင် မြောက်ပါသွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု...။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် အောက်ဘက်ကျင်းထဲသို့
ကျသွားသည်။

ကျွန်ုပ် ခုန်ချလိုက်သည်။

ဘုရား...ဘုရား...၊ သူ...သူ...လွတ်ပါစေ။

ပိတ်ဆို့နေသော မီးခိုးလုံးများထဲသို့ ကျွန်ုပ်
ဝင်ခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်သည်။

ဘာမျှမမြင်ရ။

တုန်နေသောလက်နှင့် ထိုအရာကို စမ်းသပ်
ကြည့်လိုက်သည်။

ပူနွေးစေးထန်းသည့်အရည်များ...။

နှလုံးသည် ခံတွင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လွင့်စင်ထွက်
သွားတော့မည် ထင်ရသည်။

မြစ်ပြင်ဘက်မှ လေပြင်းတစ်ချက် ဝေ့သည်။

ကြက်တိုက်ကုန်းထက်ရှိ မီးခိုးများ ချက်ချင်း
လွင့်သွားသည်။

ကျိုးကြေမက် ကြိတ်ခဲထားရသည့်အတွက်

မဟာသေနာပတိ

အံသွားများနာကျင်နေသည်။

မျက်ရည်တို့ဖြင့် မသဲမကွဲဖြစ်နေသော်လည်း
ကောင်းစွာ မြင်ရပေပြီ။

ရဲရဲနီသော သွေးတို့အလိမ်းလိမ်းရွဲစိုနေသည့် သူ
မျက်နှာပြင်ထက်ဆီမှ စူးရှသော မျက်စိအစုံတို့သည်
ခနုဖြူခံတပ်၏ အရှေ့ဘက် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ဘက်ဆီသို့
ကြည့်လျက်သား...။

ရန်သူစစ်သင်္ဘောများရှိရာ အရပ်သို့ကြည့်လျက်
သား...။

သူ့သွေးများသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရည်များနှင့်
ရောသွားသည်။

“ရန်သူကို ဆက်တိုက်လို့ အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့
သဘောနဲ့ ဧရာဝတီဘက်ကို ကြည့်သွားတာလား
ကိုရင်ရယ်...”

တန်ခူးလပြည့် နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ခံတပ်ကို
ခွာခဲ့သည်။

တစ်ဦးတည်း...။ မြင်းတစ်စီးဖြင့်...။

သူညီ မင်းထင်မင်းခေါင်ကား ခံတပ်ကို ဆက်ပြီး
မဦးစီးခဲ့။

သူရဲဘောကြောင်သော ထိုသူသည် တပ်အချို့
နှင့်အတူ တိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေးသွားသည်။

အဦးအစီးမဲ့ပြီဖြစ်သော ခံတပ်ကြီးသည် ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်ရပြီ။

တပ်မှူးများသည် နေပြည်တော်သို့ အပြင်းဆုတ်
သွားကြသည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ

သူမရှိတော့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဤစစ်ကြောင်း
များသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားလေ
သည်။

ကြက်တိုက်ကုန်းပေါ်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းလိုက်
သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင်ကား ရန်သူသင်္ဘောများ
အမြောက်တစ်ချက်ချင်းဖောက်ကာ ခံတပ်ဆီသို့ ခုတ်
မောင်းလာနေကြသည်။

အခုအခံမဲ့ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဤခံတပ်ကြီးကို သင်းတို့
မကြာမီပင် အလွယ်တကူစီးဝင် သိမ်းပိုက်ကြတော့မည်။

ကုန်းမြင့်တစ်နေရာသို့ ငုံ့ကြည့်မိသည်။

သူ ကျဆုံးခဲ့သည့်နေရာ။

ကျခဲ့သည့်မျက်ရည်တို့ကို တောက်ခေါက်၍ သိမ်း
ဆည်းလိုက်သည်။

သူကိုင်နေကျ လှံရှည်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်လိုက်သည်။

မြင်းဇက်ကို တစ်ဘက်သို့လှည့်ယူလိုက်သည်။

နေဖြူခံတပ်ကို ယခုအချိန်မှစ၍ အပြီးအပိုင်
စွန့်ခွာရတော့မည်။

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

သို့သော်...

သူနှင့်သူ့ဝိညာဉ်ကမူ ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်နေ
သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရှိနေလိမ့်မည်။

မပြီးသေးသော တိုက်ပွဲများအတွက် ကျွန်ုပ်
နှလုံးသားထဲတွင် သူကိန်းအောင်းနေလိမ့်ဦးမည်။

မိုးကောင်းမှ တောင်စားစော်ဘွားနေမျိုး
သိန်ပရာဇာကို ဓနုဖြူခံတပ်တိုက်ပွဲအကြောင်းနှင့် ကြီး
ကျယ်မြင့်မြတ်စွာ သူကျဆုံးသွားပုံအကြောင်း ကျွန်ုပ်
ပြောပြရမည်။

တောင်စားစော်ဘွားနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် သူ
ဓားဦးညွှန်ခဲ့သော စစ်မျက်နှာများဆီသို့ တိုက်ပွဲထွက်ရ
ဦးမည်။

ကြက်တိုက်ကုန်းတစ်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

အခြားတစ်ဘက်တွင် ဓနုဖြူခံတပ် ကျန်ရစ်ခဲ့
လေတော့သည်။

ချစ်ဦးညို

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

မဟာသေနာပတိ
ချစ်ဦးညို

GRADE COMMANDER
Artist Ko San
Oil on Canvas
36" x 48"